

ЖИВІ НЕБЕЗПЕЧНІШІ ЗА МЕРТВИХ

ТЕСС ГЕРРИТСЕН

СМЕРТНИЦІ

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

TESS

GERRITSEN

Vanish

A NOVEL

**ТЕСС
ГЕРРИТСЕН**

Смертниці

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2020 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111(73)
Г39

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Gerritsen T. *Vanish : A Novel* / Tess Gerritsen. — New York :
Ballantine Books, 2016. — 464 p.

Переклад з англійської *Олени Оксенич*

Дизайнер обкладинки *Олексій Безруков*

ISBN 978-617-12-8157-8 (PDF)

- © Tess Gerritsen, 2005
- © Depositphotos.com / Vovashevchuk, обкладинка, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

І знову присвячується Джейкобові

ПОДЯКИ

Я глибоко вдячна моїй агентці та провідній зорі Меґ Ралі, Джейн Беркі та Дону Клірі з агенції Джейн Ротросен, Лінді Мерроу та Джині Сентрелло з «Баллантайн букс» і Селіні Волкер з «Трансворлд». Без вас усіх це було б неможливо.

1

Мене звати Міла, і це моя історія.

Я могла б почати її у стількох місцях. У Кривичах — містечку Мядельського району на берегах річки Сервач. Могла б почати з того дня, коли мені було вісім років і померла моя мати, чи з того, коли мені було дванадцять і мій батько впав під колеса сусідської вантажівки. Однак, гадаю, варто почати тут, у мексиканській пустелі, далеко від рідної Білорусі. Саме тут я втратила цноту. Тут загинули мої мрії.

Зараз листопад, день безхмарний і великі чорні птахи ширяють у небі — такого синього неба я ще ніколи не бачила. Сиджу в білому фургоні, яким кермують двоє чоловіків; вони не знають мого імені, воно їм байдуже. Просто сміються й звать мене Рудю Сонєю — відколи побачили, як я виходжу з літака в Мехіко. Аня каже, що все через моє волосся. «Руда Соня» — фільм, я його не бачила, зате Аня дивилася. Вона пошепки пояснює, що там ідеться про прекрасну воїтельку, яка рубає ворогів мечем. Здається, чоловіки з мене глузують, бо я не прекрасна й не воїтелька. Мені лише сімнадцять, і я налякана, бо не знаю, що буде далі.

Ми з Анею тримаємося за руки, поки фургон везе нас разом зі ще п'ятьма дівчатами крізь пустелю з поодинокими жорсткими кущами. «Мексиканський тур» — ось що нам обіцяла та жінка в Мінську, але ми знали, про що насправді йдеться — про втечу. Про шанс. Сідаєш на літак до Мехіко, так вона сказала, а там, в аеропорту, тебе зустрічають і допомагають перебратися через кордон, до нового життя.

— Що хорошого ви маєте тут? — питала вона. — Доброї роботи для дівчат немає, нема квартир, нема гідних чоловіків. У вас немає батьків — нема кому допомогти.

Вона розвернулася до мене:

— А ти, Міло, так добре говориш англійською. Зможеш влаштуватися в Америці ось *так*. — Вона клацнула пальцями. — Будьте сміливі! Ризикніть. Роботодавці оплатять вам дорогу, то чого ви чекаєте?

Не цього ми чекали — так я думаю, поки за вікном повз нас котиться безмежна пустеля. Аня тулиться до мене, усі дівчата у фургоні мовчать. Ми всі починаємо ставити собі одне-єдине питання: «*Що я накоїла?*».

Ми їдемо увесь ранок. Двоє чоловіків, які сидять попереду, нічого нам не кажуть, але той, що на пасажирському сидінні, усе розвертається й зиркає на нас. Він завжди шукає поглядом Аню, і мені не подобається те, як він на неї витріщається. Вона не помічає — дрімає в мене на плечі. У школі ми завжди кликали її мишкою, така вона сором'язлива. Шаріється від першого-ліпшого хлопчачого погляду. Ми однолітки, та коли я дивлюся на її сонне обличчя, то бачу дитину. І думаю: не варто було брати її з собою. Треба було сказати, щоб лишалася у Кривичах.

Нарешті фургон звертає з шосе й котиться ґрунтівою. Інші дівчата скидаються зі сну, дивляться у вікно на коричневі пагорби, по яких, мов старі кістки, розкидані валуни. У моєму рідному місті вже випав перший сніг, але тут, у цьому позбавленому зими краї, є лише пил, синє небо й сухі кущі. Ми зупиняємося, чоловіки озираються на нас.

Водій каже російською:

— Тут треба вийти, підемо пішки. Це єдиний шлях через кордон.

Двері відчиняються, ми виходимо по одній — семеро дівчат, усі кліпають і потягуються після довгої дороги. Хоча сонце й яскраве, тут прохолодно, холодніше, ніж я думала. Аня бере мене за руку, вона тремтить.

— Сюди, — наказує водій і веде нас із дороги на стежку, що піднімається на пагорби.

Ми пробираємося повз валуни й колючі кущі, що дряпають ноги. На Ані туплі з відкритими пальцями, їй доводиться часто зупинятися, щоб витрусити з них гострі камінці. Нас усіх мучить спрага, але чоловіки дозволяють нам лише раз зупинитися, щоб попити води. Ми йдемо далі, видряпуємося кам'янистою стежкою, як незграбні кози. Доходимо до перевалу й ковзаємо вниз, до купки дерев. Унизу бачимо висохле гирло річки. На березі — сміття, залишене тими, хто перетинав кордон до нас: пляшки з-під води, брудний підгузок, старий черевик, шкірзамінник потріскався під сонцем. На гілці тріпоче уривок синього брезенту. Цим шляхом пройшло чимало мрійників, і наша сімка йде до Америки їхніми слідами. Раптом усі мої страхи випаровуються, бо тут, у цьому смітті, свідчення того, що ми вже близько.

Чоловіки махають, підганяючи нас, ми починаємо підйом на протилежний берег.

Аня смикає мене за руку.

— Міло, я не можу більше йти, — шепоче вона.

— Мусиш.

— У мене нога кривавить.

Я дивлюся на її збиті пальці, на кров, що виступила на ніжній шкірі, й гукаю до чоловіків:

— Моя подруга ногу поранила!

Озивається водій:

— Мені начхати. Не зупиняйтеся.

— Ми не можемо, її треба перев'язати.

— Або ви йдете далі, або ми кидаємо вас двох тут.

— Хоч дайте їй перевзутися!

Чоловік розвертається. Змінився вмить. У нього таке обличчя, що Аня відсахується. Інші дівчата завмирають, вирячивши очі, збиваються до купи, мов перелякані вівці, поки він іде до мене.

Удар такий швидкий, що я не встигаю зреагувати. Падаю на коліна, на кілька секунд усе навколо стає темним. Аніні крики

здаються такими далекими. Тоді приходиться пульсуючий біль у щелепі. Відчуваю смак крові. Бачу, як вона яскраво скрапає на каміння.

— Вставай. Ну, вставай! І так уже час змарнували.

Хитаючись, підводжуся на ноги. Очі Ані сповнені жаху.

— Міло, будь чемна! — шепоче вона. — Мусимо робити те, що вони кажуть! Ноги вже не болять, чесно. Я можу йти.

— Тепер зрозуміла? — питає в мене чоловік. Тоді розвертається й люто зиркає на інших дівчат. — Бачите, що може статися, якщо мене розіслити? Якщо огризатися? Тепер ходіть!

Дівчата різко починають дертися вперед гирлом річки. Аня хапає мене за руку, тягне за собою. Я надто ошелешена, щоб опиратися, тож шкутильгаю за нею, ковтаючи кров, ледве бачу перед собою дорогу.

Іти лишилося недовго. Ми видираємося на інший берег, проходимо через лісопосадку — і от раптом уже стоїмо на неасфальтованій дорозі.

На нас чекають два фургони.

— Вишикуйтеся, — командує наш водій. — Ну, хутко. Вони хочуть на вас подивитися.

Ми спантеличені, однак шикуюємося — сім утомлених дівчат, в яких болять ноги, а одяг весь у пилюці.

Із фургонів виходять четверо чоловіків, вітаються з водієм англійською. Американці. Уздовж нашого ряду повільно проходить кремезний чолов'яга, оглядає нас. На голові в нього бейсболка, і він схожий на попеченого сонцем фермера, який інспектує своїх корів. Зупиняється переді мною, супитись:

— А з цією що сталося?

— Огрязалася, — відповідає водій. — Це лише синець.

— Однаково вона надто кощава. Кому така потрібна?

Він знає, що я розумію англійську? Його це взагалі обходить? Думаю: може, я й кощава, а в тебе пика свиняча.

Чолов'яга нарешті переводить погляд на інших дівчат.

— Гарзд, — каже й розпливається в хижій посмішці. — Побачимо, що вони мають.

Водій дивиться на нас.

— Знімайте одяг, — наказує він російською.

Ми шоковано витріщаємося на нього. До цієї миті я трималася за крихітну надію на те, що жінка в Мінську казала правду, що вона домовилася про роботу в Америці для нас. Що Аня доглядатиме трьох маленьких дівчаток, а я продаватиму сукні у весільному салоні. Навіть коли водій забрав наші паспорти, навіть поки ми шкандибали цією дорогою, я думала: усе ще може бути добре. Це ще може бути правда.

Жодна з нас не ворухиться. Нам досі не віриться в те, що він наказав.

— Ви мене чули? — питає водій. — Що, усі хочете бути схожі на неї?

Він тицяє на моє набрякле обличчя, яке досі гуде від удару.

— Бігом.

Одна з дівчат хитає головою і плаче. Це викликає в нього лють. Від ляпаса її голова наче відлітає набік, вона мало не падає. Водій смикає її за руку, хапає блузку й розриває її. Дівчина кричить, намагається його відштовхнути. Другий удар кидає її на землю. Відтак підходить водій і дає їй добрячого копняка під ребра.

— Ну що, — розвертається він до нас, — хто хоче бути наступною?

Одна з дівчат починає метушливо розстібати гудзики. Ми всі слухаємося, знімаємо сорочки, розстібаємо спідниці й штани. Навіть Аня, маленька сором'язлива Аня, слухняно стягує свій топ.

— Усе, — наказує водій. — Усе знімайте. Чого копаєтеся, сучки? Скоро навчитеся робити це швидко.

Він підходить до дівчини, яка стоїть, закривши груди схрещеними руками. Білизну вона не зняла. Чоловік береться за пояс трусів, і дівчина здригається, коли він різко опускає їх.

Чотири американці оточують нас, немов вовки, їхні погляди жадібно блукають нашими тілами. Аню так трусить, що я чую, як цокотять її зуби.

— Проведу цій тест-драйв.

Одна з дівчат схлипує, коли її висмикують з ряду. Чоловік навіть не завдає собі клопоту щось приховати — кладе дівчину обличчям на капот, розстібає свої штани й встромляється в неї. Вона скрикує.

Підходять інші, роблять свій вибір. Раптом Аню відтягують від мене. Я намагаюсь її затримати, але водій викручує мені руку.

— Тебе ніхто не хоче, — каже він.

Пхає мене до фургону й замикає там.

Крізь вікно я все бачу, все чую. Як регочуть чоловіки, як борсаються дівчата, як кричать. На це нестерпно дивитися — утім, відвернутись я не можу.

— Міло! — верещить Аня. — Міло, допоможи!

Я гачу в зачинені двері, відчайдушно намагаючись дістатися до неї. Чоловік повалив її на землю, розсунув їй ноги, утиснув зап'ястки у бруд. Вона міцно заплющила очі від болю. Я теж кричу, б'ю кулаками у вікно, та пробитися не в змозі.

Коли чоловік закінчує, бачу, що він вимазаний її кров'ю. Застібає штани й голосно промовляє:

— Добре. Дуже добре.

Я дивлюся на Аню. Спочатку мені здається, що вона мертва, бо лежить і не ворухиться. Чоловік навіть не дивиться на неї — він дістає з наплічника пляшку води й п'є, довго. Він не бачить, як Аня повертається до життя.

Раптом вона підводиться й починає бігти.

Вона мчить у пустелю, я притискаю долоні до скла. *Швидше, Аню! Біжи. Біжи!*

— Гей! — гукає інший чоловік. — Одна тікає!

Аня біжить. Вона боса, гола, гостре каміння ріже їй ноги. Але попереду — відкрита пустеля, і вона не спотикається.

Не озирайся. Біжи! Біжи...

Від звуку пострілу холоне кров.

Аню кидає вперед, вона падає на землю. Але вона ще не переможена. Їй удається звестися на ноги, вона робить кілька

хитких кроків, наче п'яна, тоді падає на коліна. Тепер вона повзе, кожен дюйм — це боротьба, це триумф. Тягнеться вперед, мов намагається вхопитися за руку допомоги, яку ніхто з нас не бачить.

Лунає другий постріл.

Коли Аня падає цього разу, вона вже не підводиться.

Водій засовує пістолет за ремінь, озирається на дівчат. Усі плачуть, охопивши себе руками, і дивляться в пустелю, на Ані не тіло.

— Оце шкода, — каже чоловік, який її згвалтував.

— Забагато клопоту за ними бігати, — каже водій. — Усе одно лишилося ще шість, є з чого обрати.

Вони спробували товар, тепер починають торгуватися. Закінчивши, ділять нас, наче худобу, по три дівчини в кожен фургон. Я не чую, скільки за нас заплачено, знаю тільки, що я — бонус, наче додаток до основної угоди.

Коли ми від'їжджаємо, я озираюся на тіло Ані. Вони не завдали собі клопоту її поховати; вона лежить, відкрита сонцю й вітру, і над нею вже кружляють голодні птахи. За кілька тижнів від неї нічого не залишиться. Вона зникне, як от зараз зникаю я, у землі, де ніхто не знає мого імені. В Америці.

Ми звертаємо на шосе. Я бачу знак: US 94.

2

Докторка Мора Айлс увесь день не дихала свіжим повітрям. З сьомої години ранку вона вдихала запах смерті — такий знайомий, що сморід органів, відкритих розтином холодної шкіри, давно не викликав бажання відсахнутися. Поліцейські, які час від часу спостерігають за розтинами, зазвичай не такі стоїки. Іноді Мора вловлювала аромат мазі «Вікс», якою вони мастили ніздрі, щоб перебити сморід. Іноді навіть мазь не рятувала, і вона бачила, як у спостерігачів раптом підгиналися коліна й вони схилилися над умивальником. На відміну від неї, копи не звикли до різкої терпкості формаліну чи сірчаності гниття перетинок.

Сьогодні до цього букету запахів додалася недоречна солодкава нота аромату кокосової олії, що йшла від шкіри місіс Глорії Ледер, яка лежала на столі для аутопсії. Їй було п'ятдесят років, розлучена жінка з широкими стегнами, важкими грудьми та блискучим рожевим лаком на нігтях пальців ніг. Краї купальника, в якому її й знайшли біля басейну, відзначала глибока темна засмага. Бікіні: не найпринадніший вибір для обвислого тіла середнього віку. «Коли я востаннє мала нагоду вдягнути купальник?» — подумала Мора й відчула спалах абсурдних заздрощів до місіс Глорії Ледер, яка останні миті свого життя насолоджувалася теплим літнім днем. Був уже майже серпень, а Мора жодного разу не вибралася на пляж, не сиділа біля басейну, навіть на задньому дворі не засмагала.

— Ром з колою, — сказав молодий коп, що стояв у неї в ногах. — Здається, у склянці було саме це, вона біля шезлонга стояла.

Мора вперше бачила офіцера Б'юкенена в своєму моргу. Він змушував її нервуватися — метушливо посмикував паперову маску, переступав з ноги на ногу. На вигляд хлопчина був надто юний для копа. Вони всі починали здаватися надто молодими.

— Ви проаналізували вміст склянки? — запитала вона офіцера Б'юкенена.

— Ем... ні, мем. Я понюхав. Вона точно пила ром з колою.

— О дев'ятій ранку?

Мора глянула через стіл на свого асистента, Йошиму. Він мовчав, як завжди, але вона побачила, як піднялася одна темна брова — красномовнішого коментаря від нього годі було й чекати.

— Випила вона небагато, — відповів офіцер Б'юкенен. — Склянка була майже повна.

— Гаразд, — мовила докторка Айлс. — Подивімося на спину. Вони з Йошимою перекотили тіло на бік.

— На стегні татуювання, — відзначила Мора. — Маленький блакитний метелик.

— Боже, — протягнув Б'юкенен. — І це в її віці?

Мора підняла на нього очі.

— Вважаєте, що п'ятдесят — це вже старість, чи не так?

— Ну... це вік моєї мами.

«Обережніше, хлопче. Я лише на десять років молодша».

Вона взяла скальпель і почала різати. Це була вже п'ята аутопсія того дня, і працювала докторка Айлс швидко. Доктор Костас був у відпустці, минулого вечора сталася велика автомобільна аварія, тож холодильна кімната зранку була повна мішків з тілами. І поки вона працювала, надолужуючи, привезли ще два тіла. Цим уже доведеться почекати до завтра. Усі адміністративні працівники вже роз'їхалися, і Йошима все поглядав на годинник — йому теж помітно не терпілося потрапити додому.

Мора розрізала шкіру, розкрила живіт і грудну клітку. Вийняли мокрі органи, поклала на дошку для розтину. Глорія Ледер помалу відкривала свої таємниці: укрита жиром печінка красномовно свідчила про надмір рому й коли, матку вкривали фіброїдні вузлики.

А коли нарешті було розкрито череп, відкрилася й загадка її смерті. Мора побачила її, піднявши мозок зтягнутими в рукавички руками.

— Субарахноїдальний крововилив, — констатувала вона й подивилася на Б'юкенена. Той був значно блідіший, ніж коли вперше переступив цей поріг. — Імовірно, ця жінка мала ягідну аневризму — слабке місце в одній з артерій основи мозку. Підвищений тиск міг погіршити її стан.

Б'юкенен ковтнув слину, не зводячи погляду зі шматка шкіри, який був скальпом Глорії Ледер, а тепер звисав, закриваючи обличчя. Саме це зазвичай найбільше їх жахало: коли обличчя згорталося, мов зношена гумова маска, вони всі кривилися чи відверталися.

— То... хочете сказати, що це природна смерть? — тихо спитав він.

— Саме так. Це все, що вам потрібно було побачити.

Юнак уже зривав з себе халат, відступаючи від столу.

— Мені треба на свіже повітря...

«Мені теж, — подумала Мора. — Літній вечір, треба полити сад, і я за день навіть не виходила звідси».

Але минула година, а вона досі була в бюро, сиділа за своїм столом, переглядаючи лабораторні записи й надиктовуючи звіти. Хоча вона й перевдяглася, здавалося, що запахи моргу нікуди не поділися: жодна кількість води й мила не могла їх знищити, бо насправді їх зберігала пам'ять. Вона взяла диктофон і почала надиктовувати звіт щодо Глорії Ледер.

— Жінка п'ятдесяти років, знайдена на шезлонгу біля басейну свого житлового комплексу. Жінка добре розвинута, добре харчувалася, візуальних ознак травм немає. Під час внутрішнього

огляду на животі знайдено шрам, імовірно від апендектомії. Маленьке татуювання метелика на...

Мора завагалася, уявляючи татуювання. Воно було на лівому чи на правому стегні? «Боже, як я втомилася, — подумала вона. — Не можу пригадати». Деталь була незначна, вона не впливала на її висновки, та все ж судмедекспертка ненавиділа неточність.

Вона встала з-за столу, рушила спорожнілим коридором до сходової клітини, кроки відлунювали на бетонних сходинках. У лабораторії Мора ввімкнула світло й побачила, що Йошима, як завжди, залишив усе в стерильному стані: вимиті столи блищать, підлога заметена начисто. Вона пройшла до холодильника, відчинила важкі двері. З-за них вирвалися пасма туману. Мора невпевнено вдихнула, наче перед зануренням у брудну воду, і ввійшла до холодильника.

Вісім каталок були зайняті; переважно чекали на працівників похоронних бюро. Рухаючись між ними, вона перевіряла бирки, поки не знайшла Глорію Ледер. Розстігнула мішок, просунула руки під сідниці трупа й перекотила його набік, поки не побачила татуювання.

Воно було на лівому стегні.

Мора знову застігнула мішок і вже збиралася зачинити двері, аж ось завмерла. Розвернулася, вдивляючись у холодну кімнату.

«Невже я справді щось почула?»

Увімкнувся кондиціонер, з-за решіток полинуло крижане повітря. «Так, оце й усе, — подумала вона. — Кондиціонер. Або компресор холодильника. Або вода у трубах. Час додому». Вона так утомилася, що їй почало вчуватися.

Вона знову розвернулася, збираючись іти.

І знову завмерла. Озирнулася, вдивилася в ряд мішків з тілами. Серце калатало так гучно, що зараз нічого, окрім його стукоту, чути не було.

«Там щось поворухнулось. Я впевнена».

Мора розстігнула перший мішок, подивилася на чоловіка з зашитими грудьми. «Розтин було проведено, — подумала вона. — Цей точно мрець».

«То котрий з них? Котрий видає звуки?».

Вона різко розстігнула наступний, побачила вкрите синцями обличчя, пробитий череп. «Мрець».

Тремтячими руками розстігнула третій мішок. Пластик розійшовся, відкривши біде обличчя молодої жінки з чорним волоссям і синюшними вустами. Розкривши зіпер до кінця, докторка Айлс відкрила мокру блузку, що прилипла до білої плоті, блиск холодних крапель води на шкірі. Розстігнувши блузку, побачила повні груди, тонку талію. Торс був цілий, скальпель патологоанатома його не торкався. Пальці на руках і ногах були пурпурові, руки пронизані синім.

Мора притисла пальця до шиї жінки, відчула дотик крижаної шкіри. Схилилася до її вуст, чекаючи на найтихіше дихання, найслабший порух повітря проти щоки.

Мертва розплющила очі.

Мора зойкнула й відсахнулася, врізалася в каталку за спиною й мало не впала, коли та покотилася. Виструнчилася й побачила, що очі жінки широко розплющені, та не сфокусовані. Синюшні губи рухалися, формуючи нечутні слова.

«Витягти її з холодильника! Зігріти!».

Мора взялася штовхати каталку до дверей, але та не піддавалася: у паніці судмедекспертка забула розблокувати колеса. Тож зараз різко натиснула на важіль і знову штовхнула. Цього разу каталка з брязкотом покотилася з холодильника до теплішої приймальної зони.

Очі жінки знову заплющилися. Схилившись до неї, Мора не відчула дихання на її вустах. «Господи Ісусе. Я не можу тепер тебе втратити».

Вона нічого не знала про незнайомку — ані імені, ані медичної історії. Ця жінка могла аж кишіти вірусами, і все одно Мора накрила її рот своїм — і мало не зблювала від присмаку холодної

плоті. Тричі глибоко видихнула, притисла пальці до шиї, шукаючи пульсу.

«Це все моя уява? Це свій пульс я відчуваю, він б'ється в моїх пальцях?»

Вона схопила телефонну слухавку зі стіни, набрала 911.

— Оператор слухає.

— Це докторка Айлс із бюро судово-медичної експертизи. Потрібна швидка. Тут жінка з зупинкою дихання...

— Перепрошую, бюро судово-медичної експертизи?

— Так! Задній вхід, одразу за вантажним майданчиком. Ми на Олбані-стріт, через дорогу від медичного центру!

— Негайно відправляю швидку.

Мора поклала слухавку. Знову втамувала огиду й притисла губи до вуст жінки. Ще три швидкі видихи, пальці знову на сонній артерії.

Пульс. Пульс точно був!

Раптом вона почула хрипіння, кашель. Жінка втягувала повітря, у горлі клекотав слиз.

«Будь зі мною. Дихай, дівчино. Дихай!»

Гучний сигнал повідомив про прибуття швидкої. Мора розчахнула двері, примружилася від спалахів. Швидка підїхала до платформи, вистригнули двоє парамедиків із сумками.

— Вона тут! — гукнула Мора.

— Досі зупинка дихання?

— Ні, уже дихає. І я відчуваю пульс.

Двоє чоловіків забігли до будинку й зупинилися, дивлячись на жінку на каталці.

— Господи, — промимрив один із них. — Це що, мішок для тіла?

— Я знайшла її в холодильнику, — відповіла Мора. — Вона, напевно, переохолоджена.

— Боже. Це як у паршивому кошмарі.

Із сумок з'явилася киснева маска та крапельниці. На жінку почепили сенсори ЕКГ. Повільний синусний ритм блимав на

екрані, як малюнок ручки лінивого мультиплікатора. У жінки билося серце, вона дихала, та все одно здавалася мертвою.

Закріплюючи турнікет на млявій руці, парамедик запитав:

— Що з нею сталося? Як вона сюди потрапила?

— Я нічого про неї не знаю, — відповіла Мора. — Спустилася перевірити інше тіло й почула, як вона ворухиться.

— І часто у вас таке трапляється?

— У мене це вперше.

І вона щиро сподівалася, що це було й востаннє.

— Довго вона пролежала в холодильнику?

Мора глянула на дошку, на якій занотовувалися надходження дня, і побачила, що невідому привезли до моргу близько полудня. «Вісім годин тому. Вісім годин у пластиковому савані. Що, якби вона опинилася в мене на столі? Якби я розрізала їй груди?». Покопирсавшись у кошику прийому, Мора знайшла конверт із документацією щодо жінки.

— Її привезла пожежно-рятувальна бригада з Веймута, — сказала вона. — Вочевидь, утоплення...

— Ого, легше!

Парамедик увів голку крапельниці у вену, і пацієнтка різко смикнулася, забилася в судомах на каталці. Місце уколу магічно посиніло, кров із пробитої вени полилася під шкіру.

— Чорт, загубив. Допоможіть притримати її!

— Слухай, ця дівчина зараз устане й піде.

— Вона дуже опирається. Не можу поставити крапельницю.

— То перекладімо її на ноші — і вперед.

— Куди ви її повезете? — запитала Мора.

— Через дорогу, до приймального. Якщо у вас є папери, їм знадобиться копія.

Мора кивнула.

— Там і зустрінемося.

Біля вікна реєстрації до приймального відділення вишикувалася довга черга пацієнтів, і медсестра за столом ніяк не реагувала

на Морині спроби привернути її увагу. У такий вечір лише відрізана кінцівка й фонтани крові виправдали б спроби пробитися до початку черги, та Мора не зважала на гнівні зиркання пацієнтів і проштовхалася до вікна. Постукала по склу.

— Мусите дочекатися черги, — сказала медсестра.

— Я докторка Айлс. У мене папери пацієнтки, лікареві вони знадобляться.

— Якої пацієнтки?

— Жінки, яку щойно привезли з закладу через дорогу.

— Ви про пані з моргу?

Мора завагалася, раптом збагнувши, що вся черга чує кожне їїхне слово.

— Так.

Більше вона нічого не сказала.

— Тоді проходьте. На вас чекають — з нею є проблеми.

Задзижчали, відмикаючись, двері, Мора проштовхалася всередину, у лікувальну зону. І одразу ж побачила, про які «проблеми» велосся медсестрі. Невідому ще не перевезли до палати, вона лежала в коридорі, закутана в зігрівальну ковдру. Двоє парамедиків і медсестра марно намагалися її стримати.

— Затягуй ремінь!

— Чорт... знову руку випростала...

— Облиш кисневу маску, вона тут не потрібна.

— Обережно, крапельниця! Вона випаде!

Мора кинулася до каталки, схопила пацієнтку за зап'ясток, поки вона не вирвала з вени катетер. Довге чорне волосся ляснуло Мору по обличчю, коли жінка спробувала викрутитися. Лише двадцять хвилин тому вона була синьогубим трупом у мішку, а тепер її заледве втримували, життя поверталосся до тіла.

— Тримайте. Тримайте руку!

Звук зародився глибоко в горлі жінки, то був стогін пораненого звіра. Тоді вона закинула голову, і крик перетворився на надприродний вереск. Мора подумала, що це щось нелюдське,

і волосинки на шиї стали сторчма. «Господи, що саме я повернула з того світу?»

— Послухай мене. *Послухай!* — звеліла Мора. Вона охопила долоньями голову жінки, вдивилась у спотворене панікою обличчя. — Я не допущу, щоб з тобою щось сталося. Обіцяю. Дозволь тобі допомогти.

Від звуку Мориного голосу жінка завмерла. Блакитні очі подивилися на неї, розширені зіниці були схожі на чорні ставки.

Одна з медсестер почала тихенько намотувати ремінь їй на руку.

«Ні, — подумала Мора. — Не робіть цього».

Ремінь торкнувся шкіри пацієнтки, вона смикнулася, наче обпеклася. Рука злетіла, і Мора відсахнулася: щока горіла від удару.

— Допоможіть! — закричала медсестра. — Можна сюди лікаря Катлера?

Із однієї з палат з'явилися лікар і ще одна медсестра, Мора позадкувала, щока аж пульсувала. Гармидер привернув увагу пацієнтів із приймального відділення. Мора бачила, як вони жадібно вдивляються у скляну перегородку, спостерігаючи за сценою, значно цікавішою за будь-яку серію «Швидкої допомоги».

— Чи є в неї алергії? — запитав лікар.

— Медичної картки немає, — відповіла медсестра.

— Що тут відбувається? Чому вона неконтрольована?

— Ніхто не знає.

— Гаразд. Гаразд, п'ять міліграмів галдолу внутрішньовенно.

— Крапельниця випала!

— Тоді внутрішньом'язово. Коліть уже! І валіуму дайте, поки вона себе не поранила.

Жінка знову заверещала, коли голка пробила їй шкіру.

— Що ми про неї знаємо? Хто вона? — Лікар раптом помітив Мору. — Ви родичка?

— Я викликала швидку. Докторка Айлс.

— Її лікарка?

Перш ніж Мора встигла відповісти, один із парамедиків мовив:

— Вона судмедекспертка. Це та пацієнтка, яка отямилася в моргу.

Лікар витріщився на Мору.

— Ви жартуєте.

— Я помітила, як вона ворушиться в холодильнику, — відповіла Мора.

Він недовіжливо реготнув:

— Хто констатував смерть?

— Її привезла пожежно-рятувальна служба Веймута.

Лікар глянув на пацієнтку.

— Що ж, зараз вона точно жива.

— Лікарю Катлере, друга палата порожня, — гукнула медсестра. — Можемо перевезти її туди.

Каталку з жінкою покотили далі коридором до палати, Мора пішла слідом. Жінка борсалася дедалі слабше, піддаючись дії галдолу та валіуму. Медсестри взяли кров, приєднали драти ЕКГ. На моніторі з'явився серцевий ритм.

— Гаразд, докторко Айлс, — сказав лікар приймального, поспівивши жінці в очі. — Розповідайте.

Мора розгорнула конверт із копіями паперів, оформлених на тіло.

— Я зачитаю вам інформацію з документів для перевезення, — сказала вона. — О восьмій ранку пожежно-рятувальна служба Веймута прийняла виклик з яхт-клубу «Світанок», члени якого побачили тіло в затоці Гінгем. Коли її дістали з води, ознак дихання та пульсу не було. Документів не було. На місці викликали поліцію штату, детектив дійшов висновку, що це, найімовірніше, нещасний випадок. До нашого бюро її привезли опівдні.

— І ніхто не помітив, що вона жива?

— Вона прибула, коли в нас було повно інших справ. Аварія на І-95. Ми не встигли провести аутопсії навіть за минулий день.

— Уже майже дев'ята. Ніхто не оглядав цю жінку?

— Мертві не мають невідкладних станів.

— Тож ви просто залишаєте їх у холодильнику.

— Поки не матимемо на них час.

— Що, якби сьогодні ви її не почули? — розвернувся до неї лікар. — Тобто вона могла б пролежати там до завтра?

Мора відчула, як від сорому запекло щоки.

— Так, — визнала вона.

— Лікарю Катлере, у реанімації є вільне ліжко, — сказала медсестра. — Перевести її туди?

Він кивнув.

— Ми не знаємо, що вона могла прийняти, тож я волію за нею постежити. — Лікар подивився на пацієнтку, яка вже заплющила очі. Її уста продовжували ворухитися, мовби в мовчазній молитві. — Ця бідолашна раз уже померла. Не допустімо цього вдруге.

Шукаючи ключі в сумочці, намагаючись відімкнути двері, Мора чула, як у будинку дзвонить телефон. Коли дісталася до вітальні, дзвінки припинилися. Хай би хто це був, повідомлення не лишили. Вона перебрала останні номери на ідентифікаторі, але імені не впізнала. Зої Фоссі. Помилилася номером?

«Я відмовляюся ще й за це переживати», — подумала Мора й рушила до кухні.

Тепер задзвонив мобільний. Вона викопала його з сумочки й побачила на екрані ім'я колеги, доктора Ейба Брістола.

— Алло, Ейбе?

— Моро, не хочете просвітити мене щодо того, що сьогодні сталося в лікарні?

— Ви вже знаєте?

— Уже отримав три дзвінки. «Глоуб», «Гералд». І від місцевої телестанції.

— Що репортери кажуть?

— Усі питають про мертву жінку, яка прийшла до тьми. Кажуть, її щойно привезли до медичного центру. Я взагалі не розумів, чого від мене хочуть.

— О Господи. Як преса так швидко дізналася?

— То це правда?

— Я збиралася вас набрати... — Вона зупинилася. У вітальні дзвонив телефон. — У мене інший дзвінок. Ейбе, можна я вам перетелефоную?

— Якщо обіцяєте все розповісти.

Вона побігла до вітальні, взяла слухавку.

— Докторка Айлс.

— Це Зої Фоссі, новини Шостого каналу. Можете дати коментар щодо...

— Уже майже десята година, — обрубала Мора. — Це домашній телефон. Якщо хочете поговорити, зателефонуйте мені на роботу в службовий час.

— Стало відомо, що сьогодні в моргу отямилася жінка.

— Я не даю коментарів.

— Джерела стверджують, що і штатний слідчий, і пожежники у Веймуті визнали її мертвою. Хтось у вашому бюро дійшов такого ж висновку?

— Бюро судово-медичної експертизи не залучене до цього визначення.

— Але жінка була під вашою опікою, так?

— Ніхто в нашому бюро не констатував смерть.

— Кажете, це провина пожежного департаменту Веймута й поліції? Як хтось може так помилитися? Чи ж не очевидно, що людина жива?

Мора поклала слухавку.

Майже одразу ж телефон задзвонив знову. На екрані висвітився інший номер.

Вона взяла слухавку:

— Докторка Айлс.

— Це Дейв Розен, Асошіейтед Пресс. Вибачте, що потурбував, але ми розслідуємо звістку про молоду жінку, яку привезли до судмедекспертів і яка прийшла до тями в мішку. Це правда?

— Звідки ви взагалі про це знаєте? Це вже другий дзвінок.

— Підозрюю, що дзвінків буде значно більше.

— І що вам про це сказали?

— Що веймутські пожежники привезли її в морг сьогодні вдень. А ви виявили, що вона жива, й викликали швидку. Я вже говорив з лікарнею, кажуть, що вона у важкому стані, але стабільна. Усе правильно?

— Так, але...

— Вона справді була в мішку для трупів, коли ви її знайшли? Лежала там застібнута?

— Ви робите з цього сенсацію, це занадто.

— Хтось у вашому бюро має рутинний обов'язок перевіряти тіла, які надходять? Щоб переконатися, що вони мертві?

— Зранку я матиму для вас заяву. Добраніч.

Мора поклала слухавку. Висмикнула дріт із телефона, поки він не задзвонив знову. Тільки так вона зможе поспати. Дивлячись на мовчазний телефон, подумала: «Як, у дідька, новина так швидко розійшлася?»

Тоді вона пригадала свідків у приймальному відділенні лікарні — службовці, медсестри, санітари. Пацієнти, які чекали прийому й спостерігали крізь скляну перегородку. Будь-хто з них міг узяти телефон, один дзвінок — і побігли чутки. Ніщо не поширюється швидше за похмурі плітки. Мора подумала: «Завтра буде справжнє випробування, треба до нього підготуватися».

Вона взяла мобільний, набрала Ейба.

— Маємо проблему.

— Я зрозумів, — сказав він.

— Не говоріть з пресою. Я напишу заяву. Уже вимкнула домашній телефон на ніч. Якщо буду потрібна — я на мобільному.

— Ви готові з цим розбиратися?

— А хто ще це робитиме? Це я її знайшла.

– Ви ж розумієте, Моро, що це буде новина національного масштабу.

– З АП вже телефонували.

– Господи Йсусе. Говорили з Управлінням громадської безпеки? Вони очолюватимуть розслідування.

– Здається, далі я телефонуватиму саме їм.

– Вам потрібна допомога в підготовці заяви?

– Потрібен час над нею попрацювати. Завтра буду пізніше. Стримуйте їх, поки не дістануся бюро.

– Напевно, заведуть судову справу.

– Нас немає в чому звинуватити, Ейбе. Ми нічого поганого не зробили.

– Байдуже. Готуйтеся.

3

— Чи ви урочисто присягаєтеся, що свідчення, яке ви збираєтеся дати суду на цьому слуханні, — це правда, сама правда й нічого, крім правди, і хай допоможе вам Бог?

— Присягаюся, — сказала Джейн Ріццолі.

— Дякую. Можете сісти.

Джейн відчувала, що всі очі в залі суду стежать за тим, як вона важко опускається на стілець свідка. Люди почали витріщатися, щойно вона перевальцем увійшла до зали суду — щиколотки набрякли, черево здувається під широкою сукнею для вагітних. Вона засовалася на стільці, намагаючись влаштуватися зручніше, набути владного вигляду, але було спекотно, і вона вже відчувала, як на чолі виступає краплями піт. Спітніла, метушлива, вагітна поліцейка. Авжеж, дуже владна постать.

Гері Сперлок, помічник окружного прокурора округу Саффолк, підвівся для опитування. Джейн знала, що це спокійний і ретельний прокурор, тож за перший раунд вона не хвилювалася. Не зводила очей зі Сперлока, ігноруючи обвинувачуваного, Біллі Вейна Ролло, який згорбився біля своєї адвокатки й пильно дивився на Джейн. Вона знала, що Ролло намагався залякати її своїм злим поглядом. Він був подібний на багатьох інших знайомих їй засранців, і в цьому погляді не було нічого нового. Остання надія невдахи.

— Назвіть, будь ласка, суду ваше ім'я та прізвище по літерах, — сказав Сперлок.

— Детектив Джейн Ріццолі. Р-І-Ц-Ц-О-Л-І.

— Ваша професія?

— Детектив відділу розслідування вбивств, департамент поліції Бостона.

— Розкажіть нам про вашу освіту та досвід роботи.

Джейн знову засовалася: від твердого стільця почала боліти спина.

— Я отримала диплом молодшого спеціаліста з кримінальної юстиції в коледжі Массачусетс-Бей. Після навчання в поліцейській академії Бостона працювала патрульною в Бек-Бей і Дорчестері.

Вона скривилася, коли дитина сильно копнула зсередини. «Заспокойся там. Мама дає показання». Сперлок чекав на відповідь, тож вона продовжила:

— Два роки працювала детективом у відділі боротьби з наркотиками. Відтак, два з половиною роки тому, перевелася до відділу вбивств, до якого нині й приписана.

— Дякую, детективе. Тепер я хотів би розпитати вас про події, які відбулися третього лютого цього року. До району Роксбері вас привела службова потреба. Правильно?

— Так, сер.

— За адресою бульвар Малколма Ікс, 4280, правильно?

— Так. Це багатоквартирний будинок.

— Розкажіть нам про цей візит.

— Приблизно о чотирнадцятій тридцять ми з моїм напарником, детективом Баррі Фростом, прибули за цією адресою, щоб опитати мешканку квартири 2b.

— Стосовно чого?

— Це стосувалося розслідування вбивства. Мешканка квартири 2b була знайомою жертви.

— Отже, вона не була підозрювана в тій справі?

— Ні, сер. Як підозрювана вона не розглядалася.

— Що було далі?

— Ми постукали у двері квартири 2b, коли почули жіночий крик. Він лунав із квартири через коридор, 2e.

— Можете описати цей крик?

— Я б описала його як крик страждання. Страху. Ще ми почули кілька гучних ударів, наче падали меблі. Або когось кидали на підлогу.

— Протестую! — підвелася захисниця, висока білявка. — Це лише припущення. Вона не була в квартирі й нічого не бачила.

— Підтримую, — мовив суддя. — Детективе Ріццолі, будь ласка, утримайтеся від здогадок про те, чого ви бачити не могли.

«Навіть якщо це не просто клята здогадка? Бо саме це там і відбувалося. Біллі Вейн Ролло гатив свою дівчину головою об підлогу».

Джейн проковтнула роздратування й виправилася:

— Ми почули в квартирі голосний гуркіт.

— І що ви зробили?

— Ми з детективом Фростом негайно постукали у двері 2е.

— Ви сказали, що це поліція?

— Так, сер.

— І що було...

— Це паскудна брехня, — сказав обвинувачуваний. — Вони не сказали, що копи!

Усі подивилися на Біллі Вейна Ролло, а він не зводив очей із Джейн.

— Дотримуйтеся тиші, містере Ролло, — наказав суддя.

— Вона ж бреше!

— Захиснице, опануйте свого клієнта, або ж його виведуть із зали суду.

— Цс-с, Біллі, — пробуркотіла адвокатка. — Ти робиш тільки гірше.

— Гаразд, — сказав суддя. — Містере Сперлоку, можете продовжувати.

Помічник прокурора кивнув і розвернувся до Джейн.

— Що сталося після того, як ви постукали у двері квартири 2е?

— Відповіді не було. Але ми все одно чули крики. Удари. Тож прийняли спільне рішення, що в небезпеці може бути людське життя й нам слід увійти до квартири, маємо ми на це згоду чи ні.

— І ви ввійшли?

— Так, сер.

— Вони вибили бісові двері! — сказав Ролло.

— Тихо, містере Ролло! — гарикнув суддя, і обвинувачуваний відкинувся на спинку стільця, пропалюючи Джейн поглядом.

«Витріщайся скільки хочеш, мудило. Думаєш, цим ти мене злякаєш?»

— Детективе Ріццолі, — знову заговорив Сперлок. — Що ви побачили в квартирі?

Джейн розвернулася до помічника прокурора.

— Ми побачили чоловіка та жінку. Жінка лежала на спині. Її обличчя було вкрите синцями, з губи текла кров. Над нею схилився чоловік. Він тримав її за шию обома руками.

— Цей чоловік присутній у залі суду?

— Так, сер.

— Укажіть на нього, будь ласка.

Вона показала пальцем на Біллі Вейна Ролло.

— Що сталося потім?

— Ми з детективом Фростом відтягли містера Ролло від жінки. Вона була притомна. Містер Ролло опирався, і в подальшій сутичці детектив Фрост отримав сильний удар у живіт. Містер Ролло втік із квартири. Я переслідувала його до сходової клітини й там змогла затримати.

— Самостійно?

— Так, сер. — Вона промовчала, тоді додала, і не намагаючись жартувати: — Після його падіння зі сходів. Схоже, він був добряче напідпитку.

— Вона мене, бляха, *штовхнула!* — заволав Ролло.

Суддя грюкнув молоточком.

— Я *достатньо* від вас почув! Приставе, будь ласка, виведіть обвинувачуваного.

— Ваша честь, — підвелася захисниця. — Я триматиму його під контролем.

— Поки що вам це не дуже добре вдавалося, міз Квінлен.

— Він мовчатиме. — Вона глянула на клієнта. — *Правда ж?*
Ролло набундючено щось буркнув.

Сперлок сказав:

— Не маю більше запитань, ваша честь, — і сів на місце.

Суддя подивився на адвокатаку.

— Міз Квінлен?

Вікторія Квінлен підвелася, щоб провести перехресний допит. Джейн ще ніколи не мала справи з цією юристкою, тож не була певна, чого саме чекати. Квінлен пішла до трибуни, і Джейн подумала: «Ти молода, білява й розкішна. Навіщо тобі захищати цього недоумка?» Жінка рухалася наче модель на подіумі, коротка спідниця й гострі тонкі підбори підкреслювали довгі ноги. У Джейн заболіли ступні від самого погляду на ті туфлі. Така жінка, певно, завжди була центром уваги й нині користувалася цим, неквапно прямуючи до свідка, свідомо того, що кожен чоловік на лаві присяжних мав витріщатися на її пружний маленький задок.

— Доброго ранку, детективе, — мовила Квінлен. Солодким, надто солодким голосом. Ця білявка щомиті могла вишкірити ікла.

— Доброго ранку, мем, — якомога нейтральніше сказала Джейн.

— Ви сказали, що наразі приписані до відділу розслідування вбивств.

— Так, мем.

— І які справи ви розслідуєте зараз?

— Наразі я не маю нових справ, але продовжую консультиувати...

— Ви ж детектив бостонської поліції. Невже на цей час немає вбивств, які вимагають активного розслідування?

— Я в декретній відпустці.

— О. Ви у відпустці. Отже, зараз ви не частина відділу.

— Я виконую адміністративні обов'язки.

— Але прояснімо це. Ви не активний детектив. — Квінлен усмінулася. — На цей час.

Джейн відчула, що почервоніла.

— Як я вже казала, я в декретній відпустці. Навіть копи заводять дітей, — додала вона з ноткою сарказму й одразу ж пошкодувала про це.

«Не ведися на її ігри. Зберігай спокій». Але це легше сказати, ніж зробити, у цій схожій на піч судовій залі. Що в них із кондиціонером? Чому, здається, більше нікого не бентежить ця спека?

— Коли маєте народити, детективе?

Джейн завагалася, питаючи себе, до чого вона хилить.

— Мала народити минулого тижня, — нарешті відповіла вона. — Затримка.

— Отже, третього лютого, коли ви познайомилися з моїм клієнтом, містером Ролло, ви були... на якому — на третьому місяці вагітності?

— Протестую, — підвівся Сперлок. — Це не стосується справи.

— Адвокатко, — звернувся суддя до Квінлен, — у чому суть вашого запитання?

— Воно стосується її попереднього свідчення, ваша честь. Детектив Ріццолі якимось чином змогла самотужки затримати й заарештувати на сходовій клітині мого кремезного клієнта.

— А який саме стосунок до цього має її вагітність?

— Жінці на третьому місяці вагітності було б непросто...

— Вона — офіцер поліції, міз Квінлен. Затримувати людей — її робота.

«Молодець, суддя! Скажи їй».

Вікторія Квінлен почервоніла від такого докору.

— Гаразд, ваша честь. Забираю запитання. — Вона знову розвернулася до Джейн. Подивилася на неї, обмірковуючи наступний крок. — Ви сказали, що були на місці разом із напарником, детективом Фростом. І ви спільно вирішили ввійти до квартири 2b?

— Це була не квартира 2b, мем. Це була квартира 2e.

— Так, авжеж. Я переплутала.

«Ага, і зовсім не намагаєшся заплутати мене».

— Ви сказали, що постукали у двері й заявили, що ви — з поліції, — вела далі Квінлен.

— Так, мем.

— І це жодним чином не стосувалося вашої початкової мети перебування в будинку.

— Ні, мем. Ми опинилися там за збігом обставин. Але коли ми доходимо висновку, що людина в небезпеці, наш обов'язок — втрутитися.

— І тому ви постукали до квартири 2b.

— 2e.

— А коли ніхто не відчинив, ви вибили двері.

— Ми вирішили, судячи з почутих нами криків, що життя жінки під загрозою.

— Як ви могли знати, що це крики страждання? Чи не могли це бути звуки, скажімо, пристрасного кохання?

Джейн хотіла засміятися, але не зробила цього.

— Ми чули не це.

— А ви достеменно знаєте? Можете відрізнити?

— Жінка з розбитою губою — цілком переконливий доказ.

— Річ у тому, що *на той момент* ви не знали. Ви не дали моєму клієнтові шансу відчинити. Дійшли поспішного висновку і вдерлися до помешкання.

— Ми зупинили побиття.

— Вам відомо, що так звана жертва відмовилася висувати звинувачення проти містера Ролло? Що вони досі разом, як закохана пара?

Джейн стиснула щелепи.

— Це її рішення. — «Хай яке дурне». — Того дня я побачила у квартирі 2e явний випадок насильства. Пролилася кров.

— А моя кров нікого не обходить? — втрутився Ролло. — Дамочко, ви мене зі сходів зіштовхнули! У мене досі шрам є, ось, на підборідді!

— Тихо, містере Ролло, — наказав суддя.

— Дивіться! Бачите? Це від нижньої сходинки. Шви наклали!

— Містере Ролло!

— То ви справді штовхнули мого клієнта зі сходів, детективе? — запитала Квінлен.

— Протестую, — сказав Сперлок.

— Ні, — відповіла Джейн. — Він тоді був уже достатньо п'яний, щоб упасти зі сходів самотужки.

— Вона бреше! — вигукнув обвинувачуваний.

Грюкнув молоток.

— Тихо, містере Ролло!

Але Біллі Вейн Ролло скипів.

— Вони з напарником потягли мене на сходи, щоб ніхто не побачив, що вони роблять. Думаєте, вона могла мене сама заарештувати? Ця дрібна вагітна дівчина? Це ж яку маячню вона вам згодовує!

— Сержанте Гівенсе, виведіть обвинувачуваного.

— Це насильство з боку поліції! — загорлав Ролло, коли пристав поставив його на ноги. — Гей, народе, присяжні, ви що, дурні? Не бачите, що це все — гівняні вигадки? Ці двоє копів мене з клятих сходів скинули!

Молоток знову грюкнув.

— Ідемо на перерву. Будь ласка, випустіть присяжних.

— О, так! Зробімо перерву! — зареготав Ролло й штовхнув пристава. — І це коли вони нарешті чують правду!

— Виведіть його, сержанте Гівенсе.

Гівенс схопив Ролло за руку. Той розлючено викрутився й пішов у напад, врізавшись головою в живіт пристава. Обидва покотилися на підлогу й почали боротися. Вікторія Квінлен, роззявивши рота, дивилася на те, як її клієнт качається з судовим приставом за лічені сантиметри від високих підборів її тувель від Маноло Бланіка.

«Господи, хтось мусить узяти під контроль цю божевільню».

Джейн важко піднялася зі стільця. Відсунула вбік ошелешену Квінлен, схопила наручники пристава, які він у сум'ятті впустив на підлогу.

— Потрібна допомога! — горлав суддя й гатив молотком. — Потрібен ще один пристав!

Сержант Гівенс лежав на спині, притиснутий до підлоги Ролло, який саме підняв праву руку, щоб завдати удару. Джейн схопила його за піднятий зап'ясток і застібнула один наручник.

— Якого дідька? — обурився Ролло.

Вона вгатила ногою йому в спину, викрутила йому руку й притиснула до пристава. Ще одне «клац» — і наручник закритися на лівій руці.

— Злізай з мене, бісова корово! — заверещав Ролло. — Ти мені спину зламаєш!

Сержант Гівенс, затиснутий унизу, мав такий вигляд, наче зараз задихнеться під цією вагою.

Джейн зняла ногу зі спини Ролло. Раптом між ніг їй ринув потік гарячої рідини, хлюпаючи на Ролло, на Гівенса. Вона позадкувала, шоковано опустила очі на мокру сукню для вагітних. На рідину, що скрапувала з її стегон на підлогу зали суду.

Ролло перевернувся на бік і витріщився на неї. Раптово зареготав і знову впав на спину.

— Ви гляньте! — мовив він. — Сучка собі сукню обісцяла!

4

Ейб Брістол зателефонував Морі на мобільний, коли вона зупинилася перед світлофором у Бруклайні.

— Уранці дивилися телевізор? — запитав він.

— Тільки не кажіть, що ця історія вже потрапила до новин.

— Шостий канал. Репортерку звати Зої Фоссі. Ви з нею говорили?

— Учора, дуже коротко. Що вона сказала?

— У двох словах? «У мішку для трупів знайшли живою жінку.

Судмедекспертка звинувачує пожежний департамент Веймута та поліцію штату в неправильному встановленні смерті».

— Господи. Я цього не казала.

— Я це знаю. Але тепер маєте розлюченого шефа пожежників у Веймуті, і поліція теж не дуже тішиться. Луїз уже приймає від них дзвінки.

Загорілося зелене світло. Їдучи через перехрестя, Мора раптом подумала, що добре було б розвернутися й поїхати додому. Якби ж тільки можна було уникнути цього випробування.

— Ви в офісі? — запитала вона.

— О сьомій приїхав. Думає, ви вже тут.

— Я в дорозі. Зранку кілька годин готувала ту заяву.

— Що ж, попереджаю: коли приїдете, чекайте на засаду на стоянці.

— Вони вже там?

— Репортери, фургони телеканалів. Запарковані на Олбані-стріт. Бігають туди-сюди між нами та лікарнею.

- Дуже зручно. Для преси — два в одному.
- Чули щось про пацієнтку?
- Телефонувала лікареві Катлеру. Він сказав, що токсикологічний аналіз показав наявність барбітуратів та алкоголю. Певно, була добряче не при собі.
- Це пояснює те, чому вона впала у воду. І не дивно, що з барбітуратами було важко знайти ознаки життя.
- Чому це перетворюється на таке божевілля?
- Бо це матеріал саме для «Нешнл Інквайрера». Мертві встають з могил. Плюс жінка молода, правильно?
- Я б сказала, трохи за двадцять.
- Приваблива?
- Яка різниця?
- Та ну! — Ейб зареготав. — Ви знаєте, що це все змінює. Мора зітхнула. Визнала:
- Так, вона дуже приваблива.
- Ну от і все. Молода, сексуальна й мало не випатрана живцем.
- Не було цього.
- Я просто попереджаю, що люди побачать це саме так.
- Можна мені просто піти на лікарняний? Може, сісти на наступний рейс до Бермуд?
- І залишити на мене цей бардак? Навіть не думайте.
- Коли двадцять хвилин по тому Мора звернула на Олбані-стріт, вона помітила два фургони телевізійників біля головного входу до бюро судмедекспертизи. Як і попереджав Ейб, репортери були на низькому старті. Щойно вона ступила зі свого кондиціонованого «Лексуса» в густе від вологи ранкове повітря, до неї рвонули з пів дюжини репортерів.
- Докторко Айлс! — гукнув чоловік. — Я з «Бостон Триб'юн». Можна поговорити з вами про невідому?
- У відповідь Мора дістала з кейса копії заяви, яку уклала вранці, з коротким фактичним описом подій минулого вечора та її власної реакції. Швидко роздала примірники.

— Ось моя заява. Мені немає чого додати.

Потік запитань це не спинило.

— Як узагалі можна так помилитися?

— Ім'я жінки вже визначили?

— Нас повідомили, що смерть констатував пожежний департамент Веймута. Можете назвати імена?

Мора сказала:

— Про це говоріть з їхніми речниками. Я не можу відповідати за них.

Заговорила жінка:

— Докторко Айлс, визнайте: це чіткий випадок некомпетентності з чийогось боку.

Мора впізнала голос. Розвернулася й побачила біляву жінку, яка проштовхувалася вперед.

— Ви — та репортерка з Шостого каналу.

— Зої Фоссі.

Жінка всміхалася, рада тому, що її впізнали, але від погляду, який на неї кинула Мора, немовби скам'яніла.

— Ви неправильно мене процитували, — сказала Мора. — Я ніколи не казала, що звинувачую пожежний департамент або поліцію.

— Хтось мусить бути винен. Якщо не вони, то хто? Може, ви відповідальні, докторко Айлс?

— Аж ніяк.

— Жінку спакували в мішок для тіл живою. Вона вісім годин провела в полоні холодильника в моргу. І ніхто в цьому не винен? — Фоссі помовчала. — Ви не думаєте, що хтось мав би за таке розпрощатися з роботою? Скажімо, той слідчий?

— А ви швидко знаходите винних.

— Ця помилка могла вбити жінку.

— Але ж не вбила.

— Хіба це не базова помилка? — засміялася Фоссі. — Ну хіба ж важко побачити, що хтось не помер?

— Важче, ніж ви думаєте, — відрізала Мора.

— То ви їх захищаєте.

— Я дала вам свою заяву. Не можу давати коментарів щодо дій інших людей.

— Докторко Айлс? — То був чоловік із «Бостон Триб'юн». — Ви сказали, що констатація смерті не обов'язково проходить легко. Я знаю, що в інших моргах у всій країні теж траплялися такі помилки. Можете розповісти, чому це буває складно?

Він говорив спокійно, з повагою. Не кидав виклик — це було продумане запитання, яке заслуговувало на відповідь. Мора подивилася на чоловіка. Побачила розумні очі, роздмухане вітром волосся, охайну борідку, яка нагадувала про молодого професора коледжу. У таку темну привабливість неодмінно мали закохуватися незліченні студентки.

— Як вас звати? — запитала вона.

— Пітер Лукас. Я веду щотижневу колонку в «Триб'юн».

— Я говоритиму з вами, містере Лукасе. І більше ні з ким. Заходьте.

— Заждіть, — запротестувала Фоссі. — Дехто чекав тут значно довше!

Мора кинула на неї нищівний погляд.

— У такому разі, міз Фоссі, Бог дає не тому, хто рано встав, а тому, хто поведився ввічливо.

Вона розвернулася й увійшла до будівлі, репортер «Триб'юн» ішов слідом за нею.

Луїз, секретарка докторки Айлс, була на телефоні. Затиснувши слухавку рукою, прошепотіла до Мори з відчаєм:

— Дзвінки не припиняються. Що мені їм казати?

Мора поклала їй на стіл копію своєї заяви.

— Відправляйте їм факсом оце.

— Це все, що я маю робити?

— Відхиляйте будь-які дзвінки від преси. Я погодилася поговорити з містером Лукасом, більше ні з ким. Жодних інтерв'ю.

Вираз обличчя, з яким Луїз оглянула репортера, було просто зрозуміти: «Бачу, привабливого обрали».

— Це ненадовго, — сказала Мора.

Вона підштовхнула Лукаса до свого кабінету й зачинила двері. Показала йому на стілець.

— Дякую за те, що погодилися поговорити, — сказав він.

— Ви єдиний там мене не дратували.

— Це не значить, що я не спроможний роздратувати.

Ці слова викликали в Мори слабку усмішку.

— Я роблю це суто з самозахисту, — сказала вона. — Можливо, якщо поговорю з вами, ви станете їхнім джерелом. Мені дадуть спокій і чіплятимуться до вас.

— Боюся, що це не так працює. За вами все одно ганятимуться.

— Містере Лукас, ви могли б писати про значно серйозніші історії. Важливіші історії. Чому обрали цю?

— Бо вона зачіпає на підсвідомому рівні Звертається до найгірших наших страхів. Скільки людей бояться, що їх помилково приймуть за мерців? Випадково поховають живцем? Це, до речі, кілька разів уже траплялося.

Мора кивнула.

— Є історичні задокументовані випадки. Але це було в часи до бальзамування.

— А прокинутися в моргу? Це не просто історично. Я дізнався, що в останні роки було кілька випадків.

Вона завагалася.

— Траплялося.

— Частіше, ніж люди усвідомлюють. — Він узяв записник, розгорнув. — У 1984 році був випадок у Нью-Йорку. Чоловік лежить на столі для розтину. Патологоанатом бере скальпеля й збирається зробити перший розріз, коли труп прокидається й хапає лікаря за горло. Лікар падає замертво із серцевим нападом.

Лукас підняв до неї очі:

— Чули про цей випадок?

— Ви подаєте найсенсаційніший приклад.

— Але це ж правда, чи не так?

Мора зітхнула

— Так. Про цю історію мені відомо.

Він перегорнув сторінку.

— Спрінгфілд, Огайо, 1989 рік. Жінку в будинку для літніх визнають мертвою й перевозять у похоронне бюро. Вона лежить на столі, її саме збираються бальзамувати, і тут труп починає говорити.

— Схоже, ви знаєтеся на цій темі.

— Бо вона заворожує. — Репортер погортав сторінки. — Учора ввечері читав про це, випадок за випадком. Дівчинка в Південній Дакоті прокинулась у розкритій труні. Чоловік у Де-Мойні, якому справді розрізали грудну клітку. Патологоанатом тільки тоді раптом зрозумів, що серце ще б'ється.

Він подивився на неї.

— Це не міські легенди. Це задокументовані випадки, і їх чимало.

— Слухайте, я не намагаюся сказати, що такого не буває, — вочевидь, це трапляється. Тіла прокидаються в моргах. Старі могили розкопують і бачать сліди нігтів із внутрішнього боку кришки труни. Людей так лякає ця ймовірність, що виробники роблять у трунах передавачі, щоб була змога покликати на допомогу. На той випадок, якщо вас поховали живцем.

— Дуже заспокійливо.

— Отже, так, таке може статися. Певна, ви чули теорію про Ісуса, про те, що воскресіння Христа насправді було не воскресіння, а випадок невчасного поховання.

— Чому буває так важко визначити, чи мертва людина? Чи ж це не має бути очевидно?

— Іноді це не так. Переохолоджені люди чи утопленики можуть видаватися мертвими. Нашу невідому дістали з холодної води. До того ж деякі препарати маскують ознаки життя — стає дуже важко помітити дихання чи намацати пульс.

— Ромео та Джульєтта. Те зілля, яке випила Джульєтта, щоб здатися мертвою.

— Так. Не знаю, що саме воно містило, але це цілком імовірний сценарій.

— Які препарати можуть так вплинути?

— Наприклад, барбітурати. Вони пригнічують дихання, його стає дуже важко виявити.

— Саме це показало токсикологічне обстеження невідомої, чи не так? Фенобарбітал.

Мора спохмурніла.

— Де ви це почули?

— Від джерел. Це правда?

— Без коментарів.

— Вона має історію психічних хвороб? Чому вона могла передозувати фенобарбітал?

— Ми навіть імені цієї жінки не знаємо, не те що історію хвороби.

Він пильно подивився на неї, надто пронизливо, щоб це було комфортно. Мора подумала, що це інтерв'ю було помилкою. Кілька хвилин тому Пітер Лукас справляв враження ввічливої, серйозної людини, такого журналіста, який поставиться з повагою до цієї історії. Але напням, в який звертали його запитання, її непокоїв. Він прийшов на цю зустріч добре підготовленим, знаючи ті подробиці, про які вона воліла б змовчати; саме ті подробиці, які привертають увагу читачів.

— Я так розумію, що жінку вчора вранці витягли з Гінгема, — сказав він. — Пожежно-рятувальна служба Веймута зреагувала перша.

— Саме так.

— Чому на місце не викликали судово-медичного експерта?

— У нас не вистачить людей, щоб виїжджати на кожне місце злочину. До того ж це було у Веймуті й очевидних ознак насильницької смерті не було.

— Це за визначенням поліції штату?

— Їхній детектив вирішив, що це, найімовірніше, нещасний випадок.

— Або можлива спроба самогубства? Зважаючи на результати токсикологічного аналізу?

Мора не бачила сенсу заперечувати те, що він і так знав.

— Можливе передозування, так.

— Передозування барбітуратів. І тіло, вистигле в холодній воді. Дві причини, що ускладнюють констатування смерті. Чи ж їх не мусили взяти до уваги?

— Це... так, про це варто було б подумати.

— Але ані детектив поліції, ані пожежний департамент Веймута цього не зробили. Це скидається на помилку.

— Таке буває. Це все, що я можу сказати.

— Ви колись припускалися такої помилки, докторко Айлс? Проголошували мертвою ще живу людину?

Вона завагалася, подумки повернулася до років інтернатури. До нічного виклику під час роботи в терапії, який розбудив її з глибокого сну. Щойно відійшла пацієнтка з ліжка 336а, так сказала медсестра. Чи не може інтернка прийти й констатувати смерть? Ідучи до палати, Мора не відчувала ані тривоги, ані кризи впевненості. У медичній школі студентів окремо не вчили констатувати смерть; було зрозуміло, що, коли її побачиш, усе буде ясно. Тієї ночі вона йшла лікарняними коридорами, думаючи, що швиденько виконає завдання й повернеться в ліжко. Смерть не була несподівана — термінальна стадія раку, і на картці чітко зазначено: не реанімувати.

Увійшовши до 336-ї палати, вона сполохалася, побачивши, що ліжко оточене заплаканими родичами, які зібралися попрощатися. Мора мала публіку замість очікуваного спокійного причастя з покійницею. З вибаченням підходячи до ліжка, вона була болісно свідома того, як усі на неї дивляться. Пацієнтка лежала на спині, обличчя було мирне й спокійне. Мора дістала стетоскоп, просунула мембрану під лікарняну сорочку, приклала до худих грудей. Зігнувшись над тілом, вона відчувала, як тисне на неї родина, їхня задушлива увага.

Тож і слухала не так довго, як мала б. Медсестри вже визначили, що жінка померла; виклик лікаря для оголошення – суто протокольна подія. Запис у картці за підписом лікаря – усе, що було потрібне для переведення до моргу. Зігнувшись над грудьми жінки, слухаючи тишу, Мора відчайдушно чекала миті, коли можна буде втекти звідти. Вона випросталася, зробила належно співчутливе обличчя й зосередилася на тому, хто, найімовірніше, був чоловіком пацієнтки. Уже збиралася промимрити: «Мені дуже прикро, але вона вже не з нами».

Її зупинило тихе дихання.

Мора спантеличено опустила очі й побачила, що грудна клітка пацієнтки рухається. Жінка видихнула востаннє й завмерла. Це було агональне дихання – не диво, просто останні електричні імпульси мозку, останнє посмикування діафрагми. Кожен із присутніх у кімнаті зойкнув.

– Боже мій, – мовив чоловік. – То вона ще не пішла.

– Це... станеться вже дуже скоро, – ось і все, що змогла сказати Мора.

Із палати вона вийшла, вражена тим, як близько опинилася до того, щоб зробити помилку. І більше ніколи так не легко важила констатацією смерті.

Вона подивилася на журналіста.

– Усі помиляються, – сказала. – Навіть щось таке базове, як проголошення смерті, – це не так просто, як здається.

– То ви захищаєте пожежників? І поліцію?

– Я кажу, що помилки трапляються, от і все.

«І знає Бог, я свого часу наробила помилок».

– Я розумію, як це могло статися. Жінку знайшли в холодній воді. У крові в неї були барбітурати. Ці фактори могли здатися подібними на смерть. За таких умов помилка не така вже й притягнута за вуха. Персонал намагався робити свою справу, і сподіваюся, що ви будете справедливі до них, коли писатимете свою колонку.

Вона підвелася, даючи знати, що інтерв'ю завершено.

— Я завжди намагаюся бути справедливим, — відповів Лукас.
— Не кожен журналіст може таке про себе сказати.
Він теж підвівся і стояв, дивлячись на неї через стіл.
— Дасте знати, чи мені вдалося. Коли прочитаєте колонку.
Мора провела його до дверей. Дивилася, як він іде повз стіл
Луїз, виходить з кабінету.
Секретарка підняла очі від клавіатури.
— Як усе пройшло?
— Не знаю. Може, й не варто було з ним говорити.
— Скоро дізнаємося, — сказала Луїз, повернувшись до екрана.
— Коли в п'ятницю його стаття з'явиться в «Триб'юн».

5

Джейн не могла сказати, добрі новини чи погані.

Лікарка Стефані Тем нахилилася вперед з ультразвуковим стетоскопом, гладеньке чорне волосся закрило обличчя так, що Джейн не могла зчитати його виразу. Лежачи на спині, детектив дивилася, як сенсор ковзає по набряклому животу. Лікарка Тем мала витончені руки, руки хірургині й вела інструмент так само делікатно, як могла б торкатися струн арфи. Раптом ця рука зупинилася, Тем опустила голову нижче, зосереджуючись. Джейн зиркнула на Гебрієла, свого чоловіка, який сидів поруч, і прочитала в його очах ту ж тривогу.

«З нашою дитиною все гаразд?».

Нарешті лікарка Тем випросталася й подивилася на Джейн зі спокійною усмішкою.

— Послухайте, — сказала вона й збільшила гучність.

Із динаміка залунав ритмічний гуркіт, рівний і жвавий.

— Сильні серцеві тони ембріона, — сказала Тем.

— То з моєю дитиною все гаразд?

— З дитиною наразі все добре.

— Наразі? Що ви хочете сказати?

— Ну, їй недовго ще там лишатися. — Тем склала стетоскоп і поклала його в чохол. — Якщо вже амніотична оболонка розірвалася, скоро мають початися пологи.

— Але нічого не відбувається. Я не відчуваю потуг.

— Саме так. Ваша дитина не хоче з нами співпрацювати. У вас там дуже вперте маля, Джейн.

Гебріел зітхнув.

— Викапана матуся, яка до останньої хвилини бореться зі злочинцями. Будь ласка, скажіть моїй дружині, що тепер вона офіційно в декреті.

— Працювати вам точно не можна, — сказала лікарка. — Я відвезу вас на УЗД, подивимося, що там. А тоді, гадаю, час викликати пологи.

— Вони не почнуться самі? — спитала Джейн.

— Води відійшли, це відкритий канал для інфекцій. Минуло дві години, а потуг немає. Доведеться підштовхнути малечу. — Тем швидко попрямувала до дверей. — Вам поставлять крапельницю. Я спитаю у відділенні візуалізаційної діагностики, чи зможуть вони зараз вас прийняти. А тоді будемо діставати дитинку, щоб ви нарешті стали матусею.

— Усе так швидко відбувається.

Лікарка засміялася.

— Ви мали дев'ять місяців, щоб звикнути до цієї думки. Це не має бути повна несподіванка, — сказала вона й вийшла.

Джейн витріщилася в стелю.

— Не знаю, чи я до цього готова.

Гебріел стиснув її руку.

— Я вже давно готовий. Наче цілу вічність.

Він підняв її лікарняну сорочку, притулився вухом до голого черева.

— Привіт, малече! — гукнув. — Таткові вже не терпиться, тож годі там вовтузитися.

— Ой. Поголився ти зранку погано.

— Поголюся ще раз, тільки для тебе.

Він випростався, їхні погляди зустрілися.

— Я серйозно, Джейн, — сказав Гебріел. — Я давно цього хотів.

Мати власну маленьку родину.

— Але що, як буде не так, як ти очікуєш?

— А чого я очікую, як думаєш?

— Ну, знаєш. Ідеальна дитина, ідеальна дружина.

— І нащо мені ідеальна дружина, якщо в мене є ти? — запитав він і, сміючись, ухилився від удару.

«Я ж спромоглася отримати ідеального чоловіка, — подумала вона, дивлячись в його усміхнені очі. — Так і не збагну, як це мені так пощастило. Не знаю, як дівчисько, яке росло з прізвиськом Жабеня, одружилось з чоловіком, на якого жінки звертають шиї, варто йому ввійти до кімнати».

Гебріел нахилився до неї й тихо сказав:

— Ти однаково не віриш мені, так? Я можу сказати це хоч тисячу разів, а ти все одно не віритимеш. Мені потрібна саме ти, Джейн. Ти й маля.

Він поцілував її в носа.

— Гаразд. Що тобі принести, мамцю?

— Господи, не називай мене так. Це страшенно не сексуально.

— Як на мене — дуже сексуально. Насправді...

Джейн ляснула його по руці, сміючись.

— Іди пообідай. І мені принеси гамбургер з картоплею фрі.

— Наказів лікарки не слухаєшся? Їжі не можна.

— Її не обов'язково про це знати.

— Джейн.

— Гаразд, гаразд. Їдь додому і привези мою лікарняну торбу.

Чоловік віддав їй честь.

— Я в твоєму розпорядженні. Саме для того і взяв місяць відпустки.

— І можеш ще раз набрати моїх батьків? Вони не відповідають. І ще ноутбук мені привези.

Він зітхнув, похитав головою.

— Що? — спитала Джейн.

— Ти зараз маєш народити — і хочеш, щоб я тобі ноутбук привіз?

— Мені треба стільки документів розібрати.

— Джейн, ти безнадійна.

Вона відправила йому поцілунок рукою.

— Ти це знав, коли брав мене за дружину.

— Знаєте, — глянула Джейн на візок, — я могла б дійти на УЗД, якби ви сказали мені, де це.

Волонтерка похитала головою й натиснула на гальма крісла.

— Такі в лікарні правила, мем, без винятків. Пацієнтів слід доправляти на обстеження у візках. Ми ж не хочемо, щоб ви послизулися і впали, чи не так?

Джейн глянула на візок, тоді на сиву волонтерку, яка збиралася його штовхати. Подумала: «Бідолашна жінка. Це я мала б везти її». Вона нерішуче встала з ліжка й устилася до візка, поки волонтерка переміщувала крапельницю. Нині вранці Джейн боролася з Біллі Вейном Ролло, а тепер її мали всюди возити, мов ту царицю Савську. Такий сором. Поки її котили коридором, вона чула натужне дихання жінки, відчувала сигаретний сморід, подібний до старого взуття. «Що, як моя супроводжувачка впаде? Що, як її треба буде реанімувати? Тоді мені дозволено буде встати чи це теж буде проти правил?» Вона вгрузла глибше у візок, уникаючи поглядів тих, кого вони проминали. Подумала: «Не дивіться на мене. Я й без того почувуюся винною, бо змушую бідолашну стареньку так напружуватися».

Волонтерка завезла візок із Джейн до ліфта, стала біля іншого пацієнта. То був сивий чоловік, який щось бубонів собі під носа. Джейн помітила, що він прив'язаний ременем до свого візка, й подумала: «Господи, а вони серйозно ставляться до цього правила. Якщо спробуєш вибратися, тебе просто зв'яжуть».

Старий люто зиркнув на неї:

— На що це ви, у біса, витріщилися, пані?

— Ні на що, — відповіла Джейн.

— То не витріщайтеся.

— Гарзд.

Чорношкірий санітар за спиною в старого пирхнув.

— Містер Бодайн так з усіма спілкується, мем. Не зважайте на нього.

Джейн стонула плечима.

— На роботі до мене ще гірше ставляться.

«О, а про постріли я вже казала?» Вона дивилася поперед себе, не звертаючи уваги на те, як змінюються номери поверхів, уникаючи зорового контакту з містером Бодайном.

— Забагато людей у цьому світі лізуть у чужі справи, — мовив старий. — Допитливі такі. Усе витріщаються.

— Містере Бодайн, — втрутився санітар, — ніхто на вас не витріщається.

— Вона витріщалася.

«Не дивно, що тебе зв'язали, старий йолопе», — подумала Джейн.

Двері ліфта відчинилися на першому поверсі, волонтерка вискотила Джейн. Поки вони прямували до відділення візуалізаційної діагностики, вона відчувала на собі погляди: фізично повносправні люди на своїх ногах дивляться на черевату інвалідку з пластиковим лікарняним браслетом. Вона спитала себе: невже саме так почуваються ті, хто взагалі прикутий до візка? Постійно ці співчутливі погляди?

Вона почула за спиною знайомий роздратований голос:

— На що це ви, у біса, витріщилися, пане?

«Тільки не це, — подумала Джейн. — Хай тільки не виявиться, що містер Бодайн теж їде у відділення діагностики». Та вона чула, як він буркоче за спиною, поки його котять коридором за риг, до приймальної зони.

Волонтерка поставила візок Джейн у кімнату очікування й залишила її там, поряд зі старим. «Не дивитися на нього, — думала вона. — Навіть не коситися в його бік».

— Що, надто застрягли, щоб зі мною поговорити? — спитав він.

«Прикинувсь, що його тут нема».

— Гм. То тепер прикидається, що мене тут нема.

Джейн із полегшенням підняла очі на двері — вони відчинилися, увійшла жінка в синьому форменному костюмі.

— Джейн Ріццолі?

— Це я.

— Лікарка Тем спуститься за кілька хвилин. Я відвезу вас до кабінету.

— А як же я? — заскиглив старий.

— До вас ми ще не зовсім готові, містере Бодайн, — сказала жінка, котячи крісло Джейн до дверей. — Майте терпіння.

— Чорт забирай, мені треба попісяти!

— Знаю, знаю.

— Ні біса ви не знаєте.

— Знаю достатньо, щоб не витратити на тебе сили, — пробуркотіла жінка, ідучи з Джейн далі коридором.

— Я килим обмочу! — загорлав старий.

— Один із улюблених пацієнтів? — спитала Джейн.

— О так, — зітхнула жінка. — Усі його обожнюють.

— Думаєте, йому справді треба в туалет?

— Увесь час. У нього простата з мій кулак завбільшки, але хірургів він до неї не пускає.

Жінка вкотила Джейн у процедурну, заблокувала колеса візка.

— Допоможу вам лягти.

— Я впораюся.

— Люба, з таким черевом допомога вам не завадить.

Вона схопила Джейн за руку, витягла з візка. Постояла поруч, поки Джейн піднімалася на ослінчик і вмошувалася на столі.

— А тепер просто розслабтеся, гаразд? — сказала жінка, перевішуючи крапельницю. — Щойно спуститься лікарка Тем, візьмемося за вашу сонограму.

Вона вийшла, залишила Джейн саму. Окрім обладнання, у кімнаті не було на що дивитися. Ані вікон, ані плакатів на стінах, ані журналів. Навіть жодного нудного випуску «Гольф Дайджест».

Джейн вместилася зручніше, витріщилася на голу стелю. Полавши руки на округлий живіт, вона чекала на знайомий штур-

хан крихітної ніжки чи ліктя, але нічого не відчувала. «Ну ж бо, малече, — подумала вона. — Поговори зі мною. Скажи, що з тобою все буде добре».

Із кондиціонера долинуло прохолодне повітря, і Джейн у благоденській сорочці здригнулася. Подивилася на годинник і зрозуміла, що то пластиковий браслет на зап'ястку. Ім'я пацієнта: Ріццолі, Джейн. Що ж, пацієнтка у вас нетерпляча. Ну ж бо, люди, до справи!

Раптом вона завважила поколювання шкіри на животі, відчула, як тягне матку. М'язи м'яко стиснулися, затрималися на мить, тоді відпустило. Нарешті перейми.

Джейн подивилася на час. 11 : 50.

6

До полудня повітря розжарилося до тридцяти, тротуари перетворилися на розпечені дека, і над містом повиснув сірчастий літній серпанок. На стоянці біля бюро судово-медичної експертизи вже не було репортерів, тож Мора змогла спокійно перетнути Олбані-стріт і ввійшла до медичного центру. Вона сіла до ліфта з пів дюжиною свіженьких інтернів на першій місячній ротації і пригадала, чого їх вчили в медичній школі: не хворійте в липні. «Вони такі юні», — подумала Мора, дивлячись на гладенькі обличчя, на волосся, якого не торкнулася сивина. Останнім часом вона все частіше таке помічала — у копів, у лікарів. Якими ж молодими вони здавалися. Їй стало цікаво: «Що ж бачать ці інтерни, дивлячись на мене? Просто жінку, близьку вже до середнього віку, без форми, без бейджа на лацкані». Може, вони припускали, що Мора — родичка якогось пацієнта, заледве варта чогось більшого за побіжний погляд. Колись вона була така ж, як ці інтерни, — молода, пихата, у білому халаті. Це було ще до того, як вона пізнала науку поразки.

Двері ліфта відчинилися, Мора вийшла слідом за інтернами. Зграйка недоторканої молоді в білих халатах проминула пост медсестер. А от її, вбрану по-цивільному, одразу ж зупинив різким запитанням насуплений адміністратор:

— Перепрошую, ви когось шукаєте?

— Я приїхала до пацієнтки, — відповіла Мора. — Її поклали вчора ввечері, з приймального відділення. Я так розумію, сьогодні зранку перевели з реанімації сюди.

— Ім'я пацієнтки?

Мора завагалася.

— Гадаю, вона досі зареєстрована як невідома. Лікар Катлер сказав, що вона в чотириста тридцять першій палаті.

Адміністратор примружився:

— Вибачте, нам увесь день телефонують журналісти. Ми більше не можемо відповідати на запитання стосовно цієї пацієнтки.

— Я не журналістка. Я докторка Айлс із бюро судово-медичної експертизи. Обіцяла лікареві Катлеру, що навідаюся до неї.

— Можна подивитися ваші документи?

Мора покопирсалася в сумочці, дістала посвідчення, покляла на стійку. «Це мені за те, що прийшла не в лабораторному халаті», — подумала вона. З того місця їй було видно інтернів, які безперешкодно походжали коридором, мов згряя пихатих білих гусей.

— Можете зателефонувати лікареві Катлеру, — запропонувала вона. — Він знає, хто я така.

— Ну, гадаю, усе гаразд, — сказав адміністратор, віддаючи їй документ. — З цією пацієнткою стільки метушні, що навіть охоронця мусили прислати.

Мора рушила далі по коридору, і він гукнув їй у спину:

— Він, певно, теж захоче глянути на ваші документи!

Готова до чергових випитувань, вона підійшла до палати 431, тримаючи посвідчення в руці, але охоронця біля зачинених дверей не було. Збираючись постукати, вона почула в кімнаті гупання і дзенькіт металу.

Увірвавшись до кімнати, Мора побачила дивну картину. Біля ліжка тягнувся до крапельниці лікар. З іншого боку охоронець навалився на пацієнтку, учепившись їй у зап'ястки. Столик біля ліжка перевернувся, підлога була слизька від розливої води.

— Вам допомогти? — спитала Мора.

Лікар глянув на неї через плече, вона помітила сині очі, біляве волосся, підстрижене коротко, мов щіткою.

— Ні, усе гаразд. Ми з нею впоралися, — сказав він.

— Дозвольте я ремінь застібну, — запропонувала Мора й перейшла туди, де був охоронець. Потягнувшись до ременя, побачила, що жінка вириває руку. Почула, як тривожно загарчав охоронець.

Вибух змусив Мору здригнутися. Обличчя омило теплом, і чоловік раптом повалився набік, на неї. Вона спотикнулася під його вагою, упала на спину, він — зверху. Холодна вода з підлоги всоталась у блузку, а зверху гаряче полилася кров. Вона спробувала скинути тіло з себе, але охоронець був важкий, такий важкий, що вичавлював усе повітря їй з легень.

Його почало трусити в судомках агонії. Її лице омила нова порція гарячої рідини, полилася до рота, і вона мало не захлинулася. «Я тону в крові». Мора закричала, штовхнула тіло, і воно, слизьке від крові, ковзнуло геть.

Вона видряпалася на ноги, перевела погляд на жінку, яка тепер була вільна. Тільки тоді Мора побачила, що саме жінка стискає обома руками.

«Пістолет. Вона забрала в охоронця пістолет».

Лікар зник. Мора залишилася наодинці з невідомою, вони дивилися одна на одну, і кожна риса обличчя пацієнтки вирізнялася жахливою ясністю. Сплутане чорне волосся, дикі очі. Невблаганне напруження жил у руці, коли вона повільно стиснула зброю.

«Боже правий, вона натисне на спусковий гачок».

— Будь ласка, — прошепотіла Мора. — Я просто хочу допомогти.

Увагу жінки привернув звук поспішних кроків. Двері розчахнулися, і медсестра, роззявивши рота, витріщилася на криваве місиво в палаті.

Невідома різко зірвалася з ліжка. Це сталося так швидко, що Мора не встигла зреагувати. Вона залякла, коли жінка вчепилася їй у руку, а дуло пістолета вп'ялося в шию. Серце Мори калатало, вона дозволила штовхнути себе до дверей, відчуваючи дотик холодної сталі. Медсестра позадкувала, надто нажахана,

нездатна говорити. Мору випхали з палати до коридору. Де охорона? Чи хтось покликав на допомогу? Вони рухалися далі, до посту медсестер; спітніле тіло жінки притискалося до неї, важке від паніки дихання ревла Мори у вухах.

— Обережно! З дороги, у неї пістолет! — почула Мора і краєм ока помітила групку інтернів, яку бачила лічені хвилини тому.

Тепер вони вже не були такі пихаті, задкували, широко розплющивши очі. Стільки свідків; стільки людей, з яких немає жодної користі.

«Чорт забирай, допоможіть мені, хто-небудь!»

Невідома з заручницею вже порівнялися з постом медсестер, ошелешені жінки дивилися на них мовчки, мов воскові фігури. Задзвенів телефон, залишився без відповіді.

Попереду був ліфт.

Жінка натиснула кнопку виклику. Двері роз'їхалися, жінка штовхнула Мору всередину, зайшла за нею й натиснула на кнопку «1».

Чотири поверхи. «Чи буду я ще жива, коли двері знову відчиняться?»

Жінка позадувала до стіни. Мора незмигну дивилася на неї. «Змусити її побачити, хто я така. Нехай дивиться мені в очі, коли натискатиме на спусковий гачок». У ліфті було прохолодно, і невідома була гола під блаженською лікарняною сорочкою, але на чолі в неї блищав піт, і руки, стиснені на пістолеті, тремтіли.

— Навіщо ви так? — запитала Мора. — Я вам нічого поганого не робила! Учора намагалася допомогти. Це я вас урятувала.

Жінка мовчала — ані слова, ані звуку. Мора чула лише її дихання, хрипке, часте від страху.

Дзенькнув ліфт, погляд жінки метнувся до дверей. Мора навіжено намагалася згадати план вестибюлю лікарні. Пригадала інфоцентр біля вхідних дверей із сивочолою волонтеркою. Сувенірну крамницю. Ряд телефонів.

Двері відчинилися. Жінка схопила Мору за руку й випхала з ліфта першою. Пістолет знову опинився біля її яремної вени.

Коли вони вийшли до вестибюля, горло в Мори було геть пересохле. Вона глянула ліворуч, тоді праворуч, але не побачила людей, свідків. Тоді помітила самотнього охоронця, який ховався за стійкою інфоцентру, — просто переляканий старий у формі. Цілком спроможний влучити в заручницю.

На вулиці завивала сирена, наче банші на підльоті.

Жінка схопила Мору за волосся, смикнула до себе, так близько, що та відчула гаряче дихання на шиї, різкий запах страху. Вони рушили до виходу, Мора в паніці краєм ока завважила літнього охоронця під столом. Побачила сріблясті повітряні кульки в сувенірній крамниці, телефонну слухавку, що погойдувалася на дроті. Тоді її випхали за двері, у пообідню спеку.

Біля бордюру з вереском зупинилося патрульне поліцейське авто, з нього випало двійко копів зі зброєю напоготові. Завмерли, не зводячи очей з Мори, яка зараз перекривала їм лінію вогню.

Знову заверещала сирена, уже ближче.

Жінка вже не просто дихала — відчайдушно хапала повітря, опинившись перед різким зменшенням кількості варіантів. Уперед шляху не було; вона знову смикнула Мору, знову потягла її до будівлі, відступаючи до вестибюля.

— Прошу... — прошепотіла Мора, поки її тягли всередину. — Виходу немає! Опустіть зброю. Опустіть, і ми разом до них вийдемо, добре? Вийдемо разом, і вони вас не зачеплять...

Вона побачила, як двоє копів сунуться вперед, крок за кроком, підлаштовуючись під темп здобичі. Мора все одно затуляла їм лінію вогню, і вони могли хіба що безпорадно дивитись, як жінка відступає до лікарні й тягне заручницю з собою. Мора почула зойк і краєм ока помітила випадкових свідків, що шоковано завмерли на місці.

— Відійдіть, люди! — загорлав один із копів. — Усі геть з дороги!

«Ось тут усе й скінчиться, — подумала Мора. — Я загнана в кут із божевільною, яку не уловиш здатися». Вона чула, як дихання жінки стає дедалі швидшим, аж до скімлення, відчувала страх,

що розтікався її кров'ю, мов струм високовольтними дротами. Відчувала, як її неухильно тягне до кривавого завершення, і майже бачила це очима копів, які помалу просувалися вперед. Постріл із пістолета жінки, кров, що б'є з голови заручниці. Неодмінний град куль, які зрештою все закінчать. До того поліція у стані мату. І невідома, охоплена панікою, така ж безпорадна й неспроможна змінити хід подій.

«Це я можу все змінити. Саме час».

Мора глибоко вдихнула й видихнула. Поки повітря виходило їй з легень, вона дозволила собі обм'якнути. Коліна підкосилися, вона впала на підлогу.

Жінка здивовано загарчала, намагаючись утримати Мору. Але розслаблене тіло важке, і заручниця уже сповзала на підлогу — жінка втрачала свій живий щит. І вмить Мора опинилася вільна. Вона перекотилася на бік, закрила голову руками й згорнулася клубком, чекаючи пострілів. Але почула лише кроки й крики.

— Чорт, не можу поцілити!

— Бляха, забирайтеся з дороги!

Її поторсала рука.

— Пані, з вами все добре? Усе *добре*?

Трусаячись, Мора нарешті підняла очі на копа. Почула тріскіт рацій, сирени, які квилили, мов жінки, що оплакують померлих.

— Ну ж бо, треба заборотися звідси.

Поліціант узяв її за руку, підняв на ноги. Вона так тремтіла, що заледве могла стояти, тож він обійняв її за талію й повів до виходу.

— Гей, ви всі! — загорлав він до глядачів. — Забирайтеся звідси, негайно!

Мора озирнулася. Невідомої ніде не було.

— Іти можете? — запитав коп.

Вона кивнула, не в змові вимовити й слова.

— То йдіть! Потрібно всіх евакуювати. Вам не слід тут лишатися.

«Не тепер, коли має пролитися кров».

Вона зробила кілька кроків. Озирнулася востаннє й побачила, що коп уже біжить по коридору. Завважила табличку, що вказувала

на крило, де збиралась окопатися невідома. «Візуалізаційна діагностика».

Джейн Ріццолі скинулася зі сну й закліпала, спантелично дивлячись у стелю. Вона не збиралася дрімати, але оглядовий стіл був на диво зручний, а вона втомилася, бо останні ночі спала погано. Тепер глянула на годинник на стіні й збагнула, що її залишили саму більше ніж на пів години. То довго ще чекати? Минуло ще п'ять хвилин, роздратування росло.

«Гаразд, годі з мене. Піду дізнаюся, чому так довго. І не чекатиму на того візка».

Вона злізла зі столу, ляснула голими ногами об холодну підлогу. Зробила два кроки й збагнула, що в руці в неї досі крапельниця з фізрозчином. Перевісила її на мобільну підставку й покотила до дверей. Визирнула в коридор і не побачила нікого – ані медсестри, ані санітара, ані рентгенологів.

Що ж, оце дуже приємно. Про неї всі забули.

Джейн рушила далі коридором без вікон, штовхаючи свою крапельницю, колеса підставки деренчали на лінолеумі. Вона проминула відчинені двері, ще одні, побачила порожні процедурні столи, безлюдні кімнати. Куди всі поділися? За той короткий час, поки вона спала, усі кудись зникли.

«Невже справді минуло лише пів години?»

Вона різко зупинилась у порожньому коридорі, охоплена раптовою думкою в стилі «Зони сутінок» – що, поки вона спала, зникли всі у світі. Глянула в один бік, у другий, намагаючись пригадати, де кімната очікування. Поки рентгенолог везла її до процедурної, вона не звертала уваги, куди їхала. Відчинила двері, побачила кабінет. Відчинила інші – за ними був архів карток.

Людей не було.

Вона швидше пішла пустирем коридорів, торохкотливо тягнувши за собою крапельницю. Що це за лікарня така – залишили вагітну жінку саму-самісіньку! Вона поскаржиться, чорт забирай,

ще й як поскаржиться! Могла ж зараз народжувати! Помирати могла! А замість того була просто сказано люта, а це не той настрій, в якому волієш побачити вагітну жінку. Принаймні цю вагітну жінку.

Нарешті Джейн побачила табличку «Вихід» і, вже знаючи, що зараз скаже, розчахнула двері. Ситуацію в кімнаті очікування зрозуміла не одразу. Містер Бодайн досі сидів, прив'язаний до свого візка в кутку. Технік з УЗД і реєстраторка тулились одна до одної на одному з диванчиків. На іншому сиділи лікарка Тем і чорношкірий санітар. Що це таке, вони тут чаювання влаштували? Поки вона лежить, усіма забута, у кабінеті? Чому її лікарка відпочиває тут на диванчику?

Аж тоді Джейн побачила медичну картку на підлозі, перекинуте горня, розлиту на килим каву. І збагнула, що лікарка Тем не відпочиває: її спина була жорстка й рівна, м'язи обличчя напружені від страху. Вона дивилася не на Джейн, а на щось інше.

Саме тоді Джейн і зрозуміла. «Хтось стоїть у мене за спиною».

7

Мора сиділа у трейлері оперативного штабу в оточенні телефонів, екранів і ноутбуків. Кондиціонер не працював, температура в трейлері піднялася значно вище тридцяти градусів. Офіцер Емертон, який сидів на зв'язку, обмахувався й жадібно пив воду з пляшки. Однак капітан Гейдер, керівник відділу спеціальних операцій Бостонського департаменту поліції, вивчав план лікарні на моніторі з абсолютно спокійним виглядом. Поруч із ним сидів лікарняний службовець і показував на кресленнях потрібні місця.

— Місце, в якому вона зараз засіла, — відділення візуалізаційної діагностики, — сказав службовець. — Це раніше було рентгенівське крило, а потім ми перенесли його до нової прибудови. Боюся, це додасть вам проблем, капітане.

— Яких саме? — спитав Гейдер.

— Стіни оснащено свинцевими щитами, і в цьому крилі немає вікон чи зовнішніх дверей. Ваші люди не зможуть увірватися зовні чи кинути бомбу зі сльозогінним газом.

— То єдиний вхід до відділення візуалізаційної діагностики — через внутрішній коридор?

— Саме так. — Службовець глянув на Гейдера. — Вона ж, певно, замкнула ці двері?

Гейдер кивнув.

— Тобто вона там у пастці. Ми відвели людей, щоб вони не були на лінії вогню, якщо вона вирішить утекти.

— Вона у глухому куті. Єдиний вихід звідти — пройти через ваших людей. Наразі ви її там добре затиснули. Але, з іншого боку, вам буде важко туди *ввійти*.

— Отже, становище безвихідне.

Службовець клацнув мишкою, збільшуючи секцію креслення.

— Є один шанс, залежно від того, де саме в цьому крилі вона зачалася. Свинцеві щити вбудовано по всій зоні діагностики, але тут, у кімнаті очікування, стіни не посилені.

— Про які матеріали йдеться?

— Шпаклівка. Гіпсокартон. З горішнього поверху буде просто потрапити всередину через стелю. — Чоловік подивився на Гейдера. — Але тоді їй достатньо буде відступити на територію, захищену свинцем, і вона стане недоторканна.

— Перепрошую, — втрутилася Мора.

Гейдер розвернувся до неї, блакитні очі іскрили роздратуванням.

— Так? — гавкнув він.

— Капітане Гейдер, мені можна піти? Я більше нічого не можу вам розповісти.

— Поки що ні.

— Це надовго?

— Мусите зачекати, поки вас не опитає наш спеціаліст зі звільнення заручників. Він хотів, щоб ми затримали всіх свідків.

— Я радо з ним поговорю, але мені немає сенсу тут сидіти. Мій офіс — через дорогу, ви знаєте, де мене шукати.

— Це недостатньо близько, докторко Айлс. Маємо вас ізолювати.

Гейдер знову зосередився на моніторі, її протести його не обходили.

— Усе розвивається дуже швидко, ми не можемо марнувати час на відстеження свідків, які кудись порозбігалися.

— Я не розбігатимусь. І я ж не єдиний свідок. Нею опікувалися медсестри.

— Вони також ізольовані. Ми говоримо з вами всіма.

— В її палаті ще був лікар. Це сталося за його присутності.

— Капітане Гейдер? — гукнув його Емертон, відвернувшись від радіо. — Перші чотири поверхи евакуйовано. Хворих у критичному стані з горішніх поверхів вивезти не можуть, але всіх, кого могли, ми з будівлі вивели.

— Периметри?

— Внутрішній встановлено. У вестибюлі зведено барикади. Чекаємо на підкріплення для посилення зовнішнього периметра.

Телевізор над головою Гейдера був налаштований на місцевий бостонський канал, звук вимкнений. Передавали живу трансляцію з на диво знайомою картинкою. «Це Олбані-стріт, — подумала Мора. — А це — трейлер, де мене саме в цю мить тримають наче полонянку». Поки Бостон дивився, як на телеекранах розгортається драма, вона опинилася в полоні в центрі кризи.

Несподіване розхитування трейлера змусило її розвернутися до дверей, і вона побачила, як до них заходить чоловік. Ще один коп, на стегні — кобура зі зброєю, але він був нижчий і не такий імпозантний, як Гейдер. Негусті пасма русявого волосся приклеїло потом до яскраво-червоної шкіри голови.

— Господи, у вас тут іще спекотніше, — сказав чоловік. — Кондиціонер не працює?

— Працює, — сказав Емертон. — Але гріш йому ціна. Не мали часу відремонтувати, з електронікою якась чортівня.

— Не кажучи вже про людей, — завважив чоловік і зупинив погляд на Морі. Простягнув їй руку. — Ви докторка Айлс, так? Я лейтенант Лерой Стілмен. Мене викликали, щоб я спробував розрядити ситуацію. Подивимося, чи можна впоратися без жертв.

— Ви спеціаліст зі звільнення заручників.

Він скромно стенув плечима.

— Так мене називають.

Вони потисли одне одному руки. Можливо, через його скромну зовнішність — винувате обличчя, лисувата голова — їй стало спокійно. На відміну від Гейдера, який, здавалося, працював на чистому тестостероні, цей чоловік дивився на неї з тихою й терп-

лячою усмішкою. Наче мав на розмову з нею скільки завгодно часу. Він зиркнув на Гейдера:

— Ваш трейлер просто нестерпний. Не треба змушувати її сидіти тут.

— Ви просили затримати свідків.

— Але ж не смажити їх живцем. — Він відчинив двері. — Де завгодно буде зручніше, ніж тут.

Вони вийшли, Мора глибоко вдихнула, рада вибратися з цієї задушливої коробки. Принаймні тут був вітерець. Поки вона сиділа в трейлері, Олбані-стріт перетворилася на море поліцейських автомобілів. Підїзд до бюро судово-медичної експертизи через дорогу був увесь заставлений, і вона не знала, як зможе виїхати зі стоянки. На відстані, за барикадами поліції, побачила супутникові тарілки над фургонами новинарів, схожі на квіти на довгих стеблах. Їй стало цікаво, чи телевізійникам усередині так само спекотно й нестерпно, як їй було у трейлері штабу. Вона сподівалася на це.

— Дякую, що зачекали, — мовив Стілмен.

— Не те щоб я мала вибір.

— Знаю, це незручно, але ми мусимо триматися за свідків, аж поки не зможемо всіх опитати. Ситуація наразі зафіксована, тож мені потрібна інформація. Ми не знаємо її мотивів. Не знаємо, скільки там із нею людей. Я мушу зрозуміти, з ким ми маємо справу, щоб обрати правильний підхід, коли вона з нами заговорить.

— Ще не говорила?

— Ні. Ми ізолювали три телефонні лінії в крилі, в якому вона забарикадувалася, тож контролюємо всі її вихідні дзвінки. Намагалися телефонувати кілька разів, але вона кладе слухавку. Зрештою вона захоче спілкування, це майже завжди так буває.

— Схоже, ви вважаєте її такою ж, як усі ті, хто бере заручників.

— Люди, які йдуть на це, справді схильні поводитися схожим чином.

— І скільки серед них жінок?

— Мушу визнати, це незвично.

— Ви колись мали справу з жінкою, яка бере заручників?
Стіллмен завагався.

— Якщо чесно, — сказав він, — це для мене вперше. Для нас усіх. Маємо справу з рідкісним винятком, бо ж жінки не беруть заручників.

— Ця бере.

Він кивнув.

— І поки немає нової інформації, маю підходити до цього випадку так само, як до будь-якої іншої подібної ситуації. Перш ніж вестиму з неї переговори, мушу дізнатися про неї якомога більше. Хто вона така, чому це робить.

Мора похитала головою.

— Не знаю, чим тут допомогти.

— Ви остання мали з нею якийсь контакт. Розкажіть усе, що пам'ятаєте. Кожне її слово, вираз обличчя.

— Я була з нею дуже недовго. Кілька хвилин.

— Ви розмовляли?

— Я намагалася.

— Що ви їй говорили?

Мора відчула, як долоні стають слизькі від спогадів про поїздку в ліфті. Про те, як тремтіла рука жінки, стискаючи пістолет.

— Я намагалась її заспокоїти, напоумити. Сказала, що хотіла тільки допомогти.

— Як вона відреагувала?

— Не сказала нічого. Мовчала. Ось що було найстрашніше. — Мора глянула на Стіллмена. — Її повне мовчання.

Він насупився.

— Вона якось відреагувала на ваші слова? Ви певні, що вона вас чула?

— Ця жінка не глуха, реакція на звуки була. Я знаю, що вона чула поліцейські сирени.

— І не сказала ані слова? — Стіллмен похитав головою. — Це дивно. Може, йдеться про мовний бар'єр. Це ускладнить переговори.

— Вона взагалі не здалася мені схильною до переговорів.

— Почнімо спочатку, докторко Айлс. Що робила вона, що робили ви.

— Я вже пройшла все це з капітаном Гейдером. Повторення одних і тих само запитань не дасть вам нових відповідей.

— Я знаю, що ви повторюєтеся. Але якийсь спогад може містити життєво необхідну деталь. Те, що я зможу використати.

— Вона приставила мені до голови пістолет. Було важко зосередитися на чомусь, крім того, як залишитися живою.

— Ви були там з нею. Ви знаєте, в якому вона стані. Може, маєте ідеї стосовно того, чому вона вдалася до цих дій? Чи схильна вона скривдити когось із заручників?

— Вона вже вбила одну людину. Невже вам це нічого не говорить?

— Але відтоді ми не чули пострілів, тож перші тридцять хвилин минули спокійно, а це найнебезпечніший період, коли злочинець ще наляканий і схильніший убивати полонених. Минула майже година, а вона не зробила більше жодного кроку. Нікого не скривдила, як ми знаємо.

— То що вона там робить?

— Ми не знаємо. Досі намагаємося зібрати інформацію. Відділ розслідування вбивств виявляє, як вона взагалі опинилася в моргу, ми зняли в палаті, найімовірніше, її відбитки пальців. Час грає на нас, поки ніхто не страждає. Що довше це триватиме, то більше інформації про неї ми матимемо. І то ймовірніше, що вдасться владнати все без кровопролиття, без героїзму. — Він глянув у бік лікарні. — Бачите тих копів? Їм, певно, не терпиться ввірватися всередину. Якщо до цього дійде, то я провалився. Моє головне правило для інцидентів із заручниками дуже просте: сповільнюй. Ми затримали її в крилі без вікон і виходів, тож утекти вона не може, мобільності не має. Нехай посидить і поміркує про ситуацію. Тоді усвідомить, що не має вибору, окрім як здатися.

— Якщо їй стане розуму це усвідомити.

Стіллмен подивився на неї. Його погляд м'яко зважував важливість її слів.

— Як думаєте, вона розважлива?

— Я думаю, що вона налякана, — відповіла Мора. — Коли ми були самі в ліфті, я бачила її очі. Паніку в них.

— Це тому вона вистрелила?

— Певно, їй здавалося, що вона під загрозою. Ми втрюх скупчилися навколо її ліжка, намагалися її зв'язати.

— Утрюх? Медсестра, з якою я говорив, сказала, що, коли вона ввійшла до палати, побачила лише вас та охоронця.

— Був ще й лікар. Молодий, білявий.

— Медсестра його не бачила.

— О, він утік. Після пострілу чкурнув, мов заєць. — Мора помовчала, їй досі було прикро через те, що її так покинули напризволяще. — Я опинилася в палаті сама.

— Як думаєте, чому пацієнтка вистрелила лише в охоронця? Якщо навколо ліжка вас було троє?

— Він схилився над нею. Був найближче.

— Чи може справа бути у формі?

Мора спохмурніла.

— Що ви хочете сказати?

— Поміркуйте. Форма — це символ влади. Вона могла подумати, що це поліціант. Тому виникає запитання, чи не має вона кримінального минулого.

— Чимало людей страшилося поліції. Для цього не конче бути злочинцем.

— Чому вона не застрелила лікаря?

— Я ж сказала вам, він утік. Його там не було.

— У вас вона теж не вистрелила.

— Бо їй потрібен був заручник. Я стала найближчим теплим тілом.

— Думаєте, вона вас убила б? Якби мала нагоду?

Мора зустріла його погляд.

— Я думаю, що ця жінка зробить що завгодно, щоб вижити.

Двері трейлера раптом відчинилися. Капітан Гейдер висунув голову й звернувся до Стіллена:

— Лерою, вам варто зайти й послухати.

— Що там?

— Щойно передали по радіо.

Мора пішла слідом за Стілленом до трейлера, де за той короткий час, що вони провели надворі, стало ще задушливіше.

— Прокрути назад, — звелів Емертону Гейдер.

З динаміка долинув сповнений захвату чоловічий голос:

— ...ви на хвилі KBUR, і з вами цього дивного дня я, Роб Рой.

Оце так химерна в нас тут ситуація, панове. Зараз з нами на лінії слухачка, яка стверджує, що саме вона тримає спецпризначенців наготові в медичному центрі. Я спочатку не повірив, але наш продюсер з нею поговорив, і здається, що це правда...

— Що це, у біса, таке? — сказав Стіллен. — Це ошуканство.

Ми ж ізолювали телефонні лінії.

— Послухайте, — наголос Гейдер.

— ...Агов, міс? — сказав діджей. — Поговоріть з нами. Скажіть, як вас звати.

Відповів хрипкий жіночий голос:

— Моє ім'я не має значення.

— Гаразд. То якого дідька ви це робите?

— Жереб кинуто. Це все, що я хочу сказати.

— І що це має значити?

— Скажіть їм. Скажіть, що жереб кинуто.

— Гаразд, гаразд. Хоч що б це значило, весь Бостон щойно це почув. Люди, якщо ви слухаєте — жереб кинуто. З вами Роб Рой на хвилі KBUR, і на телефоні в нас пані, яка здійняла стільки метушні в...

— Скажіть, щоб поліція трималася якомога далі, — мовила жінка. — У мене тут шестеро людей. І куль на всіх вистачить.

— Вау, мем! Заспокойтеся там. Немає причин когось кривдити.

Обличчя Стіллена спалахнуло. Він розвернувся до Гейдера.

— Як це сталося? Я думав, ми обрізали зв'язок.

— Так і є. Вона зателефонувала з мобільного.
— Чийого?
— Номер закріплено за Стефані Тем.
— Ми знаємо, хто це?
— ...Йой, народе, у мене проблема! — сказав Роб Рой. — Продюсер щойно повідомив, що поліція Бостона наказує мені припинити розмови з цією слухачкою. Поліція нас закриє, друзі, тож я змушений закінчити цю розмову. Ви ще там, мем? Алло? — Мовчання. — Схоже, зв'язок перервано. Що ж, сподіваюся, що вона заспокоїться. Пані, якщо ви мене слухаєте, прошу — не кривдіть нікого. Ми вам допоможемо, гаразд? А ви, мої любі слухачі, чули все на хвилі KBUR. Жереб кинуто...

Емертон зупинив запис.

— Це все, — сказав він. — Те, що ми встигли записати. Перебили дзвінок, щойно почули, з ким говорить діджей. Але цей шмат розмови потрапив до ефіру.

Стілмен мав ошелешений вигляд. Він витріщився на обладнання, яке вже мовчало.

— Якого біса вона це робить, Лерою? — запитав Гейдер. — Це спроба привернути увагу? Вона намагається завоювати співчуття?

— Не знаю. Це було дивно.

— Чому вона не говорить з *нами*? Навіщо телефонувати на радіо? Ми намагалися з нею зв'язатися, вона кидає слухавку!

— Вона говорить з акцентом. — Стілмен подивився на Гейдера. — Точно не американка.

— І що вона таке сказала? «Жереб кинуто». Що це має значити? Це якась гра?

— Це слова Юлія Цезаря, — втрутилася Мора. Усі очі звернулися до неї.

— Що?

— Цезар сказав це, стоячи на березі Рубікону. Якщо перейти річку, почнеться громадянська війна з Римом. Він знав: якщо зробить це, вороття не буде.

— До чого тут узагалі Юлій Цезар? — спитав Гейдер.

— Я просто кажу, звідки походить цей вислів. Коли Цезар наказав своїм військам перейти річку, він знав, що це точка неповернення. Він був людина азартна, покладався на долю, тож, зробивши вибір, так і сказав: «Жереб кинуто». — Мора помовчала. — Так він увійшов в історію.

— То от що значить «перейти Рубікон», — сказав Стіллен.

Мора кивнула.

— Наша злочинниця зробила вибір. І щойно сказала нам, що шляху назад немає.

Озвався Емертон:

— Маємо інформацію щодо мобільного. Стефані Тем — лікарка цього медичного центру, гінекологія та акушерство. Вона не відповідає на виклики пейджером, і востаннє її бачили, коли вона спускалася до пацієнтки у відділення діагностики. Лікарня наразі вивчає списки співробітників, намагається визначити, про кого немає звісток.

— Схоже, ми знаємо ім'я принаймні однієї заручниці, — підсумував Стіллен.

— Що з мобільним? Ми намагалися телефонувати, але вона дає відбій. Нехай залишається на зв'язку?

— Якщо вимкнемо і його, можемо її розлютити. Поки що залишмо. Просто стежитимемо за дзвінками. — Стіллен помовчав, дістав носовичка, промокнув піт з чола. — Вона принаймні заговорила. Просто не з нами.

«Тут і без того задушливо», — подумала Мора, дивлячись на червоне обличчя Стіллена. А стане ще спекотніше. Вона відчула, що хитається, і зрозуміла, що не може залишатися в трейлері.

— Мені треба на повітря, — сказала вона. — Можна я піду? Стіллен глянув на неї відсутнім поглядом.

— Так. Так, ідіть. Заждіть... маємо ваші контактні дані?

— У капітана Гейдера є номери мого мобільного й домашнього телефону. Я доступна цілодобово.

Вона вийшла надвір і спинилася, кліпаючи на денному сонці. Вбираючи запамороченими очима хаос на Олбані-стріт. Цією

вулицею вона щодня їздила на роботу, бачила її щоранку, підїжджаючи до бюро судмедекспертизи. Тепер вулиця перетворилася на вузол транспорту і вбраних у чорне спецпризначенців. Усі чекали наступного кроку жінки, яка спричинилася до цієї кризи. Жінки, особа якої досі залишалася загадкою для всіх них.

Мора рушила до бюро, петляючи поміж патрульними автомобілями, пірнула під жовту стрічку. Тільки випроставшись, помітила, що до неї прямує знайома постать. За ті два роки, що знала Гебріела Діна, вона ніколи не бачила його схвильованим: він узагалі нечасто проявляв сильні емоції. Але на обличчі чоловіка, якого вона бачила зараз, панувала незатьмарена паніка.

— Якись імена вже називали? — запитав він.

Мора спантеличено похитала головою.

— Імена?

— Заручники. Хто залишився в лікарні?

— Я поки чула лише одне ім'я. Лікарка.

— Хто?

Різкість запитання стривожила її.

— Лікарка Тем. Це з її номера телефонували на радіостанцію.

Гебріел розвернувся, витріщився на лікарню.

— Господи...

— Що сталося?

— Не можу знайти Джейн. Її не евакуювали разом з іншими пацієнтами її поверху.

— Коли її поклали до лікарні?

— Зранку, у неї води відійшли. — Він подивився на Мору. — Це лікарка Тем її поклала.

Мора пильно подивилася на нього й раптом згадала почуте в штабному трейлері. Лікарка Тем прямувала до відділення візуалізаційної діагностики до своєї пацієнтки.

«Джейн. Вона спускалася до Джейн».

— Вам краще піти зі мною, — сказала Мора.

8

«Я приїхала до лікарні, щоб народити дитину. Замість цього ризикую зараз позбутися голови».

Джейн сиділа на диванчику, затиснута між лікаркою Тем з правого боку й чорношкірим санітаром з лівого. Вона відчувала, як він тремтить під кондиціонером, яка холодна й липка в нього шкіра. Лікарка Тем сиділа не ворушачись, обличчя було схоже на кам'яну маску. На іншому диванчику реєстраторка охопила себе руками, а дівчина-технік з УЗД стиха плакала біля неї. Ніхто не наважувався вимовити ані слова; звук линув тільки з телевізора, який не вимикався. Джейн роззирнулася, читаючи написи на бейджах. МАК. ДОМЕНІКА. ГЛЕННА. ТЕМ. Вона глянула на браслет у себе на зап'ястку. РІЦЦОЛІ, ДЖЕЙН. «Ми всі чудово позначені для моргу. Жодних проблем з упізнанням». Їй подумалося, як завтра зранку бостонці розгорнуть свій примірник «Триб'юн» і побачать ці ж імена чорним по білому на першій сторінці. ЖЕРТВИ ОБЛОГИ ЛІКАРНІ. Вона подумала про те, як читачі побіжно глянуть на оте «Ріццолі, Джейн» і перейдуть одразу до новин спорту.

Невже все скінчиться отак? Такою дурнею, як опинитися не в тому місці не в той час? Їй хотілося кричати: «Заждіть! Я вагітна! У кіно ніхто не стріляє у вагітних заручниць!»

Але це було не кіно, і вона не могла передбачити, що зробить божевільна пані з пістолетом. Так Джейн собі її назвала. Божевільна пані. Бо як іще можна назвати жінку, яка ходить туди-сюди, помахуючи зброєю? Час від часу вона

зупинялася глянути на телеекран, налаштований на Шостий канал. У прямому ефірі висвітлення ситуації з заручниками в медичному центрі. «Ма, дивися, мене по телевізору показують, — подумала Джейн. — Я одна зі щасливців, полонених у цій будівлі. Це як реаліті-шоу “Останній герой”, тільки з куклями».

І справжньою кров'ю.

Вона зауважила, що на Божевільній пані був такий само браслет пацієнтки, як і в неї. Утекла з психіатрії? Спробуй таку змусити слухняно сидіти у візку. Жінка була боса, з розкритої ззаду лікарняної сорочки визирав пружний зад. У неї були довгі ноги, м'язисті стегна й розкішна грива чорного, як ніч, волосся. Якби її вбрати в сексуальний шкіряний костюм, була б точно Ксена, принцеса-воїн.

— Мені треба попісяти, — озвався містер Бодайн.

Божевільна пані навіть не глянула на нього.

— Агов! Мене хтось слухає? Кажу, мені *полісяти* треба!

«Боже, та пісяй уже, старий, — подумала Ріццолі. — Просто у візку. Не біси людину зі зброєю».

На екрані з'явилася білява репортерка. Зої Фоссі в ефірі з Олбані-стріт.

— Нам поки що невідомо, скільки заручників опинилися в полоні у крилі лікарні. Поліція оточила будівлю. Наразі ми знаємо про одну жертву: було застрелено охоронця, коли він намагався знерухомити пацієнтку...

Божевільна пані зупинилася, впилася очима в екран. Одною босою ногою стала на пластикову папку, що лежала на підлозі. Тільки тоді Джейн помітила ім'я на картці, виразно написане чорним чорнилом.

«Ріццолі, Джейн».

Новини скінчилися, Божевільна пані продовжила тинятися, ляскаючи голими ногами по папці. Це була картка Джейн, яку, певно, несла до відділення лікарка Тем. Тепер вона лежала просто під ногами Божевільної пані — тій варто було лише нахили-

тися, розгорнути карту й прочитати першу сторінку, де містилася інформація про пацієнтку. Ім'я, дата народження, шлюбний статус, номер соціального страхування.

Посада й місце роботи. «Детектив, відділ розслідування вбивств. Департамент поліції Бостона».

«Ця жінка нині в облозі спецпризначенцями Бостонської поліції, — подумала Джейн. — Коли вона дізнається, що я теж коп...»

Додумувати до кінця не хотілося, вона знала, до чого це призведе. Знову глянула на свою руку, на лікарняний браслет з іменем РІЦЦОЛІ, ДЖЕЙН. Якби ж удалося зняти цю штуку, можна було б запхати її між подушками, і Божевільна пані не змогла б ототожнити її з картою. Ось що треба зробити — позбутися небезпечного браслета. Тоді вона стане просто черговою вагітною з лікарні. Не коп, не загроза.

Джейн сунула пальця під браслет, смикнула, але він не піддався. Вона потягла сильніше, та розірвати не змогла. З чого він, чорт забирай, зроблений? З титану? Але, звісно ж, такий браслет мусить бути міцний, щоб спантеличені старигані типу містера Бодайна не знімали своїх посвідчень і не блукали коридорами. Вона сильніше потягла за пластик, скрегочучи зубами, непомітно напружуючи м'язи. «Доведеться його розгризти, — подумала. — Коли Божевільна пані відволічеться, можна...»

Вона завмерла. Усвідомила, що жінка стоїть просто перед нею, знову однією ногою наступивши на медичну карту. Джейн повільно підняла очі на обличчя жінки. До цієї миті вона уникала прямого погляду на свою полонительку, боялася привернути до себе увагу. А тепер, на свій жах, зрозуміла, що жінка зосередилася на ній, і тільки на ній. Джейн відчула себе газеллю, яку з усього стада обрав собі на харч хижак. Жінка навіть була схожа на кішку — гнучка, довгонога, чорне волосся лискуче, мов хутро пантери. Блакитні очі дивилися пильно, мов ліхтарі, що вихопили Джейн із темряви.

— Вони завжди так роблять, — сказала жінка, дивлячись на її браслет. — Ставлять на тобі тавро. Як у концентраційному таборі.

Вона показала їй власний браслет, маркований написом ДЖЕЙН ДОУ¹. «Оригінальне ім'я, — подумала Джейн і мало не засміялася. — Мене тримає заручницею Джейн Доу. Джейн проти Джейн. Справжня проти підробної». Себто в лікарні не знали, хто ця жінка, коли її приймали? Судячи з вимови, вона не американка. Зі Східної Європи. Може, з Росії.

Жінка зірвала свій браслет, жбурнула подалі. Тоді схопила Джейн за зап'ясток і так само рвучко смикнула її браслет. Він розірвався.

— Ну ось. Жодних ярликів, — мовила вона. Глянула на браслет Джейн. — Ріццолі. Італійське прізвище.

— Так.

Джейн не зводила очей з обличчя жінки, боялася навіть глянути вниз, щоб не привернути її уваги до папки під босою ногою. Жінка, вочевидь, сприймала цей зоровий контакт як знак зв'язку між ними. Донині Божевільна пані заледве слово комусь сказала, а тепер розговорилася. «Це добре, — подумала Джейн. — Спробувати завести розмову. Зв'язатися з нею, встановити стосунки. Бути її подругою. Подругу вона не вб'є, правда ж?»

Жінка подивилася на черево вагітної Ріццолі.

— Маю народити першу дитину, — сказала Джейн.

Жінка глянула на годинник на стіні. Вона чогось чекала. Рахувала хвилини, які спливали за стрілкою.

Джейн вирішила зайти трохи далі в розмовні води.

— Як... як вас звати? — наважилася вона.

— А що?

— Просто цікаво.

«Щоб я могла припинити звати вас Божевільною пані».

---

¹ Jane Doe — прийняте в англомовних країнах умовне позначення пацієнтки чи загиблої, чиє ім'я невідоме.

— Це не має значення. Я й так уже мертва. — Жінка подивилася на неї. — І ти теж.

Джейн дивилася в очі, які палали, і на одну страшну мить подумала: «Що, як це правда? Що, як ми справді вже мертві й це просто версія пекла?»

— Благаю, — промимрила реєстраторка. — Будь ласка, відпустіть нас. Ми вам не потрібні. Просто відчиніть двері й дозвольте нам вийти.

Жінка знову почала ходити, раз по раз наступаючи босими ногами на карту на підлозі.

— Думаєте, вони подарують вам життя? Після того, як ви провели час зі мною? Усі, хто поруч зі мною, помирають.

— Про що це вона? — прошепотіла лікарка Тем.

«Це параноя, — подумала Джейн. — Вона марить про переслідування».

Жінка різко зупинилася й витріщилася на папку біля ніг.

«Не розгортай її. Будь ласка, не розгортай».

Вона підняла папку, глянула на ім'я на обкладинці.

«Відволікти її, негайно!»

— Перепрошую, — сказала Джейн. — Мені дуже... мені дуже треба в туалет. З вагітними буває.

Вона махнула рукою на вбиральню в кімнаті очікування.

— Можна мені? Будь ласка?

Жінка кинула карту на столик, поза зоною досяжності Джейн.

— Двері не замикати.

— Ні. Обіцяю.

— Іди.

Лікарка Тем торкнулася руки Джейн.

— Потрібна допомога? Може, піти з вами?

— Ні, усе гаразд, — відповіла Джейн і підвелася на неслухняні ноги.

Їй відчайдушно хотілося згребти свою картку, проходячи повз столик, але Божевільна пані весь час дивилася на неї. Тож Джейн увійшла до вбиральні, увімкнула світло, зачинила двері. Відчула

несподіване полегшення від того, що залишилася на самоті й не під дулом пістолета.

«Я все одно могла б замкнутися тут. Засісти й чекати, доки все це скінчиться».

Але вона подумала про лікарку Тем, про санітара, про Гленну й Доменіку, які чіплялися одна за одну на дивані. «Якщо я розізлю Божевільну пані, то постраждають вони. А я буду боягузка, що сховалася за дверима».

Тож вона скористалася вбиральнею, вимила руки. Набрала води в рота, бо ж невідомо, коли наступного разу буде змога попити. Витираючи мокре підборіддя, роззирнулася по кімнатці, шукаючи чогось, що можна використати як зброю, але побачила лише паперові рушники, дозатор мила й урну для сміття зі сталі-нержавійки.

Двері раптом розчахнулися. Вона розвернулася й побачила, що на неї дивиться Божевільна пані. «Вона мені не довіряє. Авжеж, вона мені не довіряє».

— Я вже закінчила, — сказала Джейн. — Виходжу.

Вийшовши з убиральні, вона пішла назад до дивана й побачила, що її карта так і лежить на столику.

— Тепер будемо сидіти й чекати, — сказала жінка і вмостилася в кріслі, поклавши пістолет на коліно.

— Чого ми чекаємо? — спитала Джейн.

Жінка пильно подивилася на неї і спокійно відповіла:

— Кінця.

Джейн пронизало тремтіння. Водночас вона відчула ще дещо — напруження в животі, — наче рука повільно стискала в кулак. Вона затримала дихання, коли перейми стали болісними, а на чолі краплями проступив піт. П'ять секунд. Десять. Потроху відпустило, і вона відкинулася на спинку дивана, глибоко дихаючи.

Лікарка Тем стривожено глянула на неї.

— Що сталося?

Джейн ковтнула слину.

— Здається, це пологи.

— У нас там коп? — перепитав капітан Гейдер.

— Не можна, щоб ця інформація стала відома, — сказав Гебріел. — Я не хочу, щоб хтось знав про її роботу. Якщо злочинниця дізнається, що тримає в заручниках копа...

Він глибоко вдихнув і сказав уже тихо:

— Не можна, щоб ЗМІ про це знали. От і все.

Лерой Стілмен кивнув.

— Не дозволимо. Після того, що сталося з тим охоронцем? — Він замовкнув. — Маємо тримати це в таємниці.

Гейдер мовив:

— Те, що в нас там коп, може зіграти нам на руку.

— Перепрошую? — втрутилася Мора, налякана тим, що Гейдер сказав таке в присутності Гебріела.

— У детектива Ріццолі є голова на плечах. І вона вміє поводитися зі зброєю. Може вплинути на те, що там станеться.

— А ще вона на дев'ятому місяці вагітності й будь-коли може народити. Чого саме ви від неї чекаєте?

— Просто кажу, що в неї є поліцейський інстинкт. Це добре.

— Наразі єдиний інстинкт, якого я хотів би для своєї дружини, — це самозбереження, — відповів йому Гебріел. — Хочу, щоб вона була жива й здорова. Тож не розраховуйте на героїзм. Просто витягніть її звідти.

— Ми не зробимо нічого такого, що поставить вашу дружину в небезпечне становище, агенте Дін, — сказав Стілмен. — Це я вам обіцяю.

— Хто ця жінка?

— Ми досі намагаємося встановити її особу.

— Чого вона хоче?

Втрутився Гейдер:

— Можливо, агенту Діну та докторці Айлс варто вийти з трейлера, щоб ми повернулися до роботи.

— Ні, усе гаразд, — відповів йому Стілмен. — Він мусить знати. Авжеж, мусить.

Він глянув на Гебріела.

— Ми не поспішаємо, щоб вона мала змогу заспокоїтись і почала говорити. Поки що ніхто не постраждав, ми маємо час.

Гебріел кивнув.

— Саме так усе й має бути. Без куль і нападів. Нехай усі залишаться живі.

Озвася Емертон:

— Капітане, маємо список. Імена пацієнтів і лікарняних працівників, про яких немає інформації.

Стілмен схопив аркуш, щойно він вийшов з принтера, продивився імена.

— Вона там? — запитав Гебріел.

Після паузи Стілмен кивнув.

— Боюся, що так. — Він передав список Гейдерові. — Шість імен. Як злочинниця й сказала по радіо — вона затримала шістьох людей.

Він вирішив не повторювати інші сказані нею слова: «І куль на всіх вистачить».

— Хто бачив цей список? — спитав Гебріел.

— Адміністрація лікарні, — сказав Гейдер. — Плюс ті, хто допомагав його укладати.

— Перш ніж він розійдеться далі, приберіть з нього мою дружину.

— Це просто імена. Ніхто не знає...

— Будь-який репортер за десять секунд дізнається, що Джейн — коп.

— Він має рацію, — підтримала його Мора. — Усі кримінальні репортери Бостона знають це ім'я.

— Прибери її зі списку, Марку, — звелів Стілмен. — Поки ніхто не побачив.

— А як же наша команда? Якщо вони ввірвуться всередину, мусять знати, хто там. Скількох людей вони рятують.

— Якщо ви все зробите правильно, то потреби в цій команді не буде, — завважив Гебріел. — Виманіть ту жінку звідти переговорами.

— Що ж, із говорінням нам поки що не щастить, правда? — глянув Гейдер на Стіллена. — Дівчинка відмовляється навіть привітатися.

— Минуло лише три години, — сказав Стіллен. — Мусимо дати їй час.

— А що буде після шести годин? Після дванадцяти? — Гейдер подивився на Гебріела. — Ваша дружина має народити з хвилини на хвилину.

— Думаєте, я не беру цього до уваги? — відрубав агент Дін. — Ідеться не лише про мою дружину, а й про моє дитя. Лікарка Тем з ними поруч, але якщо щось піде не так під час пологів, вони не матимуть обладнання, не матимуть операційної. Так, я хочу, щоб це скінчилося якомога швидше. Але не тоді, коли є ризик перетворити це на криваву баню.

— Вона все це почала. Вона вирішує, що буде далі.

— Тоді не підбивайте їй руку. Капітане Гейдер, ви тут маєте спеціаліста з переговорів. Користуйтеся ним. І тримайте своїх спецпризначенців подалі від моєї дружини.

Він розвернувся й вийшов з трейлера.

Мора наздогнала його на тротуарі. Мусила двічі покликати на ім'я, перш ніж він зупинився й розвернувся до неї.

— Якщо вони облажаються, — сказав він, — якщо атакують надто скоро...

— Ви чули, що сказав Стіллен. Він не хоче поспішати, як і ви.

Гебріел пильно подивився на трійцю копів в однострої спецпризначенців, які згуртувалися біля центрального входу до лікарні.

— Гляньте на них. Вони на адреналіні, сподіваються на штурм. Я знаю, як це, бо я там був. Сам це відчував. Втомлюєшся стояти, втомлюєшся від безкінечних переговорів. Вони хочуть перейти до діла, бо саме для цього їх тренували. Вони чекають не дочекаються змоги натиснути на спусковий гачок.

— Стіллен думає, що може її вмовити.

Гебріел подивився на неї.

- Ви були там з тією жінкою. Вона послухає?
- Не знаю. Річ у тому, що ми майже нічого про неї не знаємо.
- Чув, її витягли з води. Що пожежно-рятувальна служба привезла її до моргу.

Мора кивнула.

- Вочевидь, це було утоплення. Її знайшли в затоці Гінгем.
- Хто саме?
- Якісь яхтсмени з клубу у Веймуті. Поліція Бостона вже відправила в цій справі команду з відділу розслідування вбивств.
- Але вони не знають про Джейн.
- Поки що ні.

«Для них це все змінить, – подумала Мора. – Серед заручників – їхня людина». Коли під загрозою опиняється життя копа, це завжди змінює все.

- Що за клуб? – запитав Гебріел.

9

МІЛА

На вікнах — ґрати. Зранку ліг на скло кришталевим павутинням мороз. За вікном — дерева, їх стільки, що я й не знаю, що лежить за ними. Усе, що я знаю, — ця кімната й цей дім, який став нашим усесвітом з тієї ночі, коли фургон привіз нас сюди. Сонце виблискує на паморозі за вікном. У лісі так красиво, я уявляю, як прогулююся поміж дерев. Потріскування листя, блиск криги на гілках. Холодний і чистий рай.

А цей будинок — пекло.

Я бачу його відображення в обличчях інших дівчат, які зараз сплять на брудних розкладачках. Чую муку в їхніх стогонах, ледь чутному скигленні. Нас у кімнаті шестеро. Олена тут найдовше, на щоці в неї — огидний синець, залишений на спомин клієнтом, який любить грубощі. І все одно вона час від часу відбивається. З нас усіх лише вона так робить, лише її не контролюють до кінця, попри заспокійливі наркотики й уколи. Попри побиття.

Я чую, як до будинку підїздить авто, і з жахом чекаю дзвінка в двері. Це наче удар струмом. Звук будить усіх дівчат, вони сідають, притискають ковдри до грудей. Ми знаємо, що буде далі. Чуємо ключ у замку, наші двері розчахуються.

На порозі стоїть Мама, схожа на товсту кухарку, що обирає, кого з знят вести на забій. Вона холоднокровна, як завжди, на побитому віспою обличчі — жодного сліду емоцій, вона оглядає своє стадо. Проминає дівчат, які зіщулилися на розкладачках, переводить погляд до вікна, де стою я.

— Ти, — каже вона російською. — Хочуть чогось новенького. Я зиркаю на дівчат. Бачу в їхніх очах лише полегшення, що цього разу для жертвоприношення обрано не їх.

— Чого чекаєш? — питає Мама.

Руки в мене похололи, я вже відчуваю, як нудота скручує шлунок.

— Я... мені недобре. І досі там болить, натерто...

— Перший тиждень і вже натерто? — пирхає Мама. — Звикай.

Інші дівчата втупились у підлогу чи на свої руки, уникають мого погляду. Тільки Олена дивиться на мене, і в її очах я бачу жалість.

Покірно виходжу з кімнати слідом за Мамою. Я вже знаю, що за опір тут карають: синці від попереднього протесту ще не зішли. Мама показує на кімнату в кінці коридору.

— На ліжку лежить сукня. Вдягнеш її.

Я заходжу, і вона замикає за мною двері. Вікно виходить на під'їзну доріжку, де стоїть синє авто. Тут вікна теж заґратовані. Я дивлюся на велике латунне ліжко й бачу не меблі, а знаряддя тортур. Беру сукню. Вона біла, наче лялькова, з оборками на подолі. Одразу зрозуміло, що це значить, і нудота стискається у вузол страху. Олена попереджала: коли тобі наказують грати дівчинку, це значить, що від тебе хочуть переляку. Хочуть, щоб ти кричала. Тішаться, коли йде кров.

Я не хочу вдягати цю сукню, але і не вдягати боюся. Коли чую кроки, що наближаються до кімнати, сукня вже на мені, і я готуюся до того, що буде далі. Двері відчиняються, заходять двоє чоловіків. Вони дивляться на мене, і я сподіваюся, що розчарувала їх, — може, подумають, що я надто худа чи негарна, розвернуться й підуть геть. Але вони зачиняють двері й простують до мене, мов вовки на полюванні.

«Мусиш навчитися відпливати». Це те, чого мене вчила Олена, — відпливати геть від болю. Саме це я намагаюся зробити, коли чоловіки зривають з мене лялькову сукенку, коли їхні грубі долоні стискаються на моїх зап'ястках, коли вони змушують ме-

не піддатись їм. Вони заплатили за мій біль і задоволені лише тоді, коли я починаю кричати, коли по моєму обличчю течуть піт і сльози. «О, Аню, як тобі пощастило, що ти мертва!»

Коли все закінчено і я шкутильгаю назад до кімнати з замком, Олена сідає до мене на розкладачку, гладить по голові.

— Тепер маєш поїсти, — каже вона.

Я хитаю головою.

— Мені хочеться тільки померти.

— Якщо помреш, тоді вони переможуть. Не можна дозволити їм перемогти.

— Вони вже перемогли. — Я розвертаюся на бік, підтягую коліна до грудей, згортаюся кулькою, яку ніщо не проб'є. — Перемога вже за ними.

— Міло, глянь на мене. Думаєш, я здалася? Думаєш, я вже померла?

Я витираю сльози.

— Я не така сильна, як ти.

— Це не сила, Міло. Це ненависть. Саме вона зберігає тобі життя.

Вона нахилиється до мене, довге волосся — водоспад чорного шовку. Те, що я бачу в її очах, мене лякає. Там палає вогонь; вона не зовсім при собі. Саме так Олена й виживає — на наркотиках і безумстві.

Двері знову відчиняються, ми шулимося, Мама роззирається. Вона показує на одну з дівчат.

— Ти, Катю. Це до тебе.

Катя дивиться на неї, не ворушачись.

Двома кроками Мама підходить до неї й дає їй сильного ляпаса.

— Йди, — наказує вона, і Катя викочується з кімнати.

Мама замикає двері.

— Міло, пам'ятай, — шепоче Олена. — Пам'ятай, що береже тобі життя.

Я дивлюсь їй в очі — і бачу. *Ненависть.*

10

— Не можна допустити, щоб ця інформація розійшлася, — сказав Гебріел. — Це може її вбити.

Детектив відділу розслідування вбивств Баррі Фрост ошелешено подивився на нього. Вони стояли на автостоянці біля яхт-клубу «Світанок». Вітру не було, ані найменшого, і вітрильники дрейфували в нерухомій затоці. Пекло пообіднє сонце, піт приклеював тонкі пасма волосся до блідого чола Баррі. У повній людеї кімнаті саме Баррі Фрост привертав найменше уваги — тихенько відходив у куток, де стояв і усміхався, непомічений. М'яка вдача дозволяла йому спокійно переносити час від часу буремне партнерство з Джейн, яке за останні два з половиною роки міцно вкоренилося в довірі. І от тепер двоє чоловіків, яким Джейн була небайдужа, її чоловік та її напарник, дивилися один на одного з повним розумінням.

— Ніхто не сказав, що вона там, — пробуркотів Фрост. — Ми не знали.

— Не можна, щоб ЗМІ дізналися.

Фрост коротко, знервовано видихнув:

— То була б катастрофа.

— Скажи, хто ця невідома. Розкажи все, що ти про неї знаєш.

— Повір, на це пущені всі сили. Ти маєш нам довіряти.

— Я не можу сидіти на лавці запасних. Мушу знати все.

— Ти не об'єктивний. Вона ж твоя дружина.

— Саме так. Вона моя *дружина*. — У голосі Гебріела прозвучала нотка паніки. Він зупинився, щоб опанувати себе, і тихо мовив: — Що б ти робив, якби там опинилась Еліс?

Фрост подивився на нього. Нарешті кивнув.

— Заходь. Ми саме говоримо з командором. Це він витягнув її з води.

З пекучого сонця вони ввійшли до затінку й прохолоди яхт-клубу. Усередині пахло саме так, як у будь-якому барі на узбережжі, — океанське повітря, змішане з запахами цитрусових та алкоголю. Це була хитка будівля на дерев'яному пірсі з видом на затоку Гінгем. У вікнах деренчали два переносні кондиціонери, заглушуючи дзенькіт склянок і низьке гудіння розмови. Дошки підлоги рипіли під ногами, коли вони йшли до вітальні.

Гебріел упізнав двох бостонських детективів, які стояли біля бару й розмовляли з лисим чоловіком. І Даррен Кроу, і Томас Мур були колеги Джейн з відділу розслідування вбивств; обидва здивовано глянули на Гебріела.

— Привіт, — сказав Кроу. — Не знав, що цим зацікавилася ФБР.

— ФБР? — перепитав лисий. — Ого. Це вже серйозно.

Він простягнув Гебріелові руку.

— Скіп Бойнтон. Я командор яхт-клубу «Світанок».

— Агент Гебріел Дін, — відповів Гебріел, потискаючи йому руку.

Він щосили намагався зберігати офіційний вигляд. Але відчував на собі збентежений погляд Томаса Мура. Мур розумів, що тут щось не так.

— Так, я саме розповідав детективам про те, як ми її знайшли. Скажу вам, те ще потрясіння — побачити тіло у воді. — Він помовчав. — Може, вип'єте, агенте Дін? За рахунок клубу.

— Ні, дякую.

— А, точно. Ви ж на службі, га? — Скіп співчутливо реготнув. — Усе у вас, хлопці, за підручником, правда? Ніхто не п'є. Чорт забирай, а я вип'ю.

Він прослизнув за стійку, кинув кубики льоду до склянки. Хлюпнув зверху горілки. Гебріел почув, як дзеленчить лід в інших склянках, роззирнувся й побачив, що у вітальні сидять ще з десяток членів клубу, майже всі — чоловіки. Гебріел спитав себе, чи хочеться із них ходити у море. Чи вони просто приходять сюди випити?

Скіп вийшов з-за стійки зі своїм напоєм.

— Таке не щодня трапляється, — сказав він. — Мене досі трохи трусить через це.

— Ви розповідали нам про те, як побачили тіло, — нагадав Мур.

— О, так. Близько восьмої ранку. Я прийшов рано, щоб змінити спінакер. За два тижні в нас регата, спробую вийти з новим. На ньому логотип — зелений дракон, дуже яскравий. Тож виходжу я собі на пристань із новим спінакером і бачу — наче манекен у воді, на камінні застрягнув. Сідаю в човен, щоб роздивитися, і дідько мене забери, якщо то не жінка! І дуже така собі нічогенька. Тож я гукаю інших хлопців, і ми втрюх її витягуємо. Тоді телефонуємо «дев'ять один один». — Він ковтнув горілки й видихнув. — Нам і на думку не спало, що вона могла бути ще жива. Де там. Дівка здавалася мертвісінькою.

— Рятувальникам, певно, теж, — сказав Кроу.

Скіп зареготав:

— А вони ж наче професіонали. Якщо вони не побачили, то хто побачив би?

— Покажіть, де ви її знайшли, — попросив Гебріел.

Вони всі вийшли з клубу на пірс. Сонячні промені відбивалися від води, і Гебріелу довелося примружитися, щоб роздивитися каміння, на яке показував Скіп.

— Бачите оту мілину? Ми її буйками позначили, бо вона небезпечна для човнів. Під час припливу там лише кілька дюймів глибини, тож каміння й не видно. Легко наскочити.

— Коли вчора був приплив? — запитав Гебріел.

— Не знаю точно. Гадаю, десь о десятій ранку.

— Мілина була відкрита?

— Так. Якби я тоді її не помітив, за кілька годин її віднесло б у море.

Чоловіки постояли мовчки, мружачись і дивлячись на затоку. Повз них прогуркотів моторний човен, здійняв хвилю, від якої захиталися вітрильники й задзеленчав такелаж на щоглах.

— Ви раніше бачили цю жінку? — запитав Мур.

- Ні.
- Упевнені?
- Таку кралю я б точно запам'ятав.
- Ніхто в клубі її не впізнав?

Скіп розреготався.

- Ніхто цього не визнав би.

Гебріел глянув на нього:

- Чому?
- Ну, знаєте...
- Розкажіть.

— Хлопці з клубу... — Скіп нервово реготнув. — Ну, ви бачили, скільки тут човнів? Як думаєте, хто на них ходить? Не дружини ж. Це чоловіки скаженіють по яхтах, не жінки. І тиняються тут чоловіки. Човен — це твій дім далеко від дому.

Скіп помовчав і додав:

- За всіма статтями.
- Думаєте, це чиясь дівчина? — спитав Кроу.
- Чорт, та я не знаю. Просто спало на думку, що це можливо. Ну, привів сюди ціпочку вночі. Побавилися на яхті, трохи напилися, обкурилися. Легко впасти за борт.

- Або штовхнути іншого.

— Отут заждіть. — Скіп стривожився. — Не треба передчасно робити такі висновки. У цьому клубі хороші хлопці. Хороші.

«Які можуть трахати ціпочок на своїх яхтах», — подумав Гебріел.

— Шкода, що я взагалі згадав про це, — мовив Скіп. — Не те щоб люди ніколи не напивалися й не падали за борт. То міг бути будь-який човен, не обов'язково один із наших.

Він махнув на затоку, де саме плив по сліпучій воді прогулянковий катер.

— Бачите, який рух? Вона могла вночі впасти з якогось моторного човна. Сюди могло припливом принести.

— Менше з тим, — мовив Мур, — нам потрібен список усіх членів вашого клубу.

- Це справді необхідно?

— Так, містере Бойнтон, — відповів Мур спокійно, але дуже авторитетно. — Необхідно.

Скіп проковтнув решту своєї горілки. Голова в нього стала яскраво-червона від спеки, він витер піт з чола.

— Наші клієнти поставляться до цього не дуже добре. От виконуємо громадський обов'язок, дістаємо жінку з води й тепер усі стаємо підозрюваними?

Гебріел перевів погляд до берега, де до спуску задом під'їжджала вантажівка, щоб спустити на воду моторний човен. Ще три вантажівки з човнами вишикувалися на стоянці, чекаючи своєї черги.

— Яка у вас уночі охорона, містере Бойнтон? — запитав він.

— Охорона? — стенув плечима Скіп. — Опівночі замикаємо двері клубу.

— А пірс? Човни? Охоронців немає?

— Ніхто сюди не вдирався. Човни всі замкнені. До того ж місцина тиха. Ближче до міста люди цілу ніч зависають біля води. А в нас — особливий маленький клуб. Місце, де можна від усього цього відпочити.

«Місце, де можна під'їхати до спуску вночі, — подумав Гебріел. — Під'їхати аж до води, і ніхто не побачить, як відкриваєш багажник, як дістаєш тіло й кидаєш у затоку Гінгем. Правильна течія віднесла б тіло далі, повз острови, до затоки Массачусетс».

Але течія могла рухатися в інший бік.

Задзвонив його мобільний. Гебріел відійшов від інших, зробив кілька кроків уздовж пристані й лише тоді відповів.

Це була Мора.

— Гадаю, вам варто приїхати сюди, — сказала вона. — Ми збираємося робити розтин.

— Який розтин?

— Охоронця з лікарні.

— Але ж причина смерті зрозуміла, правда?

— З'явилося інше питання.

— Яке саме?

- Ми не знаємо, хто цей чоловік.
- Ніхто з лікарні його не впізнав? Це ж був їхній співробітник.
- У тому й проблема, — сказала Мора. — Не був.

Із тіла ще не зняли одяг.

Гебріел був знайомий з жахами зали для розтинів, і вигляд жертви, з його досвіду, не особливо шокував. Він бачив лише одну вхідну рану, у лівій щоці; в іншому обличчя лишилося неспотвореним. Чоловікові було більше тридцяти, він мав охайно підстрижене темне волосся й м'язисту щелепу. Карі очі вже затягло плівкою, вони залишилися напіврозплющені. На нагрудній кишени висів бейдж із прізвищем ПЕРРІН. Дивлячись на стіл, Гебріел бентежився переважно не через кров чи очі, які вже нічого не бачили; його лякало усвідомлення того, що та ж зброя, яка обірвала життя цього чоловіка, нині загрожує Джейн.

— Ми на вас чекали, — сказав доктор Ейб Брістол. — Мора вирішила, що ви захочете побачити все з самого початку.

Гебріел глянув на Мору, вбрану в халат і маску, — вона стояла біля столу, та не на звичному місці праворуч від тіла. Коли він раніше бував у цій лабораторії, вона тримала скальпеля, вона була головна. Він не звик бачити, що вона поступається владою у приміщенні, де завжди царювала.

— Не ви робите розтин? — спитав він.

— Не можу. Я була свідком його смерті, — сказала Мора. — Цим займатиметься Ейб.

— І ви досі не знаєте, хто він такий?

Вона похитала головою.

— У лікарні немає співробітників на прізвище Перрін. Керівник охорони приходив подивитися на тіло й не впізнав його.

— Відбитки пальців?

— Провели через систему. Поки що нічого не прийшло. Так само і з відбитками тієї жінки.

— То в нас тут Джон Доу та Джейн Доу? — Гебріел пильно подивився на тіло. — Хто, у біса, ці люди?

— Роздягнімо його, — звернувся Ейб до Йошими.

Двоє чоловіків зняли з тіла взуття та шкарпетки, розстібнули пояс, стягнули штани, викладаючи вбрання на чисте простирадло. Ейб у рукавичках обшукав кишені штанів і нічого не знайшов. Ані гребінця, ані гаманця, ані ключів.

— Навіть дрібних грошей немає, — завважив він.

— Хоч кілька монет мали б завалятися, — сказав Йошима.

— Кишені чисті. — Ейб підняв до них очі. — Форма новенька?

Вони зосередилися на сорочці. Тканина зашкарубла від засохлої крові, довелося зідрати її з грудей, відкривши накачані груди й густе темне волосся. І шрами. Товсті, мов покручена мотузка; один скоса йшов нагору під правим соском, другий — діагонально від живота до тазової кістки зліва.

— Це не хірургічні шрами, — завважила Мора, суплячись зі своєї позиції в ногах столу.

— Я б сказав, що цей хлопчина потрапив у доволі неприємну бійку, — озвався Ейб. — Це наче старі шрами від ножа.

— Хочете зрізати рукави? — спитав Йошима.

— Ні, їх можна буде обробити. Знімемо так.

Вони перевернули тіло на лівий бік, щоб вивільнити руку. Раптом Йошима, глянувши на спину трупа, сказав:

— Ого. Подивіться на це.

Татування вкривало всю ліву лопатку. Мора нахилилася поглянути й аж відсахнулася, наче зображення було живе й отруйне жало готове до удару. Щиток був яскраво-синій. Клешні тягнулися до шиї чоловіка. Згорнутий хвіст огортав цифру 13.

— Скорпійон, — тихо мовила Мора.

— М'ясний ярлик вражає, — сказав Йошима.

Мора подивилася на нього, суплячись:

— Що?

— Ми в армії це так називали. Працюючи в моргу, я бачив справжні витвори мистецтва. Кобри, тарантули... Один хлопчина витатуював ім'я своєї дівчини на... — Йошима замовкнув, а тоді закінчив: — Я до *свого* й голку піднести не дозволив би.

Вони стягнули другий рукав і знову поклали тіло, вже оголене, на спину. Чоловік був ще молодий, та його плоть уже зібрала цілий реєстр травм. Шрами, татуювання. І останнє пошкодження: кульове поранення в ліву щоку.

Ейб підніс до рани лупу:

— Бачу, тут припалено. — Він подивився на Мору. — Вони були близько?

— Він нахилився над її ліжком і намагався її прив'язати, коли вона вистрелила.

— Можна подивитися рентгенівські знімки черепа?

Йошима дістав знімки з конверта, почепив на негатоскоп. Дві проекції, пряма й бокова. Ейб проманеврував своїм важким черевом навколо столу, щоб подивитися ближче на схожі на привидів тіні від кісток черепа й обличчя. Помовчав. Тоді подивився на Мору.

— Як ви сказали, скільки було пострілів? — запитав він.

— Один.

— Може, глянете?

Мора підійшла до негатоскопа.

— Не розумію, — пробуркотіла вона. — Це сталося в моїй присутності.

— Там однозначно дві кулі.

— Я знаю, що постріл був лише один.

Ейб повернувся до столу, пильно вдивився в голову трупа. В отвір від кулі з овальним ореолом припеченої шкіри.

— Вхідна рана лише одна. Якщо пістолет вистрелив двічі підряд, це могло б пояснити одну рану.

— Я чула не це, Ейбе.

— У всій тій веремії ви могли пропустити те, що пострілів було два.

Мора не зводила очей зі знімків. Гебріел ніколи не бачив її такою невпевненою в собі. У ту мить їй було помітно важко звести докупи те, що вона пам'ятала, з беззаперечним доказом, який сяяв з негатоскопа.

— Опишіть, що сталося в палаті, Моро, — попросив Гебріел.
— Нас там було троє, ми намагалися її знерухомити, — почала вона. — Я не бачила, як вона схопила пістолет охоронця, бо зосередилася на ремені на її зап'ястку, намагалася його застібнути. Саме змогла його схопити, коли пролунав постріл.

— А другий свідок?

— То був лікар.

— Що він пригадує? Один постріл чи два?

Вона розвернулася, їхні з Гебріелом погляди зустрілися.

— Поліція його не допитала.

— Чому?

— Бо ніхто не знає, про кого йдеться. — Уперше він почув в її голосі розуміння. — Схоже, я єдина його пам'ятаю.

Йошіма розвернувся до телефона.

— Наберу відділ балістики, — сказав він. — Там знатимуть, скільки гільз лишилося на місці злочину.

— Почнімо, — сказав Ейб і взяв із таці скальпель.

Вони так мало знали про жертву. Ані справжнього імені, ані історії, ані того, як він опинився саме в цей час на тому місці, де загинув. Та коли ця аутопсія завершиться, вони знатимуть його ближче, ніж будь-хто до того.

Ейб почав знайомство першим надрізом.

Лезо розітнуло шкіру й м'язи, дряпнуло ребра, поки він робив Y-розріз; два розрізи від плечей з'єднувалися біля мечеподібного відростка, переходячи в розріз через весь живіт з оминанням пупка. На відміну від вправної й елегантної роботи Мори, Ейб працював жорстко й ефективно, великі руки нагадували про м'ясника, пальці надто товсті, щоб рухатися граційно. Він відділив плоть з кісток, потягнувся по надмічні ножиці. З кожним натисканням переламувалося ребро. Чоловік міг роками тренуватися, як от ця жертва, тягати вантажі й штанги. Але всі тіла, й накачані, й слабкі, безпорадні перед скальпелем і секатором.

Розрізавши останнє ребро, Ейб підняв трикутник грудини. Серце й легені лежали, позбавлені свого кістяного щита, від-

криті його лезу. Він потягнувся до них, зануривши руку глибоко в грудну порожнину.

— Докторе Брістол? — озвався Йошима, кладучи слухавку. — Я щойно говорив з балістами. Кажуть, що криміналісти принесли лише одну гільзу.

Ейб випростався, по рукавичках текла кров.

— Другої не знайшли?

— Вони в лабораторії отримали лише одну.

— Усе так, як я чула, Ейбе, — сказала Мора. — Один постріл.

Гебріел підійшов до негатоскопа. Пильно вдивився у знімки. Розпач зростав. «Один постріл, дві кулі, — подумав він. — Це може все змінити». Він розвернувся до Ейба.

— Мені потрібно подивитися на ці кулі.

— Очікуєте побачити щось конкретне?

— Здається, я знаю, чому їх там дві.

Ейб кивнув.

— Я спочатку закінчу тут.

Його скальпель швидко перетинав судини й зв'язки. Ейб підняв серце й легені, щоб оглянути і зважити їх пізніше, тоді перейшов до черева. Усе мало цілком нормальний вигляд — здорові органи чоловіка, чиє тіло добре послужило б йому ще кілька десятиліть.

Нарешті він перейшов до голови.

Гебріел незворушно дивився, як Ейб надрізає шкіру й стягує скальп уперед, спотворюючи обличчя, відкриваючи череп.

Йошима ввімкнув пилку.

Навіть коли пилка почала завивати, врізаючись у кістку, Гебріел залишався зосередженим, він схилився ближче, щоб краще бачити порожнину. Йошима зняв верхівку черепа, потекла кров. Ейб занурих скальпель усередину, вивільняючи мозок. Коли він витягав його з черепної порожнини, Гебріел уже стояв поруч із тачею, щоб спіймати першу кулю, що викотилася звідти.

Глянувши на кулю крізь збільшувальне скло, він сказав:

— Мені треба подивитися на другу.

— Що думаєте, агенте Дін?

— Знайдіть другу кулю.

Різка вимога заскочила всіх присутніх, він побачив, як Ейб з Морою обмінялися стривоженими поглядами. Йому бракувало терпіння, він мусив дізнатися.

Ейб поклав мозок на дошку. Розглянувши рентген, визначив, де друга куля, і знайшов її з першого ж надрізу в кишеньці крововиливу.

— Що ви шукаєте? — запитав він у Гебріела, який крутив кулі під збільшувальним склом.

— Калібр один. Обидві десь по вісімдесят грамів...

— Вони мають бути однакові — з однієї ж зброї.

— Але вони не ідентичні.

— Що?

— Дивіться, як друга куля сидить на основі. Різниця незначна, але помітна.

Ейб нахилився вперед, насупився над лупою.

— Вона трохи крива.

— Саме так. Під кутом.

— Її міг деформувати удар.

— Ні, вона саме так була виготовлена. Дев'ять градусів нахилу, щоб траєкторія трохи відрізнялася від першої. Дві кулі, розроблені для розсіювання.

— Гільза була лише одна.

— І лише одна вхідна рана.

Мора похмуро дивилася на знімки черепа на негатоскопі. На дві кулі, що яскраво світилися на тьмяному черепі.

— Двокульний патрон, — мовила вона.

— Саме тому ви чули лише один постріл, — сказав Гебріел. — Тому що був лише один постріл.

Мора трохи помовчала, не зводячи очей зі знімків. Вони були виразні, але не відкривали тієї руйнації, яку спричинили в м'яких тканинах ці дві кулі. Розірвані судини, каша з сірої речовини. Знищені спогади всього життя.

— Двохкульні патрони розроблені для того, щоб спричиняти максимальну шкоду, — сказала вона.

— Це їхня головна риса.

— Навіщо охоронцю озброюватися такими кулями?

— Думаю, ми вже переконалися, що цей чоловік не працював у лікарні. Він прийшов, вбравшись у фальшиву форму, з фальшивим бейджем, озброєний кулями, призначеними не для скалічення, а для вбивства. Мені на думку спадає лише одне пояснення.

Мора тихо сказала:

— Жінка мала померти.

Замовкли всі.

Тишу раптом порушив голос секретарки Мори:

— Докторко Айлс? — проговорив інтерком.

— Так, Луїз?

— Вибачте, що турбую вас, але подумала, що вам з агентом Діном треба про це знати...

— Що таке?

— Через дорогу щось відбувається.

11

Вони вибігли на вулицю, у спеку, таку густу, що Гебріелові здалося, ніби він занурився в гарячу ванну. Олбані-стріт охопив хаос. Офіцер, що керував поліцейським кордоном, кричав:

— Назад! Назад!

Репортери сунули вперед — рішуча амеба, що погрозувала просочитися крізь захисний бар'єр. Спітнілі спецпризначенці намагались ущільнити периметр, один із них глянув назад, на натовп. Гебріел завважив його збентежене обличчя.

«Цей офіцер теж не знає, що коїться».

Він розвернувся до жінки, яка стояла неподалік.

— Що сталося?

Та похитала головою.

— Не знаю. Копи збожеволіли, посунули на будівлю.

— Відкрили вогонь? Ви не чули пострілів?

— Нічого не чула. Просто йшла собі до клініки, коли вони за-
верещали всі одразу.

— Це просто божевілля, — сказав Ейб. — Ніхто нічого не знає.

Гебріел побіг до трейлера командування, але його перестрів гурт репортерів. Він у розпачі схопив оператора за руку, розвернув до себе.

— Що сталося?

— Чоловіче, легше.

— Просто скажіть, що там сталося!

— Був прорив. Просто через їхній бісів периметр.

— Злочинниця втекла?

- Ні. Хтось пройшов до неї.
- Гебріел витріщився на чоловіка.
- Хто?
- Цього ніхто не знає.

У конференц-залі перед телевізором зібралася половина працівників бюро судово-медичної експертизи. Показували місцеві новини: білява репортерка Зої Фоссі стояла перед поліцейським кордоном. За нею кружляли між припаркованих автомобілів копи, лунали збентежені крики. Гебріел визирнув у вікно, на Олбані-стріт, і побачив те ж саме, що показували по телевізору.

— ...Неймовірний розвиток подій, якого, вочевидь, ніхто не очікував. Чоловік пройшов просто через периметр, який ви бачите за моєю спиною. Увійшов на перекриту територію, безтурботно, наче там йому й місце. Можливо, саме це заскочило поліцію зненацька. До того ж він був озброєний і вбраний в чорний однострій, дуже подібний до тих, що ви бачите за мною. Його було легко сприйняти за одного з поліцейських спецпризначенців...

Ейб Брістол пирхнув, наче кажучи: «Як вам це?»

— Приходить хлопчина з вулиці, і вони його пропускають!

— ...Нам сказали, що є також внутрішній поліцейський периметр. Але він у вестибюлі, якого нам звідси не видно. Ми ще не чули, чи той чоловік пройшов і його. Але побачивши, з якою легкістю він перетнув зовнішній кордон, можете уявити, що поліція всередині лікарні теж була заскочена зненацька. Я впевнена: вони зосередилися на тому, щоб не випустити жінку, яка захопила заручників, і, найімовірніше, не чекали, що стрілець прийде до неї.

— Вони мали б знати, — мовив Гебріел, з розпачем дивлячись на екран. — Вони мали очікувати цього.

— ...Минуло вже двадцять хвилин, чоловік так і не вийшов. Спочатку говорили, що це може бути самопроголошений Рембо, який намагається власноруч провести рятувальну операцію. Зрозуміло, що це може мати катастрофічні наслідки. Але поки

що ми не чули пострілів і не бачили жодних ознак того, що його поява в лікарні спровокувала спалах насильства.

В ефірі з'явився ведучий випуску новин:

— Зої, ми зараз знову покажемо це відео, щоб глядачі, які щойно до нас приєдналися, побачили цю дивовижну подію. Це сталося близько двадцяти хвилин тому, наші оператори записали все, що відбулося...

Замість Зої Фоссі на екрані з'явився відеозапис — Олбані-стріт, майже та сама перспектива, яку вони бачили з вікна конференц-зали. Спочатку Гебріел не зрозумів, на що він має дивитися. А тоді з'явилася стрілка, помічне зображення, додане телеканалом, що вказувало на темну фігуру з нижнього краю. Чоловік цілеспрямовано проминув поліцейські машини, командний трейлер. Жоден із копів, що стояли поблизу, не намагався зупинити його, хоча один непевно глянув на нього.

— Ми збільшили зображення, щоб краще роздивитися цього типа, — сказав ведучий. Зображення виросло й завмерло, тепер невідомий заповнював увесь екран. — Схоже, що в нього є рушниця і якийсь наплічник. Темний одяг і справді зливається з іншими копами, саме тому наш оператор на той момент і не розумів, що саме знімає. На перший погляд здається, що на ньому однострій спецпризначенця. Але якщо придивитися, помітно, що на спині немає нашивки, яка вказувала б на його належність до команди.

Відео прокрутилося на кілька кадрів уперед і знову завмерло, цього разу — на обличчі чоловіка, який саме озирався через плече. У нього було негусте темне волосся й вузьке, майже вишнежене обличчя. Не схожий на Рембо. Його лице опинилося лише на цьому кадрі, знятому з далекої відстані. Відео запустилося знову, простежуючи ходу чоловіка до будівлі, аж поки він не зник у дверях.

Зої Фоссі повернулася на екран з мікрофоном у руці.

— Ми намагалися роздобути офіційну заяву стосовно того, що тут сталося, Дейве, але ніхто з нами не говорить.

— Думаєте, поліції може бути трошки соромно?

— Це м'яко кажучи. На додачу до сорому, я чула, що в гру вступило ФБР.

— Не дуже тонкий натяк на те, що можна було впоратися краще?

— Що ж, наразі тут і справді панує хаос.

— Маєте підтвердження кількості заручників?

— Під час дзвінка до радіостанції прозвучала заява про те, що жінка затримала шістьох людей. Після того я чула від джерел, що це, найімовірніше, правдива кількість. Троє співробітників лікарні, лікар і двоє пацієнтів. Наразі ми намагаємося встановити імена...

Гебріел закляк на своєму стільці, люто дивлячись на екран. На жінку, яка так заповзято прагнула розкрити ім'я Джейн. Яка могла несвідомо приректи її на смерть.

— ...Як бачите, за моєю спиною коїться та ще паніка. Палкі суперечки в цю спеку. Оператора іншого каналу, який намагався підібратися ближче до периметра, щойно кинули на землю. Одна людина змогла пройти за поліцейський кордон, тож вони не збираються допускати повторення. Але це все одно що замкнути стайню після того, як з неї вибігли коні. Або, у цьому випадку, *забігли*.

— Є якісь версії того, хто цей Рембо?

— Як я вже сказала, ніхто нічого не каже. Та ми чули, що поліція наразі перевіряє автомобіль, припаркований проти правил за два квартали звідси.

— Вони вважають, що це — авто Рембо?

— Схоже, що так. Свідок бачив, як чоловік виходив з нього.

Гадаю, навіть Рембо потребує транспорту.

— Але який у нього мотив?

— Слід розглянути два варіанти. Можливо, він намагається бути героєм. Може, серед заручників — знайома йому людина й він взявся за власну рятувальну операцію.

— А другий варіант?

— Другий варіант страшний. Цей чоловік може бути підкріпленням. Він може приєднатися до злочинниці.

Гебріел відкинувся на спинку стільця, ошелешений тим, що раптом стало таким очевидним.

— Ось що вона мала на увазі, — сказав він тихо. — Жереб кинуто.

Ейб різко розвернувся до нього.

— То це мало якесь значення?

Гебріел скочив на ноги.

— Мені треба до капітана Гейдера.

— Це код активації, — сказав Гебріел. — Невідома зателефонувала на радіо, щоб озвучити цю фразу. Щоб її почули якомога ширше.

— Код активації чого? — перепитав Гейдер.

— Це заклик для підкріплення.

Гейдер пирхнув.

— То чому вона не сказала просто: «Люди, допоможіть мені»? Навіщо був код?

— Ви ж не були готові, правда? Ніхто не був. — Гебріел подивився на Стіллена, чиє обличчя блищало від поту. — Чоловік пройшов крізь ваш периметр, несучи бозна яку зброю в наплічнику. Ви не були готові до нього, бо не чекали, що стрілець може *ввійти* до будівлі.

— Ми завжди знаємо, що це можливо, — сказав Стілмен. — Саме тому й ставимо периметри.

— Як тоді він пройшов?

— Пройшов, бо точно знав, що робить. Вбрання, спорядження. Усе було добре продумано, агенте Дін. Чоловік був готовий.

— А поліція Бостона — ні. Ось навіщо код — заскочити вас зненацька.

Гейдер з розпачем подивився у відчинені двері трейлера. Хоча в ньому стояли два вентилятори й на вулиці вже панував пообідній затінок, у трейлері все одно було нестерпно жарко.

Копи на Олбані-стріт пітніли й червоніли, репортери відступали до своїх кондиціонованих фургонів. Усі чекали, коли ж щось станеться, — то був спокій перед ураганом.

— Усе починає складатися, — мовив Стілмен. Він слухав Гебрієлові аргументи й супився дедалі більше. — Розгляньмо послідовність подій. Джейн Доу відмовляється вести переговори, навіть не говорить зі мною. Це тому, що вона не готова: спершу мусить прикрити спину. Їй потрібно посилити свої позиції. Вона телефонує на радіо, там передають код активації. Минає п'ять годин, прибуває чоловік із наплічником. Він приходить, бо його покликали.

— І так блаженно йде на самогубство? — перепитав Гейдер. — Невже бувають аж *такі* віддані друзі?

— Морпіх за своїх життя віддасть, — завважив Гебрієл.

— За братів по зброї? Так, авжеж.

— Я так розумію, ви не служили.

Гейдер став ще червоніший.

— Хочете сказати, це якась військова операція? То який буде наступний крок? Якщо все так логічно, скажіть, що вони робитимуть далі?

— Підуть на переговори, — сказав Гебрієл. — Вони зміцнили свої позиції. Гадаю, скоро вийдуть на зв'язок.

Втрутився новий голос:

— Цілком розсудливо, агенте Дін. Імовірно — ваша правда.

Усі розвернулися на кремезного чолов'ягу, який щойно ввійшов до трейлера. Агент Джон Барсанті був, як завжди, вбраний у шовкову краватку й застебнуту донизу сорочку; вбрання, як завжди, сиділо на ньому не дуже добре. На здивування Гебрієла він відповів стриманим кивком.

— Дуже прикро щодо Джейн, — сказав Барсанті. — Мене повідомили, що вас затягло в цей безлад.

— Ніхто не казав мені, що ви приїдете, Джоне.

— Ми стежимо за розвитком подій. Готові допомогти в разі потреби.

— Навіщо відправляти когось аж із Вашингтона? Чому не скористатися ресурсами Бостонського офісу?

— Бо, найімовірніше, дійде до переговорів. Було логічно відправити когось досвідченого.

Двоє чоловіків мовчки дивились один на одного. Гебріел подумав: «Досвід не може бути єдиною причиною присутності Джона Барсанті». ФБР не мало звички надсилати людину заступника директора для нагляду за локальними переговорами.

— Хто тоді головує в переговорах? — запитав Гебріел. — ФБР? Чи поліція Бостона?

— Капітане Гейдер! — гукнув Емертон. — Маємо дзвінок з лікарні! На одній з їхніх ліній!

— Вони готові до переговорів, — мовив Гебріел.

Як він і передбачив.

Стілмен з Барсанті презирнулися.

— Ходіть, лейтенанте, — сказав Барсанті. Стілмен кивнув і пішов до телефону.

— Ви на гучному зв'язку, — сказав Емертон.

Спеціаліст із переговорів набрав повітря, натиснув кнопку.

— Алло, — спокійно сказав він, — говорить Лерой Стілмен. Відповів чоловік із так само спокійним голосом. Доволі грубим, із натяком на південну протяжність.

— Ви поліціант?

— Так, лейтенант Лерой Стілмен, поліція Бостона. З ким я говорю?

— Ви вже знаєте моє ім'я.

— Боюся, що ні.

— То запитайте ФБРника. У вас там є ФБРник, правда? Стоїть у вашому трейлері?

Стілмен глянув на Барсанті з виразом «звідки він, у біса, знає?» і сказав у слухавку:

— Перепрошую, сер. Я не знаю вашого імені, та хотів би знати, з ким веду розмову.

— Я Джо.

– Гарзд, Джо.

Лейтенант видихнув. Поки все йде правильно. Принаймні ім'я вони мають.

– Скільки у вас там народу в трейлері, Лерою?

– Поговорімо про вас, Джо...

– ФБРник же є. Правда?

Стілмен промовчав.

Джо зареготав.

– Я знав, що вони об'являться. ФБР, ЦРУ, військова розвідка, Пентагон. Так, вони всі знають, хто я такий.

Гебріел бачив вираз Стілменового обличчя. «Маємо справу з чоловіком із манією переслідування».

– Джо, – мовив переговорник, – немає сенсу це затягувати. Може, поговоримо про те, як це спокійно скінчити?

– Нам тут потрібна телекамера. Жива трансляція для ЗМІ. Маємо зробити заяву й показати вам відеозапис.

– Повільніше. Спочатку познайомимось.

– Я не хочу заводити знайомство. Відправте сюди телекамеру.

– З цим буде проблема. Мушу узгодити це з вищим керівництвом.

– Вони ж стоять поряд з вами, чи не так? То чому б вам не розвернутися, Лерою, і не спитати? Попросіть оте *керівництво* запустити процес.

Стілмен завагався: Джо дуже чітко розумів, що відбувається. Нарешті він сказав:

– Ми не можемо дозволити пряму трансляцію.

– Байдуже, що я вам за це запропоную?

– І що ж це може бути?

– Двоє заручників. Ми віддамо їх на знак доброї волі. Ви пришлете нам оператора й репортера, ми вийдемо в прямий ефір. Щойно скажемо те, що хочемо, віддамо ще двох заручників. Ми повернемо вам чотирьох людей, Лерою. Чотири життя в обмін на десять хвилин телеефіру. Обіцяю вам видовище, від якого просто дах поїде.

– Який у цьому сенс, Джо?

— Сенс у тому, що ніхто нас не послухає, ніхто нам не повірить. Ми втомилися втікати й хочемо повернути собі життя. Лишився тільки такий спосіб. Тільки так люди в цій країні знатимуть, що ми говоримо правду.

Гейдер провів пальцем по горлу — сигнал призупинити розмову.

— Заждіть, Джо, — сказав Стілмен і накрив слухавку рукою. Подивився на Гейдера.

— Думаєте, він знатиме, чи йде ефір? — спитав Гейдер. — Якщо змусимо його повірити, що трансляція справді йде...

— Цей чоловік не дурний, — втрутився Гебріел. — Навіть не думайте про такі ігри. Так ви його лише розлютите.

— Агента Дін, може, вийдете на вулицю?

— Вони хочуть привернути увагу ЗМІ, от і все! Нехай скажуть, що хочуть. Нехай звернуться до глядачів, якщо це потрібно, щоб усе скінчилося!

З динаміка пролунав голос Джо:

— Лерою, то ви хочете домовитися чи ні? Бо по-жорсткому ми теж можемо. Замість живих заручників повернемо вам мертвих. Маєте десять секунд, щоб вирішити.

— Я слухаю, Джо, — озвався Стілмен. — Річ у тому, що живу трансляцію мені не так просто влаштувати. Потрібна співпраця телеканалу. Може, запишемо вашу заяву? Доправимо вам портативну відеокамеру, скажете те, що хочете, говоритимете стільки, скільки вам потрібно...

— А ви поховаєте десь цю плівку, так? Вона ніколи не побачить світу.

— Така моя пропозиція, Джо.

— Ми обидва знаємо, що ви можете краще. Як і всі ті, хто зараз із вами в трейлері.

— Жива трансляція неможлива.

— Тоді мені нема чого вам сказати. Прощавайте.

— Заждіть...

— Так?

— Ви серйозно? Про заручників?

— Якщо ви дотримаєтеся своєї половини угоди. Нам потрібні оператор і репортер, щоб засвідчити те, що тут відбувається. *Справжній* репортер, не якийсь коп із фальшивим посвідченням преси.

— Погоджуйтесь, — сказав Гебріел. — Можливо, саме так ми можемо з цим покінчити.

Стілмен знову прикрив слухавку рукою.

— Жива трансляція не обговорюється, агенте Дін. Це неможливо.

— Чорт забирай, якщо вони її хочуть, то *дайте!*

— Лерою? — знову заговорив Джо. — Ви ще там?

Стілмен видихнув.

— Джо, ви мусите мене зрозуміти. Потрібен час. Треба знайти репортера, який захоче до вас піти. Захоче ризикнути життям...

— Ми говоритимемо лише з одним репортером.

— Чекайте, ви нікого не назвали.

— Він знає цю тему. Він підготувався.

— Ми не можемо гарантувати, що цей репортер...

— Пітер Лукас із «Бостон Триб'юн». Викличте його.

— Джо...

У слухавці клацнуло, тоді загуло. Стілмен глянув на Гейдера:

— Цивільним туди не можна. Так вони просто отримують ще заручників.

— Він сказав, що спочатку двох відпустить, — завважив Гебріел.

— Ви в це вірите?

— Одна з них може бути моя дружина.

— Звідки вам знати, що репортер на таке взагалі погодиться?

— На, ймовірно, найгучнішу історію життя? Журналіст на таке піде.

Барсанті мовив:

— Здається, тут є ще одне запитання без відповіді. Хто, у біса, цей Пітер Лукас? Репортер «Бостон Триб'юн»? Чому їм потрібен саме він?

— Зателефонуймо йому, — відповів Стілмен. — Може, він знає.

12

«Ти жива. Ти мусиш бути жива. Я б знав, я б відчув, якби це було не так.

Правда ж?»

Гебріел сидів на дивані в кабінеті Мори, згорбившись, охопивши голову руками, і намагався придумати, що ще можна зробити, та страх постійно затьмарював логіку. Як морський піхотинець, він ніколи не втрачав спокою під вогнем. А тепер не міг навіть зосередитися, не міг позбутись образу, що переслідував його з того розтину: перед очима стояло інше тіло на столі для аутопсії.

«Я взагалі тобі говорив, як я тебе люблю?»

Він не чув, як відчинилися двері. Лише коли Мора сіла навпроти нього й поставила на столик два горнятка з кавою, Гебріел нарешті підняв голову. Дивлячись на Мору, подумав: «Вона завжди така зібрана, завжди все контролює». Така несхожа на його різку, темпераментну дружину. Ці жінки такі різні, і все одно їх об'єднує дружба, яку він не до кінця розуміє.

Мора показала на горня.

— Ви п'єте чорну, правда?

— Так, дякую.

Він сьорбнув, тоді знову поставив горня на стіл, бо насправді кави йому не хотілося.

— Ви обідали? — спитала Мора.

Гебріел потер обличчя.

— Я не голодний.

— Маєте виснажений вигляд. Можу принести ковдру, якщо хочете трохи полежати.

— Мені не заснути, ніяк. Поки вона не вийде звідти.

— Зв'язалися з її батьками?

— Господи... — Гебріел похитав головою. — Оце справжня мука. Найтяжче було переконати їх зберігати це в таємниці. Вони не можуть приїхати сюди, не можуть поділитися з друзями. Навіть не знаю, чи варто було взагалі їм казати.

— Ріццолі хотіли б знати про таке.

— Але вони погано вміють берегти таємниці. А якщо ця розкриється, це може вбити їхню дочку.

Вони трохи посиділи мовчки. Єдиним звуком було сичання прохолодного повітря з кондиціонера. На стіні за столом висіли плакати з квітами в елегантних рамках. Кабінет відображав саму натуру цієї жінки — охайної, педантичної, розважливої.

Вона тихо промовила:

— Джейн із тих, хто виживає. Ми обоє це знаємо. Вона зробить усе, що потрібно, щоб вижити.

— Я просто хочу, щоб вона трималася подалі від лінії вогню.

— Вона не дурна.

— Проблема в тому, що вона — коп.

— Хіба ж це не перевага?

— Скільки копів загинули, намагаючись бути героями?

— Вона вагітна. Не ризикуватиме.

— Хіба? — Гебріел глянув на неї. — Знаєте, як вона зранку опинилася в лікарні? Давала свідчення в суді. Обвинувачуваний розійшовся, і моя дружина, моя прекрасна дружина кинулася в бійку, щоб його скрутити. Саме тоді відійшли води.

Мора була належним чином шокована.

— Вона справді це зробила?

— Саме цього й слід чекати від Джейн.

— Певно, що так, — похитала головою судмедекспертка. — Це та Джейн, яку ми обоє знаємо й любимо.

— Хоч раз, хоч один цей раз я хочу, щоб вона була боягузка. Щоб забула про те, що вона коп. — Він засміявся. — Наче вона мене колись слухає.

Мора теж не змогла втримати усмішку.

— Невже таке буває?

Гебріел подивився на неї.

— Ви ж знаєте, як ми познайомилися?

— «Стоуні Брук Резервейшн», чи не так?

— Місце злочину. На те, щоб уперше посваритися, знадобилося аж тридцять секунд. Хвилин за п'ять до того, як вона наказала мені забрати свою дупу подалі від неї.

— Не дуже перспективний початок.

— А за кілька днів наставила на мене зброю. — Завваживши спантеличений погляд Мори, Гебріел уточнив: — Це було цілком виправдано.

— Здивована, що вас це не відлякало.

— Вона цілком може злякати.

— І ви, певно, єдиний чоловік, який її не боїться.

— Саме це мені в ній подобається, — сказав Гебріел. — Дивлячись на Джейн, бачиш тільки чесне й сміливе. Я виріс у родині, де ніхто не виказував своїх справжніх думок. Мама ненавиділа тата, тато ненавидів маму. Але все було «добре», аж до самої їхньої смерті. Я думав, більшість людей так і живе — з брехнею. Але Джейн не така. Вона не боїться казати те, що думає, байдуже, в яку халепу це може її завести.

Він помовчав, тоді тихо додав:

— Саме це мене тривожить.

— Що вона скаже щось таке, чого не варто казати?

— Якщо Джейн штурхнути, отримаєш штурхана взамін. Я сподіваюся, що хоч раз вона сидітиме тихо, удаватиме перелякану вагітну пані в кутку кімнати. Можливо, тільки це її врятує.

Задзвенів його мобільний. Гебріел потягнувся по нього, і від побаченого на дисплеї його пульс скочив у шалений галоп.

— Гебріел Дін, — відповів він.

- Де ви зараз? — спитав детектив Томас Мур.
- У кабінеті докторки Айлс.
- Там і зустрінемося.
- Муре, чекайте. Що сталося?
- Ми знаємо, хто такий Джо. Повне ім'я — Джозеф Роук, тридцять дев'ять років. Остання відома адреса — Перселвіль, штат Вірджинія.
- Як ви встановили його особу?
- Він покинув своє авто за два квартали від лікарні. Одна жінка бачила, як з автомобіля виходив озброєний чоловік, і підтвердила, що на відео саме він. Кермо вкрите його відбитками.
- Заждіть. У системі є відбитки Джозефа Роука?
- У військовій базі. Я зараз прийду.
- Що ще вам відомо? — спитав Гебріел. Він чув тривогу в голосі Мура і знав, що детектив щось іще не розповів. — Просто скажіть.
- Є ордер на його арешт.
- Звинувачення?
- Це було... убивство. Стрілянина.
- Хто жертва?
- Прийду за двадцять хвилин. Тоді й поговоримо.
- Хто жертва? — наполегливо повторив Гебріел.
- Мур зітхнув.
- Коп. Два місяці тому Джозеф Роук убив копа.

— Усе почалось як рутинна дорожня перевірка, — сказав Мур. — Реєстратор у патрульному авто автоматично все записав. Поліція Нью-Гейвена не надіслала відео повністю, але ось стоп-кадри, які вона відправила мені електронкою.

Мур клацнув мишкою, на екрані ноутбука з'явилось фото. На ньому була спина поліціанта Нью-Гейвена, який саме простував до автомобіля, що стояв перед патрульним. Було видно задні номери.

— Номери Вірджинії, — сказав Мур. — Якщо збільшити, краще видно. Саме це авто ми знайшли нині по обіді на Гаррісон-стріт, за кілька кварталів від медичного центру.

Він подивився на Гебріела.

— Воно зареєстроване на Джозефа Роука.

— Ви сказали, що він з Вірджинії.

— Так.

— Що він робив у Коннектикуті два місяці тому?

— Ми не знаємо. Так само, як і що він зараз робить у Бостоні.

Усе, що я на нього маю, — доволі схематична біографія, складена до купи в Нью-Гейвені. — Він указав на ноутбук. — І ось це. Стрілянина, записана камерою. Але на фотографіях видно не лише це.

Гебріел зосередився на машині Роука. На задньому склі.

— Там пасажир, — сказав він. — Хтось сидить біля Роука.

Мур кивнув.

— Якщо обробити фото, можна роздивитися, що в пасажирки — довге темне волосся.

— Це вона, — подала голос Мора, дивлячись на екран. — Це невідома.

— Тобто два місяці тому вони разом були в Нью-Гейвені.

— Покажіть решту, — попросив Гебріел.

— Перейдімо до останнього знімка...

— Я хочу подивитися все.

Мур зупинився, тримаючи руку на мишці. Подивився на Гебріела.

— Не варто, — тихо сказав він.

— Може, й варто. Покажіть усе.

Повагавшись трохи, Мур клацнув мишкою, переходячи до наступної фотографії. Тепер поліціант стояв біля вікна Роука й дивився на чоловіка, який за кілька наступних секунд мав позбавити його життя. Рука копа лежала на пістолеті. Просто обережність? Чи він уже підозрював, що дивиться в обличчя вбивці?

Перед наступним знімком Мур знову завагався. Він їх уже бачив, знав, які жахи чекають попереду. Клацнув мишкою.

На знімку завмерла мить у всіх жорстоких подробицях. Офіцер ще стояв, пістолет був не в кобурі. Його голову відкинуло назад

ударом кулі, обличчя вже розвалювалося, плоть вибухала кривавим туманом.

Четверте, останнє фото завершувало підбірку. Тіло поліціанта лежало на дорозі біля машини стрілка. Це був постскрипtum, однак він змусив Гебріела раптом податися вперед. Він вдивився в заднє вікно автомобіля. У силует, якого не було видно на трьох попередніх кадрах.

Мора теж його бачила.

— На задньому сидінні в Роука хтось є, — сказала вона.

— Саме це я й хотів вам показати, — сказав Мур. — У машині Роука була третя людина. Може, ховалася, може, спала на задньому сидінні. Незрозуміло, чоловік це чи жінка. Видно лише коротко стрижену голову, що піднімається після пострілу.

Він подивився на Гебріела.

— Це третій поплічник, якого ми ще не бачили й не чули. Хтось, хто був із ними в Нью-Гейвені. Код активації міг призначатися не одній людині.

Гебріел досі не зводив очей з екрана. Із загадкового силуету.

— Ви сказали, що він військовий.

— Так ми й знайшли його відбитки. Відслужив в армії, з 1990 по 1992 рік.

— Де саме? — Мур не відповів одразу, Гебріел пильно подивився на нього. — Чого його вчили?

— ВТС. Вибухотехнічна служба.

— Бомби? — сказала Мора й налякано подивилася на Мура. — Якщо він уміє їх знешкоджувати, то й робити, певно, вміє.

— Ви сказали, що він відслужив лише два роки, — сказав Гебріел. Власний голос здався йому моторошно спокійним. Наче голос холоднокривого чужинця.

— Він мав... проблеми, коли його відправили до Кувейту, — мовив Мур. — Його звільнили з позбавленням прав і привілеїв.

— Чому?

— Відмовився виконувати наказ. Ударив офіцера. Мав численні конфлікти з іншими солдатами свого підрозділу. Його

емоційна нестабільність викликала підозри — начебто він міг страждати на параною.

Слова Мура лунали мов удар за ударом, вибивали повітря з Гебрієлових легень.

— Господи, — промимрив він. — Це все змінює.

— Що ви хочете сказати? — спитала Мора.

Він подивився на неї.

— Не можна марнувати час. Треба витягати її звідти, *негайно*.

— А переговори? Як щодо «не поспішати»?

— Це вже не актуально. Цей чоловік не лише має нестабільну психіку — він уже вбив копа.

— Він не знає, що Джейн із поліції, — завважив Мур. — І ми не дозволимо йому дізнатися. Слухайте, принцип залишається той самий. Що довше триває криза з заручниками, то кращий зазвичай має результат. Переговори працюють.

Гебрієл указав на ноутбук.

— Як, у біса, вести переговори з тим, хто чинить *таке*?

— Це можливо. І це необхідно.

— Авжеж, там не *ваша* дружина!

Він побачив, як спантеличено дивиться на нього Мора, й відвернувся, намагаючись опанувати себе.

Далі заговорив Мур — тихим, м'яким голосом.

— Те, що ви відчуваєте, через що вам доводиться проходити... Знаєте, я там був. Я точно знаю, що ви переживаєте. Два роки тому викрали мою дружину, Кетрін. Чоловік, якого ви можете пригадати. Воррен Гойт.

Хірург. Авжеж, Гебрієл його пам'ятав. Чоловік ночами прослизав до будинків, де спали жінки, вони прокидалися й бачили в своїй спальні чудовисько. Саме Гойтові злочини вперше привели Гебрієла до Бостона рік тому. Він раптом зрозумів, що саме Хірург зв'язував їх усіх. Мура й Гебрієла, Джейн і Мору. Усіх їх, так чи інакше, торкнулось одне зло.

— Я знав, що вона в Гойта, — сказав Мур. — І нічого не міг з цим удіяти. Не міг придумати способу врятувати її. Якби ж

можна було обміняти її життя на моє, я зробив би це не вагаючись. Та я міг лише дивитись, як минають години. Найгірше було те, що я *знав*, що саме він з нею робить. Був на розтинах інших жертв. Бачив кожен розріз, залишений його скальпелем. Тож... так, я точно знаю, що ви відчуваєте. І повірте, зроблю все можливе, щоб витягнути Джейн звідти живою. Не лише тому, що вона — моя колега чи ваша дружина, а тому, що я завдячую їй своїм щастям. Це вона знайшла Кетрін. Джейн урятувала її життя.

Нарешті Гебріел підняв очі на нього.

— Як вести переговори з цими людьми?

— Мусимо точно дізнатися, чого вони хочуть. Вони знають, що це глухий кут. Не мають вибору, окрім як говорити з нами, щоб ми говорили з ними. Ви мали справу з іншими такими кризами, тож знаєте правила переговорів. Вони не змінилися від того, що ви нині з іншого боку. Мусите забрати з рівняння вашу дружину та ваші емоції.

— А ви змогли б?

Відповіддю було Мурове мовчання. Авжеж, не зміг би.

«І я теж не можу».

13

МІЛА

Сьогодні ми йдемо на вечірку.

Мама каже, що там будуть важливі люди, тож сьогодні мусимо мати якнайкращий вигляд, і вона з цієї нагоди навіть принесла нам новий одяг. На мені — чорна оксамитова сукня з такою вузькою спідницею, що навіть ходити складно, доводиться підтягнути її до стегон, щоб мати змогу залізти до фургона. Інші дівчата прослизують усередину за мною, шурхотять шовк та атлас, я відчуваю непоєднані аромати парфумів. Ми кілька годин провели з тональними кремами, помадами й тушами, тож зараз сидимо наче ляльки в масках, готові до вистави театру кабукі. Усе це несправжнє. Довгі віії, червоні вуста, рум'яні щоки. У фургоні холодно, ми тремтимо, притискаючись одна до одної, й чекаємо, коли до нас приєднається Олена.

Водій-американець гукає з вікна, що треба їхати, бо запізнилося. Нарешті з будинку виходить Мама, тягне за собою Олену. Та люто струшує її руку, далі йде сама. На ній довга сукня з зеленого шовку з високим китайським коміром і розрізом, що відкриває струнку ногу повністю. Чорне пряме волосся блискучим водоспадом падає на плечі. Я ніколи не бачила такої красивої жінки, тож не можу відвести від неї погляду, поки вона йде до фургона. Наркотики її заспокоїли, як завжди, зробили слухняною, але й позбавили рівноваги, тож вона хитається на високих підборах.

— Сідай уже, сідай, — наказує водій.

Мамі доводиться підсадити Олену. Вона сідає переді мною й притуляється скронєю до вікна. Мама зачиняє за нею двері, сідає поряд з водієм.

— Саме вчасно, — каже він, і ми їдемо.

Я знаю, навіщо нас везуть на вечірку, знаю, чого від нас чекають. І все одно це схоже на втечу, бо вперше за кілька тижнів нам можна вийти з дому, і я жадібно вдивляюсь у вікно, коли ми звертаємо на асфальтовану дорогу. Бачу знак: ДІРФІЛД.

Їдемо довго.

Я дивлюся на знаки, читаю назви містечок, які ми проїжджаємо. РЕСТОН, і АРЛІНГТОН, і ВУДБРІДЖ. Дивлюся на людей в автівках і питаю себе, чи хтось із них бачить німе благання на моєму обличчі. Чи хоч комусь із них не байдуже? Жінка за кермом на сусідній смузі зиркає на мене, наші погляди на мить зустрічаються. Тоді вона знову розвертається до дороги. Що вона насправді побачила? Хіба що рудоволосу дівчину в чорній сукні, яка їде кудись, щоб добряче повеселитися. Люди бачать те, що очікують побачити. Їм ніколи не спадає на думку, що жажливі речі можуть здаватися гарними.

Час від часу я помічаю на відстані широку смугу води. Фургон нарешті зупиняється біля пристані, де стоїть на якорі велика моторна яхта. Я не чекала, що вечірка буде на воді. Інші дівчата вигинають шиї, намагаються роздивитися, їм цікаво, яка ж ця велетенська яхта всередині. І трохи лячно теж.

Мама відсуває двері фургона.

— Це важливі люди. Мусите всміхатися, бути радісні. Зрозуміли?

— Так, Мамо, — буркочемо ми.

— Вилізайте.

Ми вибираємося з фургона, і я чую, як Олена нечітко промовляє:

— Іди в сраку, Мамо.

Але більше ніхто її не чує.

Ми йдемо рядком по пандусу, на борт, шкандибаючи на високих підборах, тремтячи у блаґеньких сукнях. На палубі на нас чекає чоловік. З того, як Мама кидається вітатися з ним, я розумію, що це важлива людина. Він побіжно оглядає нас, схвально киває. Каже Мамі анґлійською:

— Веди їх усередину, влий по кілька напоїв. Хочу, щоб вони були в гуморі, коли гості приїдуть.

— Так, містере Дезмонде.

Погляд чоловіка затримується на Олені, яка похитується біля перил.

— З нею знову буде халепа?

— Вона випила пігулку. Буде тиха.

— Хай буде. Мені не треба, щоб вона сьогодні викобелювалася.

— Ідіть, — підштовхує нас Мама. — Усередину.

Ми ступаємо до салону, і з першого погляду я просто зачарована. Над головами в нас іскрить кришталева люстра. Я бачу панелі з темного дерева, дивани з замші вершкового кольору. Бармен відкорковує пляшку, офіціант у білому піджаку приносить нам келихи шампанського.

— Пийте, — велить Мама. — Сядьте де-небудь і поведітьесь радісно.

Ми беремо по келиху й розходимося по салону. Олена сідає на диван поруч зі мною, посьорбує шампанське, склавши довгі ноги так, що в розріз видно стегно.

— Я за тобою стежу, — застерігає Мама російською.

Олена тільки й знижує плечима.

— Як і всі інші.

— Приїхали! — проголошує бармен.

Мама кидає на Олену останній заґрозливий погляд і зникає у дверях.

— Бачиш, як вона має ховати свою гладку піку? — каже Олена. — На неї ніхто не схоче й дивитися.

— Цс-с, — шепочу я. — Не створюй проблем.

— Якщо ти не помітила, люба моя Міло, у нас уже давно проблеми.

Чується сміх, сердечні привітання колег. Американці. Двері салону відчиняються, усі дівчата виструнчуються й усміхаються, коли з'являється четверо чоловіків. Один — наш господар, містер Дезмонд, який зустрів нас на борту. Його троє гостей — чоловіки в охайних костюмах з краватками. Двоє молодих і підтягнутих, вони рухаються з упевненою грацією спортсменів. А от третій — старший, за віком як мій дідусь, і значно огрядніший, у нього окуляри в дротяній оправі й сивувате волосся, яке вже поступається неунікній лисині. Гості роззираються, вивчають нас із помітною цікавістю.

— Бачу, привели кілька новеньких, — завважує старший.

— Приходьте до будинку знову, Карле, побачите, що в нас там

є. — Містер Дезмонд показує на барну стійку. — Вип'єте, панове?

— Не відмовлюся від скотчу, — каже старший чоловік.

— А ви, Філе? Річарде?

— Мені те саме.

— Шампанське підходить.

Загуркотили двигуни яхти. Я визираю з вікна й бачу, що ми рухаємося до середини річки. Спочатку чоловіки не приєднуються до нас. Вони стоять біля бару, сьорбають свою випивку, говорять поміж собою. Ми з Оленою розуміємо англійську, але інші дівчата знають її зовсім трохи, і їхні механічні усмішки скоро поступаються збудженості. Чоловіки обговорюють справи. Я чую, як вони говорять про контракти, ставки, дорожні умови, втрати. Хто за який контракт бореться й на яку суму. Ось справжній привід для вечірки; спочатку бізнес, тоді розваги. Вони допивають, бармен наливає ще по одній. Останні кілька жартів, перш ніж трахнути шльондр. Я бачу відблиск обручок на руках усіх трьох гостей і уявляю, як вони кохаються з дружинами у великих ліжках, на чистих простирадлах. З дружинами, які й гадки не мають про те, що їхні чоловіки роблять в інших ліжках з такими дівчатами, як я.

Навіть зараз чоловіки зиркають на нас, і в мене почитають пітніти руки в передчутті тортур. Старший усе поглядає на Олену.

Вона всміхається йому, але мені ледве чутно каже російською:

— Оце кнур. Цікаво, чи він рохкає, коли кінчає.

— Він тебе чує, — шепочу я.

— І ані слова не розуміє.

— Ти цього не знаєш.

— Дивись, він усміхається. Думає, що я тобі розказую, який він красень.

Чоловік ставить порожню склянку на стійку, іде до нас. Думаючи, що він хоче побути з Оленою, я встаю, звільняю для нього місце на дивані. Але він тягнеться до мого зап'ястку, не відпускає мене.

— Привіт, — каже. — Ти говориш англійською?

Я киваю; у горлі надто пересохло, щоб відповісти. Можу тільки розпачливо дивитися на нього. Олена підводиться, співчутливо дивиться на мене та йде геть.

— Скільки тобі? — питає він.

— Мені... сімнадцять.

— На вигляд значно молодша.

Схоже, він розчарований.

— Агов, Карле, — гукає до нього містер Дезмонд. — Може, прогуляєтеся з нею?

Двоє інших гостей уже вибрали собі компаньйонку. Один веде Катю далі коридором.

— До ваших послуг будь-яка каюта, — додає господар.

Карл пильно дивиться на мене. Тоді стискає мій зап'ясток міцніше й веде мене коридором. Підштовхує до гарної каюти, оббитої блискучим деревом. Я задкую, серце калатає, поки він замикає двері. А коли розвертається до мене, я бачу, що в штанах у нього вже набрякло.

— Ти знаєш, що робити.

Але ж я не знаю, навіть гадки не маю, чого саме він від мене чекає, тож несподіваний удар мене шокує. Від ляпаса я падаю на коліна до його ніг, геть спантеличена.

— Ти не чула? Дурна хвойда.

Я киваю, опускаю голову, дивлюся в підлогу. Раптом розумію, які правила гри, чого він прагне.

— Я була дуже нечемна, — шепочу.

— Тебе слід покарати.

«Господи. Нехай це скінчиться швидко».

— Скажи це! — гарикає він.

— Мене слід покарати.

— Роздягайся.

Я тремчу, нажахана перспективою нового удару, й підкоряюся. Розстібаю сукню, знімаю панчохи, білизну. Очей не піднімаю; чемні дівчатка поводяться шанобливо. Мовчки простягаюся на ліжку, розкриваюся перед ним. Жодного опору, саме підкорення.

Роздягаючись, він витріщається на мене, смакує вид на слухняну плоть. Я ковтаю огиду, коли він залізає на мене, різко дихає скотчем. Заплющую очі й зосереджуюся на ревінні двигунів, на тому, як плескає об борт яхти вода. Я відпливаю зі свого тіла, нічого не відчуваю, коли він пхається в мене. Коли кінчає з хрипким стогоном.

Закінчивши, він навіть не чекає, поки я вдягнуся. Просто встає, вдягається й виходить з каюти. Я поволі сідаю. Двигуни працюють тихіше, звук перетворився на низьке мурчання. Визираючи в ілюмінатор, я бачу, що ми повертаємося до берега. Вечірка скінчилася.

Коли я нарешті виповзаю з каюти, яхта вже стоїть біля пристані, гості пішли. Містер Дезмонд посьорбує рештки шампанського біля барної стійки, Мама збирає дівчат.

— Що він тобі говорив? — питає вона мене.

Я стенаю плечима. Відчуваю, як Дезмонд пильнує за мною, боюся сказати щось не те.

— Чому він обрав тебе? Не сказав?

— Тільки спитав, скільки мені років.

— І все?

— Це все, що його обходило.

Мама розвертається до містера Дезмонда, який зацікавлено спостерігав за нами.

— Бачите? Я ж казала, — мовить вона йому. — Він завжди обирає наймолодшу в кімнаті. Йому начхати на зовнішність, але вони мусять бути юні.

Містер Дезмонд міркує над цим. Киває.

— Що ж, маємо його вдовольняти.

Олена прокидається й бачить, що я стою біля вікна й визираю між ґратами. Вікно підняте, усередину йде холод, та мені однаково. Я хочу лише вдихати свіже повітря. Вичистити вечірню отруту з легень, із душі.

— Холодно, — каже Олена. — Зачини вікно.

— Я задихаюся.

— І тепер тут мороз. — Вона підходить до вікна, зачинає. — Я заснути не можу.

— Я теж, — шепочу.

Вона пильно дивиться на мене в світлі місяця, що ллється крізь брудне скло. Одна з дівчат за нашими спинами стогне вві сні. Ми слухаємо, як вони дихають у темряві, і раптом я розумію, що в кімнаті для мене не лишилося повітря. Дихати важко. Я чіпляюся за вікно, намагаюся підняти його, та Олена не дає, тримає.

— Міло, припини.

— Я помираю!

— У тебе істерика.

— Будь ласка, відчини. Відчини!

Я схлипаю й чіпляюся за вікно.

— Хочеш Маму розбудити? Накликати біду?

Руки мені скрутило болючими пазурами, я навіть віконну раму не втримаю. Олена хапає мене за руки.

— Слухай, — каже. — Хочеш повітря? Буде тобі повітря. Але мусиш сидіти тихо. Іншим не можна про це знати.

Я надто сильно панікую, мені байдуже, що саме вона каже. Олена бере моє обличчя в долоні, змушує подивитися на себе.

— Ти цього не бачила, — шепоче.

Тоді дістає щось із кишені — щось, що слабо блищить у темряві.

Ключ.

— Звідки ти...

— Цс-с-с.

Вона бере ковдру зі своєї розкладачки, тягне мене до дверей, повз дівчат. Зупиняється, озирається на них, щоб переконатися, що всі сплять, тоді вставляє ключа в замок. Двері відчиняються, вона тягне мене далі, у коридор.

Я ошелешена. Забуваю, що задихаюся, бо ж ми вирвалися з в'язниці, ми вільні. Розвертаюся до сходів, щоб утекти, та Олена різко шарпає мене.

— Не туди, — каже вона. — Назовні не можна. Ключа від вхідних дверей немає. Їх тільки Мама може відчинити.

— Куди тоді?

— Я покажу.

Вона тягне мене далі. Я майже нічого не бачу. Повністю довіряюся їй, дозволяю завести себе у двері. У вікно світить місяць, Олена блідим привидом рухається по спальні, бере стільця, тихо ставить посеред кімнати.

— Що ти робиш?

Вона не відповідає, стає на стілець, тягнеться до стелі. З рипінням падає люк у неї над головою, розгортається драбина.

— Куди вона веде? — питаю я.

— Ти ж хотіла свіжого повітря, так? То ходімо, подихаємо, — відповідає Олена й видирається нагору.

Я лізу слідом за нею крізь люк на горище. Місяць світить в єдине вікно, видно тіні коробок і старих меблів. Повітря тут застоюне, зовсім не свіже. Олена відчиняє вікно, вилізає в нього. Раптом я усвідомлюю: на цьому вікні немає ґрат. І висунувши в нього голову, розумію чому. Земля надто далеко внизу. Звідси не втекти; стрибок — однаково що самогубство.

— Ну? — каже Олена. — Ти не полізеш?

Повертаю голову й бачу, що вона сидить на даху з сигаретою. Знову дивлюся на землю, вона так далеко, і руки стають липкі від однієї думки про те, щоб вилізти на карниз.

— Не лякайся ти так, — каже вона. — Це не страшно. Найгірше, що може статися, — впадеш і шию зламаєш.

Кінчик сигарети світиться, я відчуваю запах диму, який вона безтурботно видихає. Олена зовсім не нервується. У цю мить мені хочеться теж бути такою. Хочеться бути безстрашною.

Вилізаю у вікно, помаленьку просуваюся карнизом і, полегшено видихаючи, вмощуюся поруч із нею на даху. Вона розгортає ковдру, накидає нам обом на плечі, і ми пригортаємось одна до одної під теплою вовняною мантиєю.

— Це мій секрет, — каже Олена. — Я тільки тобі його довіряю.

— Чому мені?

— Катя мене за коробку цукерок видасть. Та й Надя надто дурна, щоб тримати язика за зубами. А ти інша. — Вона дивиться на мене, погляд замислений. Майже ніжний. — Може, ти й полохлива. Але не дурепа й не зрадниця.

Я відчуваю, як від її схвалення в обличчя б'є жаром, і це віха, краща за наркотик. Краща за кохання. Несподівано й легковажно думаю: «Олено, я для тебе на все готова». Підсовуюся ближче до неї, прагну її тепла. Чоловічі тіла приносили мені лише покарання, а Оленине пропонує спокій, і м'які вигини, і волосся, що шовком ковзає мені по обличчю. Я дивлюся на вогник її сигарети, на те, як елегантно вона струшує попіл.

— Затягнешся? — питає вона, пропонуючи сигарету мені.

— Я не курю.

— Ха. Тобі це, однак, ні до чого, — каже вона і знову затягується. — Мені теж користі ніякої, але не пропадати ж їм.

— Де ти їх взяла?

— На яхті. Цілу пачку поцупила, і ніхто не помітив.

— Ти їх украла?

Олена сміється.

— Я багато чого краду. Як думаєш, звідки в мене ключ? Мама думає, що загубила його, от корова. — Вона знову затягується, її обличчя коротко освітлюється оранжевим. — Я і в Москві так робила. Вправна була. Якщо говориш англійською, тебе пустять до будь-якого готелю, де можна зняти кількох чоловіків. Обчислити кілька кишень.

Вона видихає хмарку диму.

— Тому мені не можна повертатися додому. Мене там знають.

— І не хочеться?

Вона стенає плечима, струшує попіл.

— Там нічого для мене немає. Тому я й поїхала.

Я дивлюся на небо. Зірки схожі на розлучені шпильки світла.

— Тут теж немає. Я не знала, що так вийде.

— Думаєш про втечу, так, Міло?

— А ти ні?

— І до чого тобі повертатися? Думаєш, родина тебе прийме, якщо дізнається, чим ти тут займалася?

— У мене є тільки бабуся.

— І що б ти робила в Кривичах, якби твої мрії здійснилися? Стала б заможною, вийшла б за хорошого чоловіка?

— У мене немає мрій, — шепочу я.

— Краще вже так, — гірко сміється Олена. — Тоді й розчарувань нема.

— Але що завгодно й де завгодно краще, ніж це.

— Думаєш? — Вона дивиться на мене. — Я знала одну дівчину, яка втекла. Ми були на вечірці, такій, як сьогодні. У будинку містера Дезмонда. Вона вилізла з вікна й подалася геть. І це була перша з її проблем.

— Чому?

— Що ти там їстимеш? Де житимеш? Якщо не маєш документів, то й не виживеш, не продаючи себе, а це можна робити й тут. Та дівчина зрештою пішла в поліцію, і знаєш, що сталося? Її депортували до Білорусі. — Олена видихає дим і знову дивиться на мене. — Ніколи не довіряй поліції. Вони не друзі.

— Але ж вона втекла. Повернулася додому.

— Знаєш, що станеться, якщо втечеш і повернешся додому? Тебе там знайдуть. І твою родину теж. А тоді краще було б раніше вмерти. — Олена гасить сигарету. — Можливо, тут і пекло. Але принаймні шкіру живцем не знімають, як із неї там.

Мене трусить, і не від холоду. Я знову згадую Аню. Я завжди думаю про бідолашну Аню, яка намагалася втекти. Не знаю, чи її тіло досі лежить у пустелі. Чи вже зогнила її плоть.

— Тоді виходу немає, — шепочу я. — Зовсім немає.

— Звісно є. Підіграєш їм. Трахаєш кількох чоловіків щодня, даєш їм те, чого вони хочуть. За кілька місяців чи за рік Мама отримає наступну партію дівчат, і ти станеш уживаним товаром. Тоді тебе відпустять. Тоді станеш вільна. Але якщо спробуєш утекти, з тебе зроблять приклад.

Вона дивиться на мене. Я здригаюся, коли вона несподівано торкається мого обличчя, кладе долоню мені на щоку. Шкірою відчуваю, які гарячі сліди лишають її пальці.

— Живи, Міло, — каже вона. — Це не назавжди.

Будинок вражав навіть за високими стандартами Бікон-Гілл — найбільший на вулиці визначних резиденцій багатьох поколінь бостонських брамінів. Гебріел був там уперше й за інших обставин міг би затриматися на мощеній бруківкою стежці, щоб помилуватися різними віконними перемичками, кованими прикрасами, химерним молотком на вхідних дверях. Однак сьогодні його не обходила архітектура, тож він поспішив піднятися сходами й подзвонити у двері.

Відчинила молода жінка в окулярах із черепаховою оправою та холодним оцінливим поглядом. «Остання хранителька воріт», — подумав він. Саме цю асистентку він бачив уперше, але вона цілком пасувала до образу типової дівчини зі штату Конвея: розумна, діяльна, певно з Гарварду. «Конвееві розумники» — так називали в цьому районі молодих чоловіків і жінок, відомих блискучим розумом і абсолютною відданістю сенатору.

— Я Гебріел Дін, — відрекомендувався агент. — Сенатор Конвей на мене чекає.

— Вони в кабінеті, агенте Дін.

«Вони?»

— Ідіть за мною.

Дівчина розвернулася й швидко повела його коридором; низькі й немодно практичні підбори клацали темною дубовою підлогою, коли вони проминали ряд портретів на стіні: суворий патріарх за письмовим столом; чоловік у напудреній перуці й чорній мантії судді; третій стоїть перед оксамитовою зеленою

завісою. У цьому коридорі демонструвалася видатна генеалогія Конвея — генеалогія, якою він зумисно не хизувався в своєму Джорджтаунському таунгаузі, де блакитна кров могла стати на заваді політичній кар'єрі.

Жінка тихо постукала у двері, тоді просунула голову до кімнати.

— Прийшов агент Дін.

— Дякую, Джилліан.

Гебріел увійшов до кабінету, двері тихо зачинилися за його спиною. Сенатор одразу ж вийшов назустріч йому з-за великого столу з вишневого дерева. Сивочолому Конвею було вже за шістдесят, та він досі рухався з силою й спритністю морпіха, і коли вони потиснули один одному руки, це було жорстке привітання чоловіків, які обидва були в бою й поважають один одного за це.

— Як тримаєтеся? — тихо запитав Конвей.

Запитання було таке обережне, що в очах Гебріела спалахнули неочікувані сльози. Він відкашлявся.

— Якщо чесно, — визнав Гебріел, — доводиться докласти неабияких зусиль, щоб тримати себе в руках.

— Я так розумію, що її зранку поклали до лікарні.

— Дитина мала народитися ще минулого тижня. Води відійшли вранці, і...

Він замовкнув, зашарівся. Розмови старих солдатів нечасто доходили до інтимних деталей анатомії їхніх дружин.

— Тож мусимо витягнути її звідти. Якогома швидше.

— Так, сер. — *«І не просто скоро. Живою»*. — Сподіваюся, ви мені скажете, що відбувається насправді. Бо поліція Бостона нічого не розуміє.

— Ви за ці роки зробили мені чимало послуг, агенте Дін. Обіцяю, я зроблю все від мене залежне. — Сенатор розвернувся, махнув на крісла, що стояли перед масивним цегляним каміном. — Можливо, містер Сілвер допоможе.

Гебріел уперше зосередився на тому, хто сидів у шкіряному кріслі так тихо, що його дуже легко було не помітити. Він підвівся,

і Гебріел побачив, що це незвично високий чоловік з негустим темним волоссям і м'якими очима, що дивилися крізь професорські окуляри.

— Навряд чи ви знайомі, — сказав Конвей. — Це Девід Сілвер, заступник директора Служби національної розвідки. Щойно прилетів з Вашингтона.

«Оце так сюрприз», — подумав Гебріел, потискаючи руку Девіда Сілвера. Директор Служби національної розвідки — висока посада рівня кабінету міністрів, з владою над усіма органами розвідки країни, від Федерального бюро розслідувань до військової розвідки та Центрального розвідувального управління. І Девід Сілвер був його заступник.

— Щойно ми дізналися про ситуацію, директор Вінн попросив мене прилетіти сюди, — сказав Сілвер. — У Білому домі вважають, що це не звичайна ситуація з заручниками.

— Хай би що нині значило «звичайна», — додав Конвей.

— Ми вже маємо прямий зв'язок із комісаром поліції, — сказав Сілвер. — Контролюємо розслідування бостонської поліції. Однак сенатор Конвей каже, що ви маєте додаткову інформацію, яка може вплинути на наш підхід.

Конвей махнув на канапу:

— Пропоную сісти. Нам є про що поговорити.

— Ви вважаєте, що це навряд чи стандартна криза з заручниками, — сказав Гебріел, умоствоившись на канапі. — Я теж так вважаю, і не лише тому, що це стосується моєї дружини.

— Що вам здається інакшим?

— Крім того, що почалося все з жінки? Що до неї прийшов озброєний товариш? Крім того, що вона вивела в прямий ефір щось подібне на код активації?

— Усе це тривожить директора Вінна, — сказав Сілвер. — До того ж є деталі, які дуже бентежать нас. Мушу визнати, коли я вперше почув запис, то сам особливо не надав цьому значення.

— Який запис?

— Дзвінка на радіостанцію. Ми попросили лінгвіста міністерства оборони проаналізувати її мову. У неї досконала грамати-ка — практично занадто ідеальна. Ані скорочень, ані сленгу. Жінка, вочевидь, не американка, вона народилася за кордоном.

— Спеціаліст із переговорів бостонської поліції дійшов того ж висновку.

— Ось що нас бентежить. Якщо уважно послухати, що вона каже, особливо це стосується фрази «жереб кинуто», можна по-чутти акцент. Він точно є. Можливо, російський, чи український, чи це інша східноєвропейська мова. Годі визначити точне по-ходження, але це слов'янський акцент.

— Ось чому тривожиться Білий дім, — сказав Конвей.

Гебріел насупився.

— Вони підозрюють тероризм?

— Якщо уточнити — чеченський, — сказав Сілвер. — Ми не знаємо, хто ця жінка, як вона потрапила до країни. Знаємо, що чеченці часто використовують жінок у своїх атаках. Під час на-паду на театр у Москві кілька жінок були обв'язані вибухівкою. Кілька років тому на півдні Росії впали два літаки, що летіли з Москви. Ми впевнені, що обидві катастрофи сталися через пасажирок із вибухівкою. Я веду до того, що ці терористи звикли використовувати жінок. Саме цього й боїться директор Служби національної розвідки — того, що ми маємо справу з людьми, яких не цікавлять переговори. Вони можуть бути готові до смер-ті, ба більше — до показової смерті.

— Чечня ворогує з Москвою. Не з нами.

— Війна з тероризмом — світова. Саме тому й було створено Службу національної розвідки — щоб 11 вересня ніколи не по-вторилося. Наша справа — зробити так, щоб наші розвідагенції працювали разом, а не перехресно, як іноді бувало. Без конку-ренції, без ворожнечі між шпигунами. Ми застрягли в цьому разом. І ми всі згодні, що Бостонська бухта — спокуслива ціль для терористів. Вони можуть цілити в паливні склади чи в танкер. Один моторний човен, повний вибухівки, може стати справж-

ньою катастрофою. — Він помовчав. — Ту жінку знайшли у воді, чи не так?

Конвей мовив:

— Ви наче вагаєтеся, агенте Дін. Що вас непокоїть?

— Тут ідеться про жінку, яка втрапила в цю ситуацію випадково. Вам же відомо, що її привезли до моргу як жертву втоплення? І поклали до лікарні після того, як вона отямилася?

— Так, — відповів Сілвер. — Історія дуже дивна.

— Тобто самотня жінка...

— Вона вже не самотня. Має напарника.

— Усе одно це не схоже на розплановану терористичну операцію.

— Ми не кажемо, що заручників було захоплено за планом. Вони були вимушені до такого розвитку подій. Можливо, усе почалося випадково. Можливо, вона впала за борт, коли її нелегально провозили до країни. Опритомніла в лікарні, зрозуміла, що її розпитуватимуть, і запанікувала. Вона може виявитись одним зі щупалець восьминога, частиною значно ширшої операції. Операції, яку рано викрили.

— Джозеф Роук не росіянин, він американець.

— Так, ми дещо знаємо про містера Роука з його армійського досьє, — завважив Сілвер.

— Навряд чи він схожий на типового симпатика чеченців.

— Ви знали, що містер Роук в армії займався вибухівкою?

— Так само, як багато інших солдатів, які не стали терористами.

— Також містер Роук має історію асоціальної поведінки. Проблеми з дисципліною. Ви про це знаєте?

— Я знаю, що його звільнили з позбавленням прав і привілеїв.

— Бо він ударив офіцера, агенте Дін. Неодноразово відмовлявся виконувати накази. Були навіть підозри щодо серйозного емоційного розладу. Армійський психіатр розглядав можливість діагнозу «параноїдальна шизофренія».

— Його пролікували?

— Роук відмовився від лікування. Після армії він, по суті, став відлюдником. Ми говоримо про того, хто, як Унабомбер, відійшов

від суспільства, плекаючи старі образи. Роуку йшлося про урядові змови, він марив переслідуваннями. Це дуже розчарована людина, яка вважає, що уряд ним скористався. Він написав стільки листів до ФБР про свої теорії, що на нього заведено окрему справу. — Сілвер взяв теку зі столу, передав Гебрієлові. — Тут є приклад його писанини, лист, надісланий ним до бюро в червні 2004 року.

Гебрієл розгорнув теку, взяв листа.

«...Я надав вам опис кількох випадків задокументованих серцевих нападів, таємно спричинених PRC-25 у суміші з запаленим тютюном. Наше міністерство оборони добре знає, що ця комбінація становить собою смертельний нервово-паралітичний газ. Чимало ветеранів загинули таким чином, щоб адміністрація у справах ветеранів зекономила мільйони доларів на підтримці їхнього здоров'я. Невже у ФБР усім до цього байдуже?»

— Це один із десятків божевільних листів, які він писав бюро, своєму конгресмену, газетам і телеканалам. «Вашингтон Пост» отримала стільки цього параноїдального лайна, що викидає все, на чому стоїть його ім'я. Як бачите з цього зразка, він — розумний чоловік. Добре володіє словом. І переконаний у тому, що наш уряд — зло.

— Чому він не під психіатричним наглядом?

— Роук не вважає себе божевільним. Хоча всі навколо бачать, що він несповна розуму.

— Терористи не завербували би психа.

— Могли, якби побачили в ньому користь.

— Не можна контролювати таких людей чи передбачити, що вони вчинять.

— Але їх можна підбурити до насильства. Посилити їхню віру в те, що уряд працює проти них, і скористатися їхніми навиками. Роук може бути параноїком, але він знається на вибухівці. Це розчарований самітник з військовим вишколом. Ідеальний рекрут для терористів, агенте Дін. Поки ми не маємо доказів зворотного, мусимо припускати, що ситуація пов'язана з питан-

ням національної безпеки. Навряд чи поліція Бостона спроможна сама з цим упоратися.

— То ось чому Джон Барсанті тут.

— Хто?

Сілвер мав спантеличений вигляд.

— Агент Барсанті, з людей заступника директора ФБР. Бюро зазвичай не відправляє агентів з Вашингтона, якщо є місцеве відділення.

— Я не знав, що до справи залучено ФБР, — відповів на це Сілвер.

Це ошелешило Гебріела. Служба національної розвідки мала владу над ФБР; Сілвер мав би знати про втручання Барсанті.

— Рятувальну операцію проводитиме не ФБР, — сказав Сілвер. — Ми дали дозвіл спеціальному антитерористичному відділу підрозділу стратегічної підтримки.

Гебріел витріщився на нього:

— Ви залучаєте команду з Пентагону? Військова операція на території США?

Втрутився сенатор Конвей:

— Я знаю, агенте Дін, що це звучить незаконно. Але нещодавно з'явилася директива JSC Conplan 0300-97. Вона дозволяє Пентагону використовувати військові антитерористичні загони в наших кордонах, якщо в цьому є потреба. Директива нова, про неї мало хто взагалі знає.

— І вам здається, що це хороша ідея?

— Чесно? — Сенатор зітхнув. — Вона мене до біса лякає. Але директива офіційна. Військові мають право ввійти.

— І недарма, — сказав Сілвер. — Якщо ви не помітили, наша країна — під нападом. Це наша нагода зачистити гніздо, поки воно не завдало удару. Поки ще більше людей не опинилося під загрозою. У великому масштабі цей інцидент може виявитись удачею.

— Удачею?

Сілвер надто пізно збагнув свою нетактовність. Примирливо підняв руку.

— Перепрошую, жахливу річ сказав. Я так концентруюся на своїй місії, що іноді нічого навколо не бачу.

— Так само можете й не бачити подробиць ситуації.

— Що ви хочете сказати?

— Ви дивитесь на цю облогу й автоматично думаєте про тероризм.

— Маю зважати на таку можливість. Вони змусили нас до цього. Не забувайте.

— До виключення всіх інших варіантів?

— Звісно ні. Цілком вірогідно, що йдеться просто про двох божевільних. Про двох людей, які намагаються уникнути ув'язнення після того, як застрелили поліціанта в Нью-Гейвені. Ми розглянули таку можливість.

— І все одно зосередилися на тероризмі.

— Із містером Вінном інакше не можна. Він серйозно ставить до своєї роботи директора Служби національної розвідки.

Конвей спостерігав за Гебріелом, за його реакцією.

— Я бачу, вам не подобається теорія про терористів.

— Як на мене, це надто просто, — відповів Гебріел.

— А ви як усе це поясните? Чого хочуть ці люди? — запитав Сілвер.

Він відкинувся на спинку крісла, схрестивши довгі ноги, поклавши розслаблені руки на бильця. Жодної ознаки напруженості в худорлявому тілі. «Його насправді не цікавить моя думка, — подумав Гебріел. — Він для себе вже все вирішив».

— Я поки що не маю відповіді, — сказав він уголос. — Натомість маю чимало дивних деталей, які не можу пояснити. Саме тому й зателефонував сенаторові Конвею.

— Які саме деталі?

— Я щойно відвідав розтин того охоронця. Чоловіка, застреленого нашою невідомою. Виявилось, що він узагалі не працював у лікарні. Ми не знаємо, хто він був.

— Відбитки пальців перевірили?

- В АДІС¹ їх не знайшли.
- Тож кримінального минулого він не має.
- Ні. Відбитків немає в жодній з перевірених нами баз.
- Не всі здають відбитки пальців.
- Цей чоловік увійшов до лікарні зі зброєю, зарядженою двохкульними патронами.
- Це несподівано, — завважив Конвей.
- Що таке двохкульний патрон? — спитав Сілвер. — Я лише юрист, тому прошу пояснити. Боюся, що, коли йдеться про зброю, я просто неписьменний.
- Це коли в один патрон заряджається більше однієї кулі, — відповів Конвей. — Заради більшої вірогідності смертельного пострілу.
- Я щойно говорив з балістичною лабораторією поліції Бостона, — сказав Гебріел. Вони знайшли патрон із палати. Це M-198. Конвей пильно подивився на нього.
- Такі є на озброєнні армії США. В охоронця таке навряд чи побачиш.
- У *підробного* охоронця. — Гебріел дістав із нагрудної кишені згорнутий аркуш. Розгладив на столику. — І ось іще деталь, яка мене турбує.
- Що це? — запитав Сілвер.
- Малюнок, який я зробив під час аутопсії. Татування на спині застреленого.
- Сілвер обернув малюнок до себе.
- Скорпіон?
- Так.
- Поясните, чому це важливо? Бо я певен, що багато в кого є татування зі скорпіоном.
- Конвей потягнувся по аркуш.
- Кажете, це було в нього на спині? І встановити особу не вийшло?

---

¹ Автоматизована дактилоскопічна інформаційна система.

- Перевірка відбитків пальців нічого не дала.
- Дивно, що їх не було в базі.
- Чому? – запитав Сілвер.
- Гебріел подивився на нього.
- Бо цілком імовірно, що цей чоловік – військовий.
- Ви це кажете з самого лише татуювання?
- Це не просте татуювання.
- Що в ньому особливого?
- Воно не на руці, а на спині. У морській піхоті такі татуювання називають «м'ясні ярлики», бо вони допомагають упізнати труп. У вибуху дуже легко можна втратити кінцівки. Тож багато хто з солдатів робить татуювання на грудях чи на спині.
- Сілвер скривився.
- Нездорова якась причина.
- Але практична.
- А скорпіон? Він теж щось окремо значить?
- Мою увагу привернуло число 13, – сказав Гебріел. – Бачите, воно обведене жалом. Гадаю, йдеться про «Бойовий Тринадцятий».
- Це військовий підрозділ?
- Експедиційний загін морської піхоти. Може використовуватися для спеціальних операцій.
- Тобто ви хочете сказати, що цей мрець був колишній морпіх?
- *Колишніх морпіхів не буває*, – завважив Гебріел.
- Так, звісно. – Сілвер виправився: – Він *загиблий* морпіх.
- І це приводить нас до деталі, яка бентежить мене найбільше, – вів далі Гебріел. – До того, що його відбитків немає в жодній базі даних. Немає записів про його службу.
- Тоді ви можете помилятися щодо значення цього татуювання. І двохкульних патронів.
- Або ж я маю рацію. І його відбитки спеціально витерли з системи, щоб зробити його невидимим для правоохоронців.
- Запала довга тиша.
- Раптом Сілвер вирячив очі, усвідомивши, на що натякає Гебріел.

— То ви кажете, що одна з наших розвідувальних агенцій ви-терла його відбитки?

— Щоб приховати спецоперації на нашій території.

— Кого саме ви звинувачуєте? ЦРУ? Військову розвідку? Якщо це був хтось із наших, мене про це точно не повідомили.

— Хай би хто був цей чоловік, хоч би на кого він працював, тепер зрозуміло, що вони зі спільником з'явилися у тій палаті з однієї причини. — Гебріел глянув на Конвея. — Ви засідаєте в Сенатській комісії з розвідки. Маєте джерела.

— Але в цій ситуації я зовсім не в курсі, — похитав головою сенатор. — Якщо одна з наших агенцій замовила вбивство цієї жінки, то це серйозний скандал. Замовне вбивство на території США?

— Це вбивство пішло не так, — сказав Гебріел. — Докторка Айлс увійшла, перш ніж вони змогли з ним закінчити. Жертва не лише пережила замах, а й захопила заручників. Тепер це все широко висвітлюється ЗМІ. Провалена спеціальна операція, про яку напишуть на перших сторінках. Факти все одно стануть відомі, тому, якщо ви щось знаєте, можете мені сказати. Хто ця жінка, чому наша країна хоче її смерті?

— Це спекуляція, — відповів Сілвер. — Ваша теорія висить на тонкій нитці, агенте Дін. Від татуювання та кулі до замовного вбивства, спонсорованого урядом.

— Ці люди захопили мою дружину, — тихо сказав Гебріел. — Я готовий іти за будь-якою ниткою. Мушу знати, як усе це скінчити, поки нікого не вбили. Це все, чого я хочу. Щоб ніхто не помер.

Сілвер кивнув:

— Ми всі цього хочемо.

15

Коли Мора звернула на тиху вулицю Бруклайна, де стояв її будинок, уже було темно. Вона проїхала повз знайомі будинки, знайомі садки. Усе той же рудий хлопчисько кидав баскетбольного м'яча в корзину на гаражі. Як завжди, не влучав. Усе здавалося таким само, як учора, — черговий спекотний літній вечір у передмісті. «Але сьогодні все інакше», — подумала вона. Сьогодні їй не відпочивати з келихом холодного вина чи свіжим числом «Веніті Фейр». Як вона може насолоджуватися звичними радощами, знаючи, що саме зараз мусить переживати Джейн?

Якщо Джейн іще жива.

Мора поставила автомобіль у гараж, увійшла в будинок, вдячна за прохолодний подих кондиціонера. Зайшла не надовго, лише повечеряти нашвидкуруч, прийняти душ і перевдягнутися. І почувалася винною навіть за цей короткий перепочинок. «Принесу Гебрієлові сандвічів», — подумала вона. Навряд чи він думає про їжу.

Вона щойно вийшла з душу, коли у двері подзвонили. Накинувши халат, Мора поспішила відчинити.

На ганку стояв Пітер Лукас. Вони розмовляли лише нині зранку, але, судячи із зім'ятої сорочки та зморщок навколо очей, минулі години взяли своє.

— Пробачте, що так прийшов до вас додому, — сказав він. — Намагався зателефонувати кілька хвилин тому.

— Я не чула дзвінка. Була в душі.

Його погляд на мить упав на її банний халат. Тоді він відвів очі, дивлячись на точку в неї за плечем, наче йому було незручно дивитися на невдягнену жінку прямо.

— Можемо поговорити? Мені потрібна ваша порада.

— Порада?

— Щодо того, про що мене просить поліція.

— Ви говорили з капітаном Гейдером?

— І ще з тим ФБРником. Агентом Барсанті.

— Тоді ви вже знаєте, чого хочуть злочинці.

Лукас кивнув.

— Саме тому я тут. Мені треба знати, що ви думаєте про все це божевілля.

— Ви справді розглядаєте цю можливість?

— Мені треба знати, що зробили б ви, докторко Айлс. Я довіряю вашій думці.

Нарешті їхні погляди зустрілися, і Мора відчула, як пече щоки, зрозуміла, що інстинктивно тісніше зав'язує халат.

— Заходьте, — нарешті сказала вона. — Я вдягнуся, і ми все обговоримо.

Поки Лукас чекав у вітальні, Мора вполювала в шафі чисті слакси та блузу. Затрималася перед дзеркалом, скривилася, побачивши розмазану туш і сплутане волосся. «Він лише репортер, — подумала вона. — Це не побачення. Твій вигляд не має жодного значення».

Коли вона нарешті повернулася до вітальні, побачила, що він стоїть біля вікна й дивиться на темну вулицю.

— Знаєте, це набуло національних масштабів, — сказав він, розвертаючись до неї. — Просто зараз відео дивляться в Лос-Анджелесі.

— Це тому ви думаєте туди піти? Бачите в цьому шанс прославитися? Потрапити до заголовків?

— Авжеж, так і бачу: «Репортер отримує кулю в потилицю». Від такого заголовку аж голова обертом.

— Отже, ви розумієте, що це не найрозумніший крок.

— Я ще не вирішив.
— Якщо хочете від мене пораду...
— Я хочу не лише поради. Мені потрібна інформація.
— Що я можу вам сказати?
— Можете почати з того, що тут робить ФБР.
— Ви ж сказали, що мали розмову з агентом Барсанті. Не запитували його?

— Я чув, що агент Дін також займається справою. Барсанті мені нічого не каже. Чому бюро відправило двох агентів з Вашингтона для ситуації, якою мала б займатися бостонська поліція?

Його запитання стривожило Мору. Якщо він уже знав про Гебрієла, то скоро має дізнатися й про те, що Джейн — заручниця.

— Не знаю, — збрехала вона.

Важко було витримати його погляд. Він дивився так пильно, що вона мусила відвернутися й сісти на диван.

— Якщо є щось таке, що мені краще знати, — сказав репортер, — сподіваюся, ви мені скажете. Я хотів би заздалегідь розуміти, на що йду.

— Гадаю, зараз ви знаєте стільки ж, скільки й я.

Лукас сів у крісло навпроти неї, дивився так прямо, що вона відчула себе метеликом на шпильці.

— Чого хочуть ці люди?

— А що вам сказав Барсанті?

— Розповів про їхню пропозицію. Про те, що вони обіцяли звільнити двох заручників, тоді до них прийдемо ми з оператором, поговоримо з цим типом і вони відпустять ще двох. Угода така. Можна тільки здогадуватися про те, що буде потім.

Мора подумала, що цей чоловік міг би врятувати Джейн життя. Якби він пішов туди, Джейн могли б випустити. «Я б пішла. Та я не можу просити цього чоловіка ризикувати власним життям, навіть заради Джейн».

— Не щодня можна отримати нагоду стати героєм, — сказав Лукас. — Так, це справді певний шанс. Багато хто з журналістів накинувся б на таке.

Вона засміялася.

— Дуже спокусливо. Угода на написання мемуарів, телефільм. Ризикнути життям, щоб отримати трохи слави і грошей?

— Зараз під вашим будинком стоїть моя іржава стара «Тойота», і виплачувати кредит за житло мені ще двадцять дев'ять років, тож слава і гроші — це звучить дуже непогано.

— Якщо вашого життя вистачить ними насолодитися.

— Саме тому я й розмовляю зараз із вами. Ви були з тією жінкою. Ви знаєте, з якими людьми ми маємо справу. Вони при собі? Дотримаються своєї частини угоди? Випустять мене після закінчення інтерв'ю?

— Я не можу цього передбачити.

— Це не дуже помічна відповідь.

— Я не хочу бути відповідальна за те, що з вами станеться. Не можу передбачити, що вони зроблять. Навіть не знаю, чого вони хочуть.

Лукас зітхнув.

— Я боявся почути це від вас.

— Я теж маю до вас запитання. Гадаю, відповідь ви знаєте.

— І що це за запитання?

— Чому вони обрали саме вас з-поміж усіх журналістів?

— Навіть не здогадуюся.

— Ви, певно, уже з ними контактували.

Мора завважила, що він вагається. Нахилилася до нього.

— Вони вже зверталися до вас.

— Зрозумійте, до репортерів звертаються чимало безумців. Щотижня я отримую кілька дивних листів чи дзвінків про таємні змови уряду. Якщо не злі нафтові компанії, то чорні гелікоптери чи каверзи в ООН. Я таке переважно ігнорую, саме тому не дуже й звернув увагу на черговий придуркуватий дзвінок.

— Коли?

— Кілька днів тому. Один із колег мені щойно нагадав, бо саме він узяв слухавку. Якщо чесно, я тоді був надто зайнятий і не дуже тим переймався. Година була пізня, наближався дедлайн,

тож останнє, чого мені хотілося, — вести розмови з якимсь божевільним.

— Вам телефонував чоловік?

— Так, до редакції «Триб'юн». Він спитав, чи я вже бачив пакет, який він мені надіслав. Я не знав, про що взагалі йдеться. Він сказав, що кілька годин тому відправив мені дещо поштою — я пакунка не отримав. Тоді він сказав, що жінка ввечері принесе на редакційну рецепцію ще один. Щойно він прибуде, я маю спуститися й забрати його, бо вміст дуже важливий.

— То ви отримали другий пакет?

— Ні. Охоронець сказав, що ніхто не приходив. Тож я пішов додому й забув про це. Аж до цього дня. — Лукас помовчав. — Цікаво, чи це Джо мені телефонував?

— Чому він обрав вас?

— Навіть не здогадуюся.

— Ці люди вас наче знають.

— Може, читають мою колонку. Може, це фанати. — Мора мовчала, тож він зневажливо пирхнув. — Ото розбігся, еге?

— Ви колись виступали на телебаченні? — запитала Мора, думаючи, що він для цього згодився б — своєрідна похмура привабливість.

— Ніколи.

— І публікувалися лише в «Бостон Триб'юн»?

— Лише? Оце так опустили, докторко Айлс.

— Я не це мала на увазі.

— Я працюю репортером з двадцяти двох років. Почав позаштатником для «Бостон Фінікс» і «Бостон Мегезін». Це було весело, але позаштатником на життя не заробиш, тож я з радістю вчепився в місце в «Триб'юн». Починав з розділу про місто, кілька років провів в окрузі Колумбія як місцевий кореспондент у Вашингтоні. Тоді повернувся до Бостона, коли мені запропонували вести тижневу колонку. Отже, так, я тут уже давно репортерствую. Статку тут не заробиш, але шанувальників, видно, маю. Якщо вже Джозеф Роук знає, хто я такий. — Він помовчав. — При-

наймні я *сподіваюся*, що він шанувальник. А не якийсь розлючений читач.

— Навіть якщо він ваш фанат, ви опинилися в небезпечній ситуації.

— Знаю.

— Розумієте, як усе має бути?

— Оператор і я. Жива трансляція на якийсь із місцевих каналів. Припускаю, що злочинці якось стежитимуть, чи ми справді в ефірі. Також гадаю, що вони не будуть проти стандартної п'ятисекундної затримки на той випадок...

Він замовкнув.

«На той випадок, якщо щось піде катастрофічно не так».

Лукас глибоко вдихнув.

— Що б зробили ви, дикторко Айлс? На моєму місці?

— Я не журналістка.

— То ви відмовилися б.

— Нормальна людина не піде в заручники з власної волі.

— Тобто журналісти — ненормальні люди?

— Просто добре подумайте.

— Я вам скажу, що думаю. Ті четверо заручників можуть вийти живими, якщо я погоджуся. Хоч раз власне *мій* вчинок буде те, про що варто писати.

— І ви готові ризикувати життям?

— Я готовий до ризику, — відповів він. А тоді додав, тихо й відверто: — Але я збіса переляканий.

Ця чесність обеззброїла Мору: небагатьом чоловікам вистає сміливості визнати, що їм страшно.

— Капітан Гейдер хоче отримати від мене відповідь до дев'ятої.

— Що робитимете?

— Оператор уже погодився. І я почуватимуся боягузом, якщо відмовлюся. Особливо якщо це може врятувати чотирьох заручників. Я зараз постійно думаю про тих репортерів у Багдаді й те, з чим вони щодня мають справу. У порівнянні з їхньою роботою це просто дрібниця. Іду туди, говорю з психами, вони розповідають

свою історію, а тоді виходжу. Може, їм більше нічого не треба — можливість виговоритися, щоб їх послухали. Я можу цим покласти край усій проблемі.

— Хочете стати рятівником.

— Ні! Ні, я просто... — він засміявся, — намагаюся виправдати цей божевільний вибір.

— Ви це так назвали, не я.

— Правда в тому, що я — не герой. Ніколи не бачив сенсу ризикувати своїм життям, якщо це не обов'язково. Але я спантеличений не менше за вас. Хочу дізнатися, чому вони обрали мене. — Лукас глянув на годинника. — Майже дев'ята. Гадаю, треба зателефонувати Барсанти.

Він підвівся й розвернувся до дверей. І раптом озирнувся. Дзвонив телефон Мори.

Вона взяла слухавку й почула Ейба Брістола:

— Телевізор дивитеся?

— А що?

— Увімкніть Шостий канал. Справи кепські.

Під пильним поглядом репортера Мора підійшла до телевізора, серце калатало. «Що сталося? Що пішло не так?» Вона натиснула кнопку на пульті, і екран одразу заповнило обличчя Зої Фоссі.

— ...Офіційний речник відмовився це коментувати, але ми підтвердили, що одна з заручниць — офіцерка поліції Бостона. Детектив Джейн Ріццолі тільки минулого місяця стала героїнею численних заголовків, присвячених розслідуванню викрадення домогосподарки в Натіку. Ми поки що не маємо інформації щодо стану заручників чи того, як детектив Ріццолі опинилася серед них...

— Господи, — промимрив Лукас, який уже стояв поруч із нею. Вона не помітила, коли він підійшов так близько. — То в їхній пастці ще й коп?

Мора подивилася на нього.

— Вона цілком може стати мертвим копом.

16

«Ну от і все. Я помру».

Джейн завмерла на дивані в очікування пострілу, коли Джо відвернувся від телеекрана й подивився на неї. Але підійшла до неї жінка, повільними й нестерпно цілеспрямованими кроками. «Олена» — так Джо назвав напарницю. «Принаймні я тепер знаю імена моїх убивць», — подумала Джейн. Вона відчула, як відсо-вується санітар, наче так, щоб не заляпатися її кров'ю. Джейн не зводила очей з обличчя Олени; на пістолет вона не наважувала-ся глянути. Не хотіла бачити, як дуло піднімається на рівень її голови, як стискаються пальці на руків'ї. «Краще не бачити, як у мене полетить куля, — подумала вона. — Краще дивитися цій жінці в очі, змусити її побачити людину, яку вона збирається знищити». Однак емоцій в її обличчі вона не бачила; то були лялькові очі. Блакитне скло. Тепер на Олені був одяг, який вона знайшла в роздягальні: штани з операційної форми та білий халат. Убивця у вбранні цілителя.

— Це правда? — тихо спитала Олена.

Джейн відчула, як стискається матка, й прикусила губу від дедалі гострішого болю нових переймів. «Бідолашна моя дитино, — подумала вона. — Ти не доживеш до першого дихання». Вона відчула, як лікарка Тем бере її за руку, пропонуючи мовчазну втіху.

— По телевізору сказали правду? Ти з поліції?

Джейн ковтнула слину. Прошепотіла:

— Так.

— Вони сказали, що ти детектив, — втрутився Джо. — Це правда?

Джейн хитнулася вперед, охоплена переймами, в очах стало темно.

— Так, — простогнала вона. — Так, чорт забирай! Я... я з відділу розслідування вбивств...

Олена глянула на лікарняний браслет, який до того зірвала з зап'ястка Джейн. Він досі лежав на підлозі біля дивана. Підняла його, передала Джо.

— Ріццолі, Джейн, — прочитав він.

Найгірша частина переймів позаду. Вона різко видихнула, відкинулася назад. Лікарняна сорочка була просочена потом. Вона надто виснажена, щоб боротися, навіть заради порятунку власного життя. Як їй відбиватися? «Я навіть піднятися з дивана без допомоги неспроможна». Переможена, вона дивилась, як Джо піднімає з підлоги її картку, відгортає пластикову обкладинку.

— Ріццолі, Джейн, — прочитав він уголос. — Заміжня, мешкає на Клермонт-стріт. Місце роботи: відділ розслідування вбивств, департамент поліції Бостона, посада: детектив.

Він подивився на неї темними очима, такими пронизливими, що від цього захотілося зіщулитися. На відміну від Олени, чоловік був дуже спокійний, він усе контролював. Ось що найбільше лякало Джейн — те, що він начебто точно знав, що робить.

— Детектив відділу вбивств. І ти опинилася тут *випадково*?

— Певно, таке моє щастя, — пробуркотіла Ріццолі.

— Що?

— Нічого.

— Відповідай. Як ти тут опинилася?

Джейн із викликом підняла до нього підборіддя.

— Якщо ти не помітив, я тут народжую.

Втрутилася лікарка Тем:

— Я приймаю в неї пологи. Зранку зареєстрували.

— Мені не подобається вибір моменту, — сказав Джо. — Це неправильно.

Джейн здригнулася, коли він взявся за її сорочку й задер її. Витріщився на набрякле черево, на важкі груди, тепер оголені на позір усій кімнаті. Не сказавши ані слова, відпустив сорочку.

— Що, мудило, задоволений? — вибовкнула Джейн. Щоки палали від приниження. — Думав, у мене там костюм?

Щойно слова злетіли з вуст, вона вже знала, що зробила дурницю. Перше правило виживання, якщо ти заручник: ніколи не бісити того, хто тримає пістолет. Однак, задерши їй сорочку, він на неї напав, оголив, і тепер вона тремтіла від люті.

— Думаєш, мені так хочеться сидіти тут з вами, довбнями?

Вона відчула, як лікарка Тем стискає їй зап'ясток у мовчазному проханні більше нічого не казати. Джейн скинула її руку, зосередивши свою лють на полонителях.

— Так, я коп. І знаєте що? Ви неслабо облажались. Уб'єте мене, і знаєте, що буде, правда ж? Знаєте, що мої товариші роблять з убивцями копів?

Джо з Оленою презирнулися. Вони щось вирішували? Узгоджували, жити їй чи вмерти?

— Помилка, — сказав Джо. — Ось що ти таке, детективе. Опинилася не в тому місці не в той сраний час.

«Оце точно, засранцю».

Вона мало не підскочила, коли Джо раптом зареготав. Він попрямував до іншого кінця кімнати, хитаючи головою. А коли розвернувся, стало видно, що дуло пістолета дивиться у підлогу. Не на неї.

— То ти хороший коп? — запитав він.

— Що?

— По телевізору сказали, що ти працювала зі справою зниклої домогосподині.

— Вагітної. Її викрали.

— І як усе скінчилося?

- Вона жива. Злочинець мертвий.
- То ти хороша.
- Я виконую свою роботу.
- Олена та Джо знову перезирнулися.
- Він підійшов до Джейн, став просто перед нею.
- Що, якби я розповів тобі про злочин? Сказав би, що справдливність не перемогла? Що вона не може перемогти?
- Чому не може?
- Він узяв стілець, підтягнув до себе, усівся. Тепер їхні голови були на одному рівні. Темні очі незмигтно дивилися на неї.
- Бо злочин учинено нашим власним урядом.
- «Йой. Тривога, дах їде».
- Маєте докази? — спитала Джейн, зберігаючи спокій у голосі.
- Маємо свідка, — сказав він і показав на Олену. — Вона все бачила.
- Таких свідчень може бути мало.
- «Особливо коли свідок несповна розуму».
- Ти знаєш про всі ті злочиння, в яких винен наш уряд? Про злочини, які вони чинять щодня? Замовні вбивства, викрадення? Отруєння власних громадян заради прибутків? Цією країною править великий бізнес, усі ми — витратний матеріал. Узяти, наприклад, газованку.
- Перепрошую?
- Дієтичну газованку. Уряд США закупив цілий контейнер для військ у затоці. Я там був, бачив ряди бляшанок у спеку. Як думаєш, що відбувається з хімікатами в дієтичній газованці, якщо виставити їх на сонце? Вони стають токсичними. Перетворюються на отруту. Саме тому тисячі ветеранів війни в Перській затоці повернулися додому хворі. О так, нашому уряду відомо про це, а от ми ніколи не дізнаємося. Індустрія безалкогольних напоїв надто широка, і вони знають, кому дати хабара.
- То... це все через газованку?

— Ні. Це значно гірше. — Він схилився до неї. — І цього разу ми нарешті можемо їх подолати, детективе. Маємо свідка, маємо доказ. І маємо увагу всієї країни. Саме тому вони налякані. Тому вони хочуть нашої смерті. Що б ти зробила, детективе?

— Із чим? Я досі нічого не розумію.

— Якби знала про злочин, скоєний нашими урядовцями. І знала, що він залишився непокараним. Що б ти зробила?

— Усе просто. Я робила б свою роботу. Як завжди.

— Подбала б про торжество правосуддя?

— Так.

— І байдуже, що стояло б на твоєму шляху?

— Хто б спробував мене зупинити?

— Ти не знаєш цих людей. Не знаєш, на що вони спроможні.

Джейн напружилася, коли її лоно стиснули наступні переїми. Відчула, як лікарка Тем знову взяла її за руку, тож вона вчепилася в неї. Раптом усе розфокусувалося, з ревінням накотився біль, від якого вона зі стогоном хитнулася вперед. Господи, чого там учили на заняттях з методу Ламаза? Вона все забула.

— Очишувальне дихання, — прошепотіла лікарка Тем. — Зосередься.

Так, воно. Джейн згадала. Вдихнути. Зосередитися на одній точці. Ці божевільні не вбиватимуть її в наступні шістдесят секунд. Просто треба пережити цей біль. Вдихнути й зосередитися. Вдихнути й зосередитися...

Олена присунулася ближче, раптом її обличчя з'явилося просто перед Джейн.

— Дивися на мене, — сказала Олена, показуючи на власні очі. — Дивися сюди, на мене. Поки все не скінчиться.

«Не віряться. Божевільна хоче допомагати мені з пологами».

Джейн почала важко дихати, біль наростав, дихання ставало дедалі частішим. Олена сиділа перед нею, не відпускаючи її погляду. Прохолодна блакитна вода. Ось про що Джейн нагадували її очі. Вода. Спокійна, прохолодна. Ставки без хвиль.

— Добре, — прошепотіла жінка. — Ти молодець.

Джейн видихнула з полегшенням, відкинулася на подушки. По щоці текла цівка поту. Ще п'ять благословених хвилин відпочинку. Вона подумала про всіх жінок, які тисячоліттями терпіли пологи, подумала про власну матір, яка тридцять чотири роки тому відчувала цей біль серед спекотної літньої ночі, щоб у світі з'явилася Джейн. «Я не цінувала того, через що ти пройшла. Тепер я розумію. Це ціна, яку платять жінки за кожну дитину».

— Кому ти довіряєш, детективе Ріццолі?

З нею знову говорив Джо. Вона підняла голову, досі не розуміючи до кінця, чого він від неї хоче.

— Мусить бути хтось такий, кому ти довіряєш. З ким працюєш. Інший коп. Може, напарник.

Вона втомлено похитала головою.

— Я не розумію, до чого ти ведеш.

— Що, якби я приставив пістолет тобі до голови?

Джейн завмерла, коли він раптом підняв пістолет і притиснув їй до скроні. Почула, як зойкнула реєстраторка. Відчула, як зіщулюються колеги-заручники на одному з нею дивані, подалі від жертви, що сидить між ними.

— Тепер скажи мені, — холодно, розважливо промовив Джо. — Чи є хтось, хто прийме кулю за тебе?

— Навіщо ви це робите? — прошепотіла вона.

— Я просто питаю. Хто готовий прийняти кулю за тебе? Кому ти довіриш своє життя?

Вона подивилася на руку зі зброєю й подумала: «Це перевірка. А я не знаю відповіді. Не знаю, що він хоче почути».

— Скажи мені, детективе. Невже немає того, у кого ти віриш?

— Гебріел... — Джейн сковтнула. — Мій чоловік. Я довіряю своєму чоловікові.

— Мені йдеться не про родину. Я говорю про людину зі значком, як у тебе. Чесну. Про людину, яка виконує свій обов'язок.

— Чому ти мене про це питаєш?

— Відповідай!

— Я все сказала. Відповіла.

— Ти назвала свого чоловіка.

— Так!

— Він коп?

— Ні, він... — Джейн замовкла.

— Хто він?

Вона виструнчилася. Дивлячись повз пістолет, зосередилася на очах чоловіка, який його тримав.

— Він з ФБР, — відповіла вона.

Джо подивився на неї. Тоді перевів погляд на свою напарницю.

— Це все змінює, — мовив він.

17

МІЛА

У будинку з'явилася новенька.

Зранку підїхав фургон, і чоловіки занесли її до нашої кімнати. Вона весь день спить на Олениній розкладачці — усе від наркотиків, якими її накачали для подорожі. Ми всі дивимося на неї, витріщаємося на обличчя — таке бліде, що воно скидається радше не на живу плоть, а на мармур, крізь який проходить світло. Вона дихає легенькими поштовхами, і пасмо білявого волосся тріпоче від кожного видиху. Руки в неї зовсім маленькі, мені вони схожі на лялькові — маленький кулачок, великий палець тулиться до вуст. Навіть коли Мама відчиняє двері й заходить до кімнати, дівчина не ворушиться.

— Розбудіть її, — наказує Мама.

— Скільки їй років? — питає Олена.

— Будіть, кажу.

— Це ж зовсім дитина. Скільки їй — дванадцять? Тринадцять?

— Вона достатньо доросла для роботи.

Мама підходить до розкладачки, трусить новеньку.

— Підйом! — гарикає вона, зриваючи з неї ковдру. — Ти заспала!

Дівчина здригається, перекочується на спину. Я помічаю синці в неї на руці. Вона розплющує очі, бачить, що ми на неї витріщилися, і тендітне тіло стривожено закликає.

— Не змушуй його чекати, — каже Мама.

Ми чуємо, як наближається авто. Стало темно, і коли я виглядаю з вікна, бачу, як мигтять між дерев фари. Шурхотить під

колесами гравій, авто підїздить до входу. «Перший клієнт вечора», — з жахом думаю я, але Мама на нас і не дивиться. Вона хапає новеньку за руки, ставить її на ноги. Сонна дівчинка шкутильгає з кімнати.

— Як вони знайшли таку молоденьку? — шепоче Катя.

Чутно дзвінок. Ми вже звикли зішуклюватися від цього звуку, який свідчить про прибуття наших катів. Усі закликаємо, дослухаємося до голосів унизу. Мама вітає клієнта англійською. Він говорить мало, ми чуємо лише кілька слів. Далі — його важкі кроки на сходах. Ми всі задкуємо від дверей. Він проходить повз нашу кімнату, далі коридором.

Дівчина внизу протестує. Чути ляпас, схлипування. На сходах знову гупають кроки — Мама тягне її до кімнати клієнта. Двері грюкають, і вона йде геть, залишивши дівчинку з чоловіком.

— От стерво, — буркоче Олена. — Вона горітиме в пеклі.

«Але сьогодні принаймні я не мучитимуся». Щойно в голові спливає ця думка, я почуваюся винною. І все одно думка не щезає. «Краще вона, ніж я». Підходжу до вікна, вдивляюся в ніч, у темряву, яка не бачить мого сорому. Катя натягує ковдру на голову. Ми всі намагаємося не слухати, але навіть крізь зачинені двері чути крики дівчини, і ми здатні уявити, що він з нею робить, бо те ж саме робилося з нами. Відрізняються тільки обличчя чоловіків; біль, якого вони завдають, завжди однаковий.

Коли все закінчується і крики нарешті вщухають, ми чуємо, як чоловік спускається вниз і виходить з будинку. Я видихаю. Думаю: «Годі. Будь ласка, хай сьогодні більше не буде клієнтів».

Мама піднімається нагору по дівчину. Далі — довга, дивна тиша. Раптом вона пробігає повз наші двері, знову спускається на перший поверх. Ми чуємо, як вона з кимось говорить по мобільному. Слова лунають тихо, звучать невідкладно. Я дивлюся на Олену, чи вона розуміє, що відбувається. Але Олена не дивиться на мене. Вона згорбилася на своїй розкладачці,

стиснула руки на колінах у кулаки. За вікном щось пролетіло, наче білий метелик за вітром.

Почало сніжити.

* * *

Із дівчиною нічого не вийшло. Вона подряпала клієнтові обличчя, він дуже розізлився. Такі дівчата не годяться для бізнесу, тож її відправили назад до України — ось що вчора нам сказала Мама, коли дівчина не повернулася до кімнати.

Принаймні це офіційна версія.

— Може, це й правда, — кажу я, і моє дихання хмаринкою пари видно в темряві.

Ми з Оленою знову сидимо на даху. Сьогодні він блищить під місяцем, мов глазуrowаний торт. Снігу вчора напало небагато, заледве на сантиметр, але цього достатньо, щоб я згадала дім, де земля вже кілька тижнів має бути засніжена. Я рада знову бачити зорі, ділити це небо з Оленою. Ми винесли на дах ковдри, сидимо, притиснувшись одна до одної.

— Ти дурепа, якщо в це віриш, — каже Олена.

Вона підпалює сигарету, останню з тієї вечірки на човні, і смакує її, дивиться на небо, вдихаючи дим, наче дякує небесам за тютюнове благословення.

— А ти чому не віриш?

Вона сміється.

— Тебе можуть продати до іншого будинку, іншим сутенерам, але додому ніколи не відправлять. Хай там як, я не вірю жодному слову Мами, цієї старої шльондри. Уявляєш, вона сама колись торгувала тілом — років зо сто тому, поки не стала така жирна.

Я взагалі не уявляю Маму молодю, чи стрункою, чи здатною збудити чоловіка. Не уявляю, що вона могла бути не відразлива.

— Саме холоднокрівні шльондри зрештою починають керувати такими будинками, — каже Олена. — Гірші за сутенерів. Вона знає, що ми переживаємо, сама це пережила. Але тепер її обходять лише гроші. Великі гроші.

Вона струшує попіл із сигарети.

— Світ лихий, Міло, і ти цього ніяк не зміниш. Найкраще, що можна зробити, — вижити.

— І не стати лихою.

— Іноді вибору нема. Просто мусиш.

— Ти не можеш бути лиха.

— Звідки ти знаєш? — Вона дивиться на мене. — Звідки ти знаєш, хто я, що я робила? Повір, якби я мусила, то вбила б людину. Навіть тебе могла б убити.

Вона пильно дивиться на мене, очі горять у світлі місяця. І на мить — лише на мить — я думаю, що вона має слухність. Вона могла б убити мене, бо готова на все, щоб вижити.

Ми чуємо шурхіт шин по гравію, обидві випростуємося. Олена одразу ж гасить дорогоцінну сигарету, викурену тільки наполовину.

— Хто це, у біса, приїхав?

Я встаю, обережно піднімаюся пологим схилом даху, щоб визирнути через край на під'їзну доріжку.

— Світла не видно.

Олена видряпується до мене, теж визирає.

— Ось, — шепоче вона, і з лісу з'являється машина.

Фари вимкнені, видно лише жовте сяйво паркувальних вогників. Авто зупиняється з боку доріжки, виходять двоє чоловіків. За кілька секунд ми чуємо дзвінок у двері. Навіть о такій порі чоловіки мають потреби. Вимагають задоволення.

— Чорт, — сичить Олена. — Тепер вони її розбудять. Треба повертатися, поки вона не помітила, що нас немає.

Ми спускаємося назад і вибираємося на карниз, навіть не взявши свої ковдри. Олена прослизає у вікно в чорноту горища.

Знову дзвінок, і ми чуємо Мамин голос, коли вона відчиняє двері й вітає пізніх клієнтів.

Я вибираюсь у вікно за Оленою, ми прямуємо до люка. Драбину досі опущено — кричуще свідчення нашого перебування нагорі. Олена саме спускається сходами, коли раптово замирає.

Мама кричить.

Олена одразу ж злітає назад, нагору, відштовхує мене, вилізаючи в люк. Тягнеться вниз, хапає драбину, тягне. Драбина піднімається, складається, люк зачиняється.

— Назад, — шепоче вона. — На дах.

— Що відбувається?

— Бігом, Міло!

Ми біжимо до вікна. Я вилізаю перша, але так поспішаю, що нога ковзає на карнизі. Я схлиплюю, падаючи, у паніці чіпляюся за підвіконня.

Олена хапає мене за зап'ясток. Тримає, поки я нажахано борсаюся.

— Хапай другу руку! — шепоче вона до мене.

Я тягнуся до неї, вона піднімає мене, і ось я вже лежу животом на підвіконні, і серце калатає в грудях.

— Клята незграба! — сичить Олена.

Я намацую ногою карниз, чіпляюся пітними руками за підвіконня, пробираючись назад на дах. Олена виповзає з вікна, опускає його за собою й лізе за мною, швидка, наче кішка.

У будинку вмикається світло. Нам видно, як воно ллється у вікна під нами. Ми чуємо поспішні кроки, гуркіт розчахнутих дверей. І крик — цього разу не Мамин. Самотній, пронизливий вереск, що обривається жадливою тишею.

Олена хапає ковдри.

— Лізь, — наказує. — Мерщій, нагору, де нас не побачать.

Я видряплююся до найвищої точки даху, Олена вимахує ковдрою, затираючи сліди, які ми лишили на засніженому килимі. Те ж саме робить там, де ми сиділи, знищує сліди нашої присутності. Тоді видирається до мене, на виступ над вікном горища. Ми тулимося там, дві тремтливі гаргуйлі.

Раптом я пригадую.

— Стілець, — шепочу Олені. — Ми лишили стілець під люком!

— Уже пізно.

— Якщо його побачать, то знатимуть, що ми тут.

Вона хапає мене за руку й стискає так сильно, наче хоче поламати мені кістки. На горищі вмикається світло.

Ми тулимося до даху, не наважуючись поворухнутися. Одне рипіння, одна купка снігу, що котиться з-під ноги, і вони знатимуть, де ми. Я відчуваю, що серце гупає об покрівлю — це точно чути крізь стелю.

Відчиняється вікно. Минає мить. Що він бачить, визираючи звідти? Залишок відбитку ноги на карнизі? Красномовний слід, який не зачепило Оленине вимахування ковдрою? Тоді вікно знову зачиняється. Я тихо полегшено схлиплюю, але Олена знову стискає мою руку. Попередження.

«Він може досі бути там. Може, він досі слухає».

Чути голосне гупання, а за ним крик, який не здатні приглушити навіть зачинені вікна. Вереск такого нищівного болю, що я тремчу, мене пробиває піт. Чоловік кричить англійською. «Де вони? Їх мало бути шість! Шість хвойд!»

Вони шукають дівчат, яких бракує.

Мама схлипує, благає. Вона справді не знає.

Ще один удар.

Мамин вереск пронизує кістки. Я затуляю руками вуха, втискаюсь обличчям у крижаний дах. Не можу цього слухати, але й вибору не маю. Це не припиняється. Удари, вереск — вони все тривають і тривають, так довго, що я думаю: нас знайдуть тут на світанку й ми досі чіплятимемося крижаними руками за дах. Я заплющую очі, намагаючись подолати нудоту. «Не бачити лихого, не чути лихого». Ось що я промовляю до себе тисячу разів, щоб перекрыти звуки того, як катують Маму. «Не бачити лихого, не чути лихого».

Коли крики нарешті припиняються, у мене вже занімили руки і зуби цокотять від холоду. Я піднімаю голову, відчуваю на обличчі замерзлі сльози.

— Вони йдуть геть, — шепоче Олена.

Чути, як риплять вхідні двері, тоді кроки на ґанку. З даху видно, як вони йдуть доріжкою. Цього разу це не просто нерозбірливі

силуети: вони не вимкнули світло, і в сьайві, що ллється з вікон, видно, що це двоє чоловіків у темному одязі. Один зупиняється, і світло з ґанку відбивається від короткого білявого волосся. Він озирається на будинок, погляд піднімається до даху. Протягом кількох страхітливих ударів серця мені здається, що він нас бачить. Але світло б'є йому в очі, а нас ховають тіні.

Вони сідають в автомобіль і їдуть геть.

Ми так і сидимо. Місяць ллє на нас своє крижане сьайво. Ніч така тиха, що я чую власний пульс, цокотіння зубів. Нарешті Олена ворушиться.

— Ні, — шепочу. — Що, як вони досі там? Що, як вони стежать?

— Ми не можемо сидіти на даху цілу ніч. Замерзнемо на смерть.

— Зачекай ще трохи, Олено, прошу!

Але вона вже спускається покрівлю, повертається до вікна горища. Мені дуже страшно лишитися самій, не маю вибору, окрім як іти за нею. Коли я залізаю всередину, вона вже вилізла з люка й спускається драбиною.

Хочеться кричати: «Зачекай, благаю!». Але я надто перелякана, щоб видавати якісь звуки. Теж спускаюся вниз. Іду за Оленою в коридор.

Вона зупинилася на сходах, дивиться вниз. Тільки підійшовши до неї, я бачу, що змусило її завмерти.

На сходах лежить Катя, мертва. Її кров тече по сходинках, наче темний водоспад, а вона сама — плавчиня, яка пірнає до блискучої водойми внизу.

— До спальні не заходь, — каже Олена. — Вони всі мертві.

Голос у неї рівний. Не людський — це голос машини, холодний, буденний. Я не знаю цієї Олени, і вона мене лякає. Вона спускається сходами, обходить кров, обходить тіло. Я йду за нею, не в змозі відвести очей від Каті. Бачу, де куля вилетіла, розірвавши на спині футболку — ту ж футболку, яку вона вдягає щоночі. На ній жовті ромашки й слова BE HAPPY. Думаю: «Ох, Катю. Тепер ти ніколи не станеш щасливою». Внизу сходів, де кров зібралася

калюжею, видно відбитки великих черевиків, які перетнули її на шляху до вхідних дверей.

Аж тоді я помічаю, що двері розчахнуто навстіж.

Думаю: «Тікай!» Геть із будинку, з ґанку, в ліси. Це наш вихід, наш шанс на свободу.

Однак Олена не тікає. Натомість звертає праворуч, до їдальні.

— Куди ти? — шепочу я.

Вона не відповідає, іде до кухні.

— Олено! — благаю я, плентаючись за нею. — Ходімо зараз, поки...

Я стаю в дверях і затискаю рота руками, бо здається, що зараз зблюю. На стінах, на холодильнику — плями крові. Кров Мами. Вона сидить за кухонним столом, простягнувши перед собою криваві рештки рук. Очі розплющені, і на мить мені здається, що, може, вона нас бачить. Але, звісно ж, ні.

Олена проходить повз неї, через кухню, до задньої спальні.

Я так відчайдушно хочу втекти, що думаю зробити це негайно, без Олени. Лишити її тут, заради того божевілля, яке ще тримає її в будинку. Але вона рухається так цілеспрямовано, що я йду за нею до Маминої спальні, яка завжди була на замку.

Я вперше бачу цю кімнату, витріщаюся на велике ліжко з атласним простирадлом, на комод із мереживною серветкою та ряд срібних щіток для волосся. Олена йде одразу до комода, висмикує шухляди, порпається в їхньому вмісті.

— Що шукаєш? — питаю я.

— Нам потрібні гроші. Ми не виживемо без них. Вона мусить їх десь тримати.

Олена витягає з шухляди вовняну шапку, кидає мені.

— Тримай. Теплий одяг знадобиться.

Мені огидно навіть торкатися шапки, бо вона належала Мамі — її брудне коричневе волосся досі висить на вовні.

Олена нишпорить тумбочкою, витягає шухляду, дістає мобільний і пачку готівки.

— Це не може бути все, — каже вона. — Мусить бути більше.

Мені хочеться тільки втекти, але я знаю, що вона має рацію: нам потрібні гроші. Іду до відчиненої шафи. Убивці обшукали її, на підлозі лежать кілька вішаків. Але вони полювали на наляканих дівчат, а не на гроші, тож верхню полицю не чіпали. Витягаю коробку з-під взуття, з неї висипаються старі фотографії. Я бачу знімки Москви, усміхнені обличчя, молоду жінку з бентежно знайомими очима. І думаю: «Навіть Мама колись була молода. Ось доказ».

Дістаю велику торбу. Усередині — важкий футляр для коштовностей, відеокасета й десяток паспортів. І гроші. Товстий згорток американської готівки, перев'язаний гумкою.

— Олено! Знайшла.

Вона підходить до мене, зазирає в торбу.

— Бери все, — каже. — Потім подивимося, що там.

Укидає до торби й мобільний. Тоді бере з шафи светра, жбурляє мені.

Я не хочу вдягати Мамин одяг: на ньому лишився її запах, мов кислі дріжджі. Та все одно вдягаю, тамуючи огиду. Гольф, светр, шарф поверх моєї блузки. Ми вдягаємося швидко, мовчки, в одяг жінки, яка сидить за стіною мертва.

Біля вхідних дверей вагаємося, дивлячись у ліс. Чи вони чекають на нас? Може, сидять у своєму темному авто трохи далі дорогою, знаючи, що ми рано чи пізно покажемося?

— Не сюди, — каже Олена, читаючи мої думки. — Не на дорогу.

Ми вислизаємо, обходимо будинок і занурюємось у хаші.

18

Гебріел урізався в юрбу репортерів, не зводячи очей з білявки зі складною зачіскою, яка стояла під прожекторами метрів за двадцять. Наблизившись, він побачив, що Зої Фоссі саме говорила на камеру. Помітивши його, вона завмерла, притискаючи мікрофон до мовчазних вуст.

— Вимкніть це, — сказав Гебріел.

— Тихо, — цитьнув оператор. — Ми в прямому ефірі...

— Вимкніть цей сраний мікрофон!

— Ви за кого себе маєте...

Гебріел відштовхнув камеру, смикнув за дроти, прожектори згасли.

— Заберіть цього чоловіка! — заверещала Зої.

— Ви знаєте, що накоїли? — спитав Гебріел. — Ви хоч розумієте?

— Я роблю свою роботу, — зухвало відповіла вона.

Він посунув на неї, і щось в його очах змусило її зіщулитися й позадкувати, аж поки вона не вперлась у фургон служби новин і далі задкувати вже не було куди.

— Ви, ймовірно, щойно стратили мою дружину.

— Я? — Зої похитала головою й сказала з викликом: — Це ж не я тримаю пістолет.

— Ви щойно сказали їм, що вона коп.

— Я просто повідомляю про факти.

— І начхати на наслідки.

— Це і є новини, чи не так?

— Знаєш, хто ти? — Він підсунувся ближче і виявив, що за-
ледве стримує бажання придушити її. — Ти хвойда. Ні, беру свої
слова назад. Ти гірша за хвойду. Не просто продаєшся, а й кого
завгодно продаси.

— Бобе! — заверещала вона до оператора. — Прибери від
мене цього типа!

— Назад, містере!

Важка рука оператора опустилася на плече Гебріела. Він
скинув її, не зводячи очей із Зої.

— Якщо з Джейн щось станеться, присягаюся...

— Кажу, *назад!*

Оператор знову схопив Гебріела за плече.

Раптом усі Гебріелові страхи й відчай злились у сліпучу лють. Він
розвернувся й ударив чітко в бочкоподібні груди. Почув, як повітря зі
свистом вилетіло з легень чоловіка, і краєм ока побачив його пере-
лякане обличчя в польоті на землю, на гадюче гніздо переплетених
дротів. Гебріел умить опинився над ним, заніс кулак, напружив усі
м'язи для удару. Тоді раптом зір знову сфокусувався, і він усвідомив,
як зіщулився оператор під його руками. Усвідомив, що навколо зі-
бралися глядачі, щоб подивитися виставу. Усі люблять вистави.

Гебріел підвівся, важко дихаючи. Побачив Зої за кілька метрів
від себе — її обличчя збуджено сяяло.

— Ти це зняв? — гукнула вона до іншого оператора. — Бляха,
хоч *хтось* це зафільмував?

Гебріел згіджено відвернувся й пішов геть. Ішов подалі від
натовпу, від пильного погляду прожекторів. За два квартали від
лікарні зупинився на розі вулиць, сам. Навіть у темряві не було
полегшення від літньої спеки — її досі випромінювали тротуари,
що весь день пеклися. Він раптом відчув, що ноги наче прирос-
ли до бруківки, обтяжені горем і жахом.

«Я не знаю, як тебе врятувати. Моя робота — берегти людей,
але я не можу захистити людину, яку люблю найдужче».

Задзвонив мобільний. Гебріел упізнав номер на дисплеї й не
відповів. То були батьки Джейн. Вони вже телефонували, коли

він сидів у машині, після ефіру Зої. Він тихо зніс істеричні схилювання Анджели Ріццолі й Френкові заклики до дій. А тепер подумав: «Я не можу зараз мати з ними справу. Може, за п'ять чи десять хвилин. Але не зараз».

Він стояв сам у темряві, намагаючись опанувати себе. Був не з тих, хто легко втрачає контроль над собою, але кілька хвилин тому мало не вготив кулаком чоловікові в обличчя. Подумав: «Джейн була б шокована». А ще, певно, розвеселилася б, побачивши, що її чоловік втратив витримку. Якось у нападі роздратування вона назвала його «Містер діловий костюм», бо він був такий незворушний у порівнянні з її запальним темпераментом. «Ти пишалася б мною, Джейн, — подумав він. — Я нарешті відкрив, що теж людина».

«Але тебе тут немає, ти цього не побачиш. Ти не знаєш, що все це через тебе».

— Гебріеле?

Він випростався. Розвернувся до Мори: вона підійшла так тихо, що він навіть не помітив її.

— Мусив забратися геть із того цирку, — сказав він. — Інакше, присягаюся, просто скрутив би тій жінці шию. І без того погано, що я зірвався на її оператора.

— Я про це чула. — Вона помовчала. — Щойно приїхали батьки Джейн. Я бачила їх на стоянці.

— Вони зателефонували одразу після новин.

— Шукають вас. Краще йдіть до них.

— Я цього зараз не винесу.

— Боюся, що маєте ще одну проблему.

— Яку?

— Детектив Корсак тут. Дуже незадоволений тим, що йому нічого не сказали.

— Господи. Він останній, кого мені хочеться бачити.

— Корсак — її друг. Вони з нею знайомі стільки ж, скільки й ви. Може, ви з ним і не дуже ладнаєте, але Джейн йому дорога.

— Так, я знаю. — Гебріел зітхнув. — Знаю.

— Усі ці люди люблять її. Гебріеле, ви не сам у цій біді. Тут увесь вечір вештається Баррі Фрост. Навіть детектив Кроу заглядав. Ми всі страшенно хвилюємося й боїмося за неї. — Вона помовчала. Додала: — Знаю, що я боюся.

Гебріел озирнувся на вулицю, у бік лікарні.

— І я мушу їх втішати? Я сам заледве тримаюся купи.

— У тому й річ, ви все взяли на себе. Усе на *ваших* плечах. — Вона торкнулася його руки. — Ідіть до її родини, до її друзів. Ви зараз одні одним потрібні.

Він кивнув. Глибоко вдихнув і пішов назад.

Першим його побачив Вінс Корсак. Колишній детектив із Ньютона пішов йому назустріч, перехопив на тротуарі. Стоячи під ліхтарем, Корсак мав вигляд розлюченого войовничого троля з бичачою шиєю.

— Чому ти мені не зателефонував? — вимогливо запитав він.

— Не мав нагоди, Вінсе. Усе відбувалося так швидко...

— Кажуть, вона там увесь день.

— Гарзд, твоя правда. Треба було зателефонувати.

— Треба-шмеба було — однаково. Якого біса, Діне? Думаєш, я не вартий твого дзвінка? Думаєш, я не хотів би знати, що тут, у дідька, коїться?

— Вінсе, заспокойся.

Він потягнувся до Корсака, той розлючено відмахнувся від його руки.

— Вона моя *подруга*, чорт забирай!

— Знаю. Але ми намагалися запобігти витоку інформації. Не хотіли, щоб ЗМІ почули, що всередині є коп.

— Думаєш, це від мене витекло б? Думаєш, я спроможний на таку грану дурню?

— Ні, звісно ж ні.

— Тоді ти мав мені зателефонувати. Нехай це ти з нею одружився, Діне. Але мені вона теж дорога! — Голос Корсака зірвався. — Мені вона теж дорога, — тихо повторив він і раптом відвернувся.

«Знаю, що дорога. А ще знаю, що ти в неї закоханий, хай і ніколи цього не визнаєш. Ось чому ми ніколи не зможемо подружитися. Ми обидва хотіли її, але вийшла вона за мене».

— Що тут відбувається? — глухо спитав Корсак, досі не дивлячись на нього. — Хтось щось знає?

— Нічого сінько невідомо.

— Та сучка вибовкала таємницю в ефірі з пів години тому. Не було дзвінків від злочинців? Звуків пострілів... — Він осікся й продовжив: — Жодної реакції?

— Може, вони не дивилися телевизор. Може, не чули, що затримали копа. Я на це сподіваюся — на те, що вони не знають.

— Коли був останній контакт?

— Вони телефонували десь о п'ятій, поставили свої вимоги.

— Що за вимоги?

— Хочуть дати телеінтерв'ю наживо. В обмін на це відпустять двох заручників.

— То давайте! Навіщо тягнути?

— Поліція не хотіла відправляти туди цивільних осіб. Це значить наразити репортера й оператора на небезпеку.

— Та я сам готовий стати за камеру, якщо хтось покаже, як це робиться. А ти можеш удати репортера. Хай відправлять нас.

— Їм потрібен конкретний репортер. Чоловік на ім'я Пітер Лукас.

— Той тип, що пише для «Триб'юн»? Чому він?

— Нам усім це цікаво.

— То покінчімо з цим. Витягнімо її звідти, поки не...

Задзвонив телефон Гебріела, він скривився, думаючи, що це знову батьки Джейн намагаються з ним зв'язатися. Не можна було й далі від них ховатися. Він потягнувся по телефон і насупився, дивлячись на дисплей. Номер був незнайомий.

— Гебріел Дін, — відповів він.

— Агент Дін? З ФБР?

— Хто це?

— Це Джо. Гадаю, ви знаєте, хто я.

Гебріел завмер. Побачив, що Корсак дивиться на нього, негайно насторожившись.

— Нам є про що поговорити, агенте Дін.

— Звідки ви знаєте...

— Ваша дружина каже, що вам можна довіряти. Що ваше слово надійне. Сподіваюся, це правда.

— Дайте з нею поговорити. Почути її голос.

— За хвилину. Спочатку пообіцяйте.

— Що? Скажіть, чого ви хочете?

— Справедливості. Хочемо, щоб ви пообіцяли зробити свою роботу.

— Я не розумію.

— Нам потрібно, щоб ви стали свідком. Вислухали те, що ми хочемо сказати, бо цілком імовірно, що цю ніч ми не переживемо.

Тілом Діна пробіг холод. «Суїцидальний настрій. Невже вони хочуть забрати з собою всіх?»

— Ми хочемо, щоб ви розповіли світові правду, — сказав Джо. — Вас послухають. Приходьте з репортером, агенте Дін. Поговоріть з нами. Коли все скінчиться, розкажіть іншим про те, що почуєте.

— Ви не загинете. Не мусите.

— Думаєте, ми цього хочемо? Ми намагались їх випередити й не змогли. Нам лишилося тільки одне.

— Чому саме так? Навіщо погрожувати невинним людям?

— Інакше ніхто нас не слухатиме.

— Просто вийдіть звідти! Відпустіть заручників, здайтеся.

— І ви більше не побачите нас живими. Вони вигадують якесь логічне пояснення. Завжди вигадують. Ви ще побачите це в новинах. Скажуть, що ми вкоротили собі віку. Помремо у в'язниці, ще до суду. І всі подумають: «Ну, за ґратами так воно й буває». Це наш останній шанс привернути увагу світу, агенте Дін. Розповісти всім.

— Що розповісти?

— Що насправді сталося в Ешберні.

— Слухайте, я не знаю, про що ви. Але зроблю все, чого захочете, якщо ви відпустите мою дружину.

— Вона тут. З нею все гаразд. Насправді я зараз...

Раптом зв'язок обірвався.

— Джо? Джо?

— Що сталося? — спитав Корсак. — Що він сказав?

Гебріел проігнорував його; уся його увага була прикута до відновлення зв'язку. Він відкрив номер, натиснув кнопку набору.

— ...Пробачте, цей номер наразі недоступний.

— Що, у біса, відбувається? — заревів Корсак.

— Не можу дотелефонуватися.

— Він поклав слухавку?

— Ні, нас перервали. Одразу після...

Гебріел замовкнув. Розвернувся, подивився на вулицю, на трейлер командування. «Вони нас прослуховують, — подумав він. — Хтось чув усе, сказане Джо».

— Гей! — гукнув Корсак. — Ти куди?

Гебріел уже мчав до трейлера. Стукати не став, розчахнув двері, увійшов. Гейдер зі Стілменом розвернулися до нього від екранів.

Гейдер мовив:

— Ми зараз не маємо на вас часу, агенте Дін.

— Я піду туди. Заберу свою дружину.

— О так, — засміявся Гейдер. — Вас там точно зустрінуть з обіймами.

— Джо телефонував мені на мобільний. Вони хочуть зі мною поговорити.

Стілмен різко виструнчився, на обличчі було щире здивування.

— Коли він телефонував? Нам ніхто не сказав.

— Кілька хвилин тому. Джо знає, хто я такий. Знає, що Джейн — моя дружина. Я можу переконати цих людей.

— Про це не може бути й мови, — сказав Гейдер.

- Ви ж були готові відправити туди репортера.
- Вони знають, що ви з ФБР. Для них ви частина божевільної урядової змови, якої вони так бояться. Пощастить, якщо хоч п'ять хвилин там протримаєтеся.
- Я ризикну.
- Будете для них призом, — мовив Стілмен. — Заручник високого рівня.
- Ви — спеціаліст із переговорів. Це ви постійно говорите про сповільнення. Що ж, ці люди хочуть переговорів.
- Чому саме з вами?
- Бо вони знають, що я не зроблю нічого такого, що поставить Джейн під ризик. Не буде ніяких трюків, ніяких пасток. Тільки я, за їхніми правилами.
- Надто пізно, Діне, — сказав Стілмен. — Тут уже не ми головні. Прибула штурмова команда.
- Яка команда?
- Федерали прислали їх із Вашингтона. Якийсь антитерористичний загін.
- Сенатор Конвей саме про це й попереджав Гебріела. Час переговорів, вочевидь, минув.
- Поліції Бостона наказано триматися скраю, — сказав Гейдер. — Наша робота — охороняти периметр, коли вони ввійдуть.
- І коли це має статися?
- І гадки не маю. Вони керують.
- А те, про що домовилися з Джо? Оператор, репортер? Він упевнений, що так усе й буде.
- Ні.
- Хто все скасував?
- Федерали. Ми просто ще не сказали Джо.
- Він уже погодився звільнити двох заручників.
- І ми сподіваємося, що він це зробить. Принаймні два життя зможемо врятувати.
- Якщо не дотримаєтеся своєї частини угоди, не відправите до них Пітера Лукаса, то чотирьох заручників ви не врятуєте.

— Сподіваюся, до того часу рятувальна команда вже буде там. Гебріел витріщився на нього.

— То ви хочете влаштувати різанину? Бо різанина й буде! Ви даєте двом параноїкам привід думати, що їхнє божевілля — реальність, що ви *справді* хочете їх убити. Чорт, а може, вони правду кажуть?!

— Тепер ви говорите як параноїк.

— Здається, тільки я говорю щось осмислене.

Він розвернувся й вийшов з трейлера.

Почув, як спеціаліст із переговорів гукає:

— Агенте Дін?

Гебріел не зупиняючись простував до периметра.

— Діне! — Стілмен нарешті наздогнав його. — Я просто хотів сказати, що не згоден з планом атаки. Ваша правда, так ми напрошуємося на кровопролиття.

— То якого біса ви на це згодилися?

— Думаєте, я можу це спинити? Чи Гейдер? Тепер це справа Вашингтона. Ми маємо відступити й пропустити їх уперед.

Тоді вони почули несподіване гудіння, що прокотилося на-товпом. Юрба репортерів скупчилася, хитнулася вперед.

«Що відбувається?»

Далі був крик, вони побачили, як двері лікарні відчинилися й вийшов високий афроамериканець у формі санітара, у супроводі двох спецпризначенців. Він зупинився, кліпаючи під світлом десятків прожекторів, а тоді поквапився до автомобіля, що саме чекав на нього. За кілька хвилин з'явився літній чоловік у візку, який штовхав поліціант.

— Вони це зробили, — пробелькотів Стілмен. — Випустили двох людей.

«Але не Джейн. Джейн досі там. І напад може початися щомиті».

Він рушив до поліцейського кордону.

— Діне, — схопив його за руку Стілмен.

Гебріел розвернувся до нього.

— Це все могло б скінчитися без жодного пострілу. Дозвольте мені ввійти. Поговорити з ними.

— Федерали на це ніколи не погодяться.

— Периметр контролює поліція Бостона. Накажіть своїм людям пропустити мене.

— Це може бути пастка.

— Там моя дружина. — Їхні зі Стілменом погляди зустрілися. — Ви знаєте, що я мушу це зробити. Знаєте, що це найкращий її шанс. Найкращий шанс для *будь-кого* з них.

Стілмен видихнув. Утомлено кивнув.

— Удачі.

Гебріел пірнув під жовту стрічку. Офіцер спецпризначення поліції Бостона пішов перехопити його.

— Нехай іде, — сказав Стілмен. — Він увійде до лікарні.

— Сер?

— Агент Дін — наш новий спеціаліст з переговорів.

Гебріел вдячно кивнув Стілмену. Тоді розвернувся й пішов до входу в лікарню.

19

МІЛА

Ані я, ані Олена не знаємо, куди ми йдемо.

Ми ніколи не ходили цими лісами, тож не знаємо й того, де вийдемо. На мені немає шкарпеток, тонке взуття швидко пробиває холод. Попри Мамині светр і водолазку мені холодно, я тремчу. Світло будинку за нами зникло, і, озираючись, я бачу лише темряву лісу. Плентаюся по мерзлому листю заціпенілими ногами, не зводячи очей із силуету Олени, яка йде переді мною з торбою. Моє дихання схоже на дим. Лід потріскує під ногами. Я пригадую фільм про війну, який нам показували в школі: там змерзлі й голодні німецькі солдати, похитуючись, ішли назустріч долі на російському фронті. «Не зупиняйтесь. Не ставити запитань. Маршувати далі» — гадаю, саме такі думки були в тих сповнених відчаю солдатів. Саме про це я думаю зараз, шкандибаючи крізь хащі.

Раптом попереду мерехтить світло.

Олена спиняється, підносить руку, зупиняючи мене.

Ми стоїмо не ворушачись, як дерева, дивимось, як вогні проминають нас, чуємо шурхіт шин на мокрій дорозі. Продираємося крізь сплутані кущі й ступаємо на асфальт.

Дійшли до дороги.

Ноги в мене так замерзли, що не відчувають уже нічого, і я незграбно, плутаючись, намагаюся не відставати. Олена рівно йде вперед, мов робот. Уже видно будинки, та вона не зупиняється. Вона тут генерал, а я — тупий піхотинець, іду за жінкою, яка знає не більше за мене.

- Ми не можемо йти вічно, — кажу я їй.
- Лишитися тут теж не можемо.
- Поглянь, там світло. Можемо попрохати про допомогу.
- Не зараз.
- Скільки ще нам іти? Цілу ніч? Увесь тиждень?
- Скільки буде треба.
- Ти хоч знаєш, куди ми йдемо?

Раптом вона обертається до мене, лють так ясно горить на її обличчі, що я завмираю.

— Знаєш що? Ти мене дістала! Поводися як дитина, як дурний, переляканий заєць.

— Я просто хочу знати, куди ми йдемо.

— Ти весь час скаржишся й скиглиш! Годі з мене. — Вона дістає з торби жмуток американських грошей. Знімає гумку, тицяє половину жмутка мені. — Ось, бери і зникни з моїх очей. Якщо ти така розумна, іди своєю дорогою.

— Чому ти це робиш?

Сльози печуть мені очі. Не тому, що мені страшно, а тому, що вона моя єдина подруга. І я знаю, що втрачаю її.

— Ти для мене тягар, Міло. Ти мене затримуєш. Не хочу бути змушена весь час тебе глядіти. Я тобі не мати, чорт забирай!

— Я й не хочу, щоб ти нею була.

— То, може, подорослішаєш?

— А ти, може, перестанеш бути стервом?!

Поява автівки заскочила нас зненацька. Ми так зосередились одна на одній, що не помітили, як вона наблизилася. Раптом авто вивертає з-за рогу й фари сліплять нас, мов приречених звірів. Шини вищатъ, зупиняючись. Машина стара, двигун постує.

Водій висовується у вікно.

— Вам, пані, потрібна допомога, — каже він.

Це більше схоже на твердження, а не запитання, але ж і наша ситуація очевидна: морозна ніч, дві жінки на порожній дорозі. Авжеж, нам потрібна допомога.

Я мовчки витріщаюся на нього. Командування бере на себе Олена, як завжди. Вона вмить змінюється. Хода, голос, те, як провокаційно випинається стегно, – звабливіше не буває. Вона всміхається й промовляє своєю гортанною англійською:

– Наше авто заглухло. Підвезете нас?

Чоловік розглядає її. Це проста обачність? Він розуміє, що тут щось не так. Я вже на межі того, щоб утекти назад до лісу, поки він не викликав поліцію.

Коли він нарешті відповідає, голос у нього рівний – жодної ознаки того, що Оленіні чари на нього подіяли.

– Далі дорогою є СТО. Мені все одно заправитися треба. Викличемо евакуатор.

Ми сідаємо в машину. Олена попереду, я лізу на заднє сидіння. Гроші, які вона мені дала, я запхала в кишеню, і тепер вони здаються чимось на зразок розжареної грудки вугілля. Я досі зла, мені болить її жорстокість. Із цими грошима я можу впоратися й без неї, без будь-кого. І впораюся.

Чоловік кермує мовчки. Спочатку я думаю, що він просто нас ігнорує, ми йому нецікаві. А тоді я перехоплюю його погляд у дзеркалі заднього виду й розумію, що він вивчає мене, нас обох. Він мовчить, але напоготові, мов той кіт.

Попереду спалахують вогні СТО, ми в'їжджаємо, зупиняємося біля колонки. Чоловік виходить заповнити бак і каже нам:

– Я спитаю щодо евакуатора.

Заходить у приміщення.

Ми з Оленою сидимо в автівці, не дуже розуміємо, що робити далі. У вікно видно, як наш водій говорить з касиром. Показує на нас, касир бере телефон.

– Він викликає поліцію, – шепочу я Олені. – Треба забиратися. Треба тікати, зараз.

Тягнуся до дверей і вже майже тисну на ручку, коли на станції з'являється чорне авто, яке пригальмовує поруч із нами. Виходять двоє чоловіків, обидва в темному одязі. В одного дуже світле біляве волосся, коротке, мов щітка. Вони дивляться на нас.

У мене вмить холоне кров.

Ми — тварини в клітці чужої машини, і нас оточують мисливці. Білявий стоїть біля моїх дверцят, пильно дивиться на мене, а я можу лише витріщатись у вікно на останнє обличчя, яке бачила Мама. Певно, останнє, яке бачитиму я сама.

Раптом білявий різко піднімає голову, переводить погляд на будівлю. Я розвертаюся й бачу, що наш водій вийшов на вулицю й прямує до автомобіля. Він розплатився за пальне, кладе гаманця до задньої кишені. Сповільнює крок, супиться, дивлячись на двох чоловіків, які обступили його машину.

— Чим можу допомогти, панове? — питає він.

Відповідає білявий:

— Можна поставити вам кілька запитань, сер?

— Хто ви такі?

— Я спеціальний агент Стів Ульман, Федеральне бюро розслідувань.

Схоже, нашого водія це не дуже вражає. Він тягнеться до відра, що стоїть біля колонки, дістає звідти губку. Витискає зайву воду, починає витирати брудне скло.

— І про що ви двоє хочете зі мною поговорити? — питає він, витираючи воду зі скла.

Білявий нахилиється ближче до нього, говорить приглушено. Я чую слова «втікачки» та «небезпечні».

— І чому ви мені про це розповідаєте? — питає водій.

— Це ж ваше авто, правильно?

— Так. — Раптом водій починає реготати. — О, тепер розумію. Якщо вам цікаво, там сидять моя дружина та її двоюрідна сестра. Дуже небезпечні на вигляд, правда?

Білявий зиркає на свого напарника. Погляд здивований. Вони не знають, що сказати.

Наш водій кидає губку назад до відра, хлюпає вода.

— Удачі вам, хлопці, — каже він і відчиняє дверцята. Сідаючи за кермо, голосно звертається до Олени: — Вибач, люба. Адвілу в них не було. Спробуємо на наступній заправці.

Ми відїжджаємо, я зиркаю назад і бачу, що чоловіки досі дивляться нам услід. Один записує собі номери.

Усі в автівці мовчать. Я надто паралізована страхом, щоб сказати бодай слово. Можу лише витріщатися на потилицю нашого водія, чоловіка, який щойно врятував нам життя.

Він нарешті каже:

— То ви розкажете, що це взагалі було?

— Вони вам збрехали, — каже Олена. — Ми не небезпечні!

— І вони не з ФБР.

— То ви знаєте?

Чоловік дивиться на неї.

— Слухайте, я не дурний, можу впізнати правду, як побачу. І знаю, коли мене намагаються обдурити. То, може, скажете мені правду?

Олена втомлено зітхає. Шепоче:

— Вони хочуть нас убити.

— Це я й без того зрозумів.

Він хитає головою, сміється, але гумору в цьому немає. Це сміх людини, якій не віриться у власне нещастя.

— Чорт, біда сама не ходить, оце вже точно, — каже він. — То хто ви такі й через що вас хочуть убити?

— Через те, що ми сьогодні дещо бачили.

— Що саме?

Вона відвертається до вікна.

— Забагато, — мимрить собі під ніс. — Ми бачили забагато.

Водій приймає цю відповідь, бо ми щойно звернули з дороги. Колеса підстрибують на ґрунтівці, що веде вглиб лісу. Він зупиняє авто перед розвалюхою, що стоїть в оточенні дерев. Це проста груба хижка, у такій житиме хіба геть бідна людина, але на даху причеплена супутникова тарілка.

— Це ваш дім? — запитує Олена.

— Я тут живу, — така його дивна відповідь.

Він відчиняє вхідні двері трьома різними ключами. Стоячи на ганку, чекаючи, поки він відчинить різні замки, я помічаю, що

на всіх вікнах — ґрати. На мить вагаюся, чи заходить всередину: на думку спадає інший будинок, з якого ми щойно втекли. Але я усвідомлюю, що ці ґрати інші: не для того, щоб утримати людей усередині, а для того, щоб не впускати.

Усередині пахне димом і мокрою шерстю. Він не вмикає світла, рухається так, наче знає всліпу кожен квадратний дюйм.

— Тут стає трохи затхло, коли я їду на кілька днів, — каже він.

Б'є сірником, і я бачу, що він схилився перед вогнищем. Там уже чекають дрова й оберемок трісок, і скоро полум'я оживає, танцює. Воно освітлює його обличчя, яке так здається ще худішим, ще похмурішим у темній кімнаті. Я думаю, що колись це обличчя мало бути красивим, та очі стали надто запалі, а на худій щелепі темніє кількаденна щетина. Вогонь стає яскравіший, я роззираюся по маленькій кімнаті, яка здається меншою через купи газет і журналів, десятки вирізок, прищиплених до стін. Вони всюди, схожі на жовтувату луску, і я уявляю, як він зачинається в цій хатинці день за днем, місяць за місяцем, наче в лихоманці вирізає статті, значення яких розуміє лише він сам. Дивлюся на заґратовані вікна, пригадую три замки на дверях. І думаю: це дім наляканої людини.

Він підходить до шафи, відмикає її. Я сполохано дивлюся на пів десятка рушниць усередині. Він дістає одну, знову замикає шафу. Побачивши зброю в його руках, я відступаю на крок.

— Усе гаразд, не треба боятися, — каже він, завваживши тривогу в мене на обличчі. — Сьогодні просто краще тримати пушку під рукою.

Ми чуємо дзвінок. Звук змушує чоловіка рвучко підняти голову. Не випускаючи рушницю, він підходить до вікна, дивиться в ліс.

— Щось перечеписалося через сенсор, — каже він. — Може, просто тварина. Але ж...

Він надовго затримується біля вікна, тримаючи руку на зброї. Я пригадую, що на СТО двоє чоловіків дивились, як ми їдемо геть. Записували номери. Зараз вони вже мають знати, чия то була машина. Мають знати, де він живе.

Чоловік підходить до стосу дров, бере поліно, кидає у вогонь. Тоді всідається у крісло-гойдалку й сидить, дивлячись на нас, із рушницею на колінах. Потріскує полум'я, у вогнищі танцюють іскри.

— Мене звати Джо, — каже він. — Розкажіть, хто ви.

Я дивлюся на Олену. Ми мовчимо. Хоча цей дивний чоловік сьогодні нас урятував, ми досі його боїмося.

— Слухайте, ви зробили вибір. Сіли до мене в авто.

Його крісло рипить проти дерев'яної підлоги.

— Для сором'язливості запізно, пані, — каже він. — Жереб кинуто.

Коли я прокидаюся, день ще не настав, а от вогонь уже вигорів до жаринок. Останнє, що я пригадую перед засинанням, — тихі голоси Олени та Джо. Тепер, при тьмяному світлі, я бачу, що Олена спить поруч зі мною на плетеному килимку. Я досі зла на неї, не пробачила їй ті слова. Але кількогодинний сон прояснив для мене неунікне: ми не можемо лишитися разом навіки.

Мою увагу привертає рипіння крісла. Я бачу, як злегка поблискує рушниця Джо, й відчуваю, що він дивиться на мене. Певно, якийсь час споглядав, як ми спимо.

— Розбуди її, — каже він до мене. — Мусимо виходити.

— Чому?

— Вони там. Стежать за будинком.

— Що?

Я схоплююся на ноги, серце калатає. Підходжу до вікна. За ним видно тільки темряву лісу. А тоді я усвідомлюю, що зірки тьмяніють і скоро настане ранок.

— Думаю, вони так і стоять на дорозі. Інші детектори руху ще не спрацювали, — каже Джо. — Але мусимо виходити зараз, поки ще не світало.

Він підводиться, іде до шафи, дістає наплічника.

— Олено, — каже і злегка копає її носом чобота. Вона ворухиться, дивиться на нього. — Час іти. Якщо хочеш вижити.

Він виводить нас не з вхідних дверей. Натомість піднімає кілька дощок підлоги, і з тіней унизу здіймається запах вологої землі. Джо спускається драбиною, спиною вперед, і кличе нас:

— Нумо, пані.

Я передаю йому торбу Мама й лізу слідом. Він увімкнув ліхтарик, і в присмерку я бачу ящики, поставлені стосами вздовж кам'яних стін.

— У В'єтнамі селяни копали тунелі під будинками, такі, як цей, — каже він і веде нас низьким проходом. — Переважно для того, щоб зберігати їжу. Але іноді вони рятували їм життя.

Він зупиняється, відмикає навісний замок, вимикає ліхтарик. Піднімає дерев'яний люк над головою.

Ми вибираємося з тунелю в темні хащі. Деревя ховають нас, поки Джо веде геть від будинку. Ми мовчимо; не наважуємося заговорити. Я знову сліпо йду слідом, завжди піхотинець, не генерал. Але цього разу я довіряю тому, хто веде. Джо рухається тихо, з упевненістю того, хто точно знає, куди треба. Я йду за ним, і коли сонце починає висвітлювати небо, бачу, що він накульгує — трохи тягне ліву ногу, а коли одного разу озирається, я бачу гримасу болю. Але він усе ж іде вперед у ранковій сірості.

Нарешті я бачу занедбану ферму поміж дерев. Ми підходимо, і стає зрозуміло, що тут ніхто не живе. Вікна розбиті, дах з одного боку провалився всередину. Та Джо не йде до будинку; натомість він прямує до сараю, який, схоже, так само ризикує розвалитися. Знімає висячий замок, відчиняє двері.

У сараї стоїть автомобіль.

— Завжди було цікаво, чи він мені знадобиться, — каже Джо й сідає за кермо.

Я лізу назад. На сидінні лежать ковдра й подушка, під ногами в мене бляшанки з їжею — вистачить на кілька днів.

Джо повертає ключ, двигун нерішуче кахикає й оживає.

— Не хочеться кидати це місце, — каже чоловік. — Та, може, й прийшов час поїхати, ненадовго.

— Ви це для нас робите? — питаю я в нього.

Він озирається на мене через плече.

— Я це роблю, щоб не втрапити в халепу. Схоже, що ви, пані, принесли мені неабиякий шмат.

Він задом виїздить із сараю, і ми котимося нерівною ґрунтовою дорогою, повз розбиту ферму, повз застояний ставок. Раптом чуємо важке гупання. Джо одразу зупиняється, опускає вікно й пильно дивиться в ліс, з якого ми виїхали.

Над деревами здіймається чорний дим, височіє розлюченими колонами, що закручуються ген у небо, яке саме почало світлішати. Я чую, як Олена здавлено скрикує. У мене пітніють руки, мене трясє від думки про хатину, яку ми нещодавно покинули і яка тепер палає. Я думаю про плоть, що палала. Джо мовчить, просто шоковано дивиться на дим, і я питаю себе, чи не проклинає він свою лиху долю через зустріч з нами.

За мить він видихає.

— Господи Ісусе, — буркоче. — Хоч би хто були ці люди, вони ведуть серйозну гру.

Він знову розвертається до дороги. Я знаю, що йому страшно, бо бачу, як він стискає кермо. Бачу, які білі в нього кісточки.

— Пані, — тихо каже він. — Здається, час нам зникнути.

20

Джейн заплющила очі й осідлала хвилю болю, мов серфінгістка. «Будь ласка, нехай це скоро скінчиться. Нехай скінчиться, нехай». Вона відчула, як виступає на обличчі піт, поки перейми наростали, хапаючи її так міцно, що вона неспроможна була навіть застогнати, навіть вдихнути. Світло, здавалося, згасало за заплющеними повіками, звуки глушив стукіт її власного пульсу. Десь удалині вона відзначила рух у кімнаті. Стукіт у двері. Напружений голос Джо.

Тоді раптом руку Джейн стиснула інша рука — знайома, тепла. «Не може бути», — подумала вона, коли біль почав ущухати й зір поволі прояснився. Сфокусувавши погляд на обличчі над собою, вона зачудовано заклякла.

— Ні, — прошепотіла. — Ні, тебе не має тут бути.

Він узяв її обличчя в долоні, торкнувся вустами її чола, її волосся.

— Усе буде гаразд, сонце. Усе буде добре.

— Нічого тупішого ти в житті не робив.

Він усміхнувся.

— Ти знала, що я не надто розумний, коли виходила за мене.

— Про що ти думав?

— Про тебе. Лише про тебе.

— Агента Дін, — втрутився Джо.

Гебріел повільно підвівся. Стільки разів Джейн, дивлячись на чоловіка, думала про те, як же їй пощастило, але ще ніколи не

відчувала цього так гостро, як зараз. Він прийшов без зброї, не мав жодної переваги, але коли розвернувся до Джо, випромінював лише тиху рішучість.

— Я тут. Тепер відпустите мою дружину?

— Тільки після розмови. Коли ви нас вислухаєте.

— Я слухаю.

— Маєте пообіцяти, що поширите те, що ми розкажемо. Не дасте цьому померти з нами.

— Я сказав, що вислухаю. Ви говорили лише про це. І сказали, що відпустите людей. У вас, може, і є передсмертне бажання, а в них — ні.

Олена заговорила:

— Ми не хочемо, щоб хтось загинув.

— То доведіть це. Відпустіть їх. Тоді я сяду тут і слухатиму вас стільки, скільки ви захочете. Годинами, днями. Буду у вашому розпорядженні.

Він незмигну дивився на тих, хто тримав людей у полоні.

Мить проминула в мовчанні.

Раптом Джо нахилився до дивана, схопив лікарку Тем за руку й смикнув, піднімаючи на ноги.

— Станьте біля дверей, лікарко, — наказав він. Розвернувся й показав на пару жінок на іншому дивані. — Підводьтєся. Обидві.

Жінки й не поворухнулися, тільки витріщалися на Джо, наче певні того, що це якась витівка, що тільки-но вони поворухнутьсє, це обов'язково матиме наслідки.

— Бігом! Встали!

Реєстраторка схлипнула й звелася на непевні ноги. Тільки тоді друга жінка встала за нею. Обидві посунулися до дверей, де, завмерши, стояла лікарка Тем. Години полону так залякали їх, що тепер вони не вірили, що випробування підходить до кінця. Навіть коли Тем потяглася до ручки дверей, вона стежила за Джо, чекаючи наказу зупинитися.

— Ви троє можете йти, — сказав він.

Щойно жінки вийшли за двері, Олена з гуркотом зачинила їх і знову замкнула.

— А моя дружина? — мовив Гебріел. — Її теж відпустить.

— Не можу. Поки що ні.

— Наша угода...

— Я погодився відпустити заручників, агента Дін. Не сказав, яких саме.

Гебріел гнівно спалахнув.

— Думаєте, я тепер вам повірю? Думаєте, слухатиму, що ви хочете сказати?

Джейн потяглася до чоловікової руки й відчула, які напружені від люті зв'язки.

— Послухай його. Нехай говорить.

Гебріел видихнув.

— Гаразд, Джо. Що ви хочете мені розповісти?

Чоловік узяв два стільці, витягнув на середину кімнати й поставив один навпроти одного.

— Сядьмо, ми з вами.

— Моя дружина народжує. Їй не можна тут залишатися.

— Олена її догляне. — Він знову махнув на стільці. — А я розповім вам історію.

Гебріел глянув на Джейн. В його очах вона побачила любов і розуміння. Раніше Джо спитав її: «Кому ти довіряєш? Хто прийме кулю за тебе?» Дивлячись на чоловіка, вона подумала: «Я нікому ніколи не довірятиму більше за тебе».

Гебріел нерішуче зосередив увагу на Джо, чоловіки сіли один навпроти одного. Це скидалося на цілком цивілізовану зустріч, хіба що в одного з них на колінах лежала зброя. Олена, яка тепер сиділа на дивані з Джейн, тримала так само смертельний пістолет. Просто миле подвійне побачення. «Яка з пар переживе цю ніч?»

— Що вони вам про мене сказали? — спитав Джо. — Що каже ФБР?

— Кілька речей.

— Я божевільний, так? Відлюдник і параноїк.

— Так.

— Ви їм вірите?

— Не маю приводу не вірити.

Джейн вдивлялася в чоловікове обличчя. Хоча він говорив спокійно, вона бачила напруження в очах, у м'язах шиї. «Ти знав, що цей чоловік несповна розуму, — подумала вона. — І все одно прийшов. Усе заради мене...» Вона стримала стогін: перейми почалися знову. «Тихо. Не відволікай Гебріела; нехай робить те, що мусить». Вона відкинулася на спинку дивана, скрегочучи зубами, й страждала мовчки. Не зводила очей зі стелі, з єдиної темної плямки на акустичній плитці. «Зосередься на одній точці. Розум сильніший за біль». Стеля розмивалася, пляма наче плавала в хиткому білому морі. Її нудило від самого погляду на неї. Джейн заплющила очі, наче моряк із морською хворобою, якого хитає від погляду на хвилі.

Лише коли перейми почали вщухати, коли біль трохи відпустив, вона знову розплющила очі. Знову зосередилася на стелі. Щось змінилося. Поруч зі смужкою тепер був отвір, майже непомітний у порах акустичної плитки.

Джейн глянула на Гебріела, але він на неї не дивився, повністю зосередившись на чоловікові, який сидів навпроти нього.

— Ви вважаєте мене божевільним? — запитав Джо.

Гебріел зміряв його довгим поглядом.

— Я не психіатр. Не мені доходити таких висновків.

— Ви прийшли сюди, очікуючи побачити божевільного, який вимахує пістолетом, правда ж? — Джо нахилився вперед. — Саме це вам сказали. Будьте чесні.

— Ви справді хочете моєї чесності?

— Авжеж.

— Мені сказали, що я матиму справу з двома терористами. Ось до чого мене вели.

Джо відкинувся на спинку стільця, похмуро глянув на нього.

— То ось як вони все це закінчать, — тихо сказав він. — Звісно. Так і варто закінчувати. І які саме ми терористи?

Він глянув на Олену й зареготав.

— О, певно, що чеченці.

— Так.

— Виставою керує Джон Барсанті?

Гебріел спохмурнів.

— Ви його знаєте?

— Він стежить за нами з Вірджинії. Хоч би куди ми йшли, там з'являється він. Я знав, що з'явиться й тут. Певно, просто чекає нагоди застібнути мішки з нашими тілами.

— Вам не конче помирати. Віддайте мені зброю, вийдемо звідси разом. Без пострілів, без крові. Я дам вам слово.

— Оце так гарантія.

— Ви мене сюди впустили. Тобто на якомусь рівні ви мені вірите.

— Я не можу собі дозволити взагалі комусь вірити.

— То чому я тут?

— Бо я відмовляюся лягати в могилу без надії на правосуддя. Ми намагалися розповісти про це пресі. Віддали їм трикляті свідчення. Але всім начхати. — Він подивився на Олену. — Покажи їм руку. Покажи, що з тобою зробили в «Баллентрі».

Олена закатала рукав над ліктем, показала зазубрений шрам.

— Бачите? — сказав Джо. — Що вони вставили їй у руку?

— «Баллентрі»? Це ви про підрядника міністерства оборони?

— Мікročіп за останньою технологією. Спосіб «Баллентрі» стежити за своєю власністю. Вона була живим товаром, привезеним з Москви. Невеличкий побічний бізнес «Баллентрі».

Джейн знову подивилася на стелю. Раптом зрозуміла, що в плитці з'явилися нові отвори. Вона зиркнула на чоловіків, але вони так і були зосереджені один на одному. Більше ніхто вгору не дивився. Ніхто не бачив, що стеля тепер усіяна дірками.

— То це все через військового підрядника? — спитав Гебріел абсолютно спокійним голосом, без натяку на скепсис, який він, безперечно, відчував.

— Не якогось військового підрядника, а «Баллентрі Компані». Прямі зв'язки з Білим домом і Пентагоном. Ідеться про чиновників, які заробляють мільярди доларів щоразу, як ми вступаємо у війну. Як вважаєте, чому «Баллентрі» отримує майже всі великі контракти? Бо вона володіє Білим домом.

— Не хочеться вас розчарувати, Джо, але це не надто нова теорія змови. «Баллентрі» — новий бабай наших днів. Багато кому аж свербить бажання її звалити.

— Але Олена справді на це здатна.

Гебріел подивився на жінку, у погляді був сумнів.

— Як?

— Вона знає, що вони зробили в Ешберні. Вона бачила, що це за люди.

Джейн так і дивилася на стелю, намагаючись зрозуміти, що саме бачить. Тепер згори струменіли тоненькі голки пари. «Газ. Вони накачують кімнату газом».

Вона перевела погляд на чоловіка. Він знав про те, що мало статися? Знав про цей план? Схоже, ніхто більше не помічав мовчазного втручання. Ніхто не усвідомлював, що атака вже почалася і про неї віщують тонкі пасма газу.

«І ми всі його вдихаємо».

Вона напружилася, відчуваючи нові перейми. «Боже, тільки не зараз», — подумала. Не тепер, коли все пекло готове зірватися з повідця. Вона вчепилась у диванну подушку, чекаючи піку переймів. Біль міцно затиснув її у своїх щелепах, і вона могла лише чіплятися за подушку і триматися. «Оце буде паршиво, — думала вона. — Ох, зараз буде дуже боляче».

Але біль так і не дійшов кульмінації. Раптом подушка наче розплавилася в кулаці Джейн. Вона відчула, як щось тягне її вниз, у солодкий сон. Крізь німоту, що накочувалася на неї,

вона чула удари, чоловічі крики. Чула голос Гебріела, приглушений, наче він кликав її звідкись іздалеку.

Біль майже зник.

Щось упало біля неї, м'яко торкнулося обличчя. Доторк руки до щоки, слабкий, ласкавий. Зашепотів голос, вона не зрозуміла слів, цих м'яких і важливих слів, які майже загубились у грюканні раптово вибитих дверей. «Таємниця, — подумала Джейн. — Вона довіряє мені таємницю».

«Міла. Міла знає».

Далі пролунав оглушливий вибух, і її обличчя омило теплом. «Гебріеле, — подумала вона. — Де ж ти?»

21

Зі звуками перших пострілів натовп, що зібрався на вулиці, одногосно зойкнув. Морине серце завмерло. Офіцери спецпризначення тримали поліцейський кордон, поки всередині знову гриміли постріли. Вона бачила, як спантеличено дивились офіцери, поки спливали хвилини і всі чекали на якусь інформацію про те, що відбувається в лікарні. Ніхто не ворушився, ніхто не штурмував будівлю.

«Чого вони всі чекають?»

Раптом затріскотіли й ожили поліцейські рації:

— Будівлю зачищено! Штурмова команда виходить, будівлю зачищено! Потрібні медики. Ноші...

Медичні команди рвонули вперед, прориваючись крізь поліцейську стрічку, мов спринтери на фініші. Розірвана стрічка дала сигнал до хаосу. Раптом репортери й оператори теж посунули на лікарню, а поліція намагалась їх стримати. Над головою загуркотів вертоліт.

У цій какофонії Мора почула голос Корсака:

— Я коп, чорт забирай! Там моя подруга! Пропустіть!

Він глянув на неї й закричав:

— Док, дізнайтеся, чи з нею все добре!

Мора проштовхалася вперед, до поліцейського кордону. Коп глянув на її документи й похитав головою.

— Вони мають спочатку подбати про живих, докторко Айлс.

— Я лікарка. Можу допомогти.

Її було майже нечутно за гелікоптером, який саме приземлився на стоянці навпроти. Коп відволікся, відвернувся гарикнути на репортера:

— Гей, ти! Ану назад!

Мора обійшла його й побігла до будівлі, страшачись того, що могла побачити всередині. Коли звернула в коридор, що вів до відділення діагностики, їй назустріч котилася каталка з двома парамедиками, і мимоволі вона затиснула рота рукою, стримуючи зойк. Вагітне черево, темне волосся. Вона подумала: «Ні. Господи, ні».

Джейн Ріццолі була вся у крові.

У ту мить, здавалося, Мора забула всю свою медичну освіту. Паніка змусила її зосередитися на крові, і лише на крові. Стільки крові. Тоді, коли каталка проминула її, вона побачила, як піднімаються й опускаються груди, як ворушиться рука.

— Джейн? — гукнула Мора.

Парамедики вже котили її через вестибюль. Морі довелося бігти навздогін.

— Заждіть! В якому вона стані?

Один із чоловіків озирнувся через плече.

— У неї пологи. Веземо до Брігема.

— Але ж кров...

— Це не її.

— То чия?

— Тієї дівчини. — Він тицьнув великим пальцем у коридор. — Та точно нікуди не поїде.

Мора дивилась, як каталку з Джейн вивозять за двері. Тоді розвернулася й побігла коридором, повз парамедиків і поліціантів, до епіцентру кризи.

— Моро? — пролунав голос, дивно віддалений і здушений.

Вона побачила, як Гебріел намагається сісти на каталці. На обличчі в нього була киснева маска, на крапельниці висів мішок фізрозчину.

— Як ви?

Він застогнав і опустив голову.

— Трохи... млосно.

Парамедик сказав:

— Це після газу. Я дав йому наркан внутрішньовенно. Мусить трохи полежати. Це наче відходити від анестезії.

Гебріел підняв маску.

— Джейн...

— Я її бачила, — сказала Мора. — Усе гаразд. Її везуть до лікарні Брігем.

— Я більше не можу тут сидіти.

— Що сталося? Ми чули постріли.

Гебріел похитав головою.

— Я не пам'ятаю.

— Маска, — нагадав парамедик. — Вам зараз потрібен кисень.

— Вони не мали так чинити, — сказав Гебріел. — Я міг їх відмовити. Міг переконати здатися.

— Сер, вам треба вдягнути маску.

— Ні, — відрубав Гебріел. — Мені треба бути з дружиною. Ось що мені треба.

— Ви не готові вставати.

— Гебріеле, він має рацію, — сказала Мора. — Дивіться, ви заледве сісти можете. Полежіть ще трохи. Я сама відвезу вас до лікарні, але тільки тоді, коли ви трохи оклигаєте.

— Ще трошки, — сказав Гебріел, слабко влягаючись на каталку. — Скоро мені стане краще...

— Зараз повернуся.

Мора помітила коридор, що вів до відділення візуалізаційної діагностики. Увійшовши, вона передусім завважила кров. Саме кров завжди вимагала уваги, саме шокові червоні плями наче кричали: тут сталося щось жахливе, справді жахливе. Хоча в кімнаті було з пів дюжини чоловіків, а підлога була всіяна сміттям, яке залишилося від роботи парамедиків, вона не зводила очей з яскравих доказів смерті, якими були заляпані стіни. Тоді перевела погляд на тіло жінки, що лежало на канапі, на кров, що текла на підлогу по чорному волоссю. Мора ще ніколи не відчувала слабкості від вигляду крові, але раптом відчула, що хитається, і мусила вчепитися в одвірок. Подумала: «Це все залишки

газу, який вони сюди пустили. Кімнату ще не провітрили повністю».

Вона почула шурхіт пластику й крізь туман запаморочення побачила біле простирadlo на підлозі. Побачила агента Барсанті й капітана Гейдера, які відступили трохи вбік, поки двоє чоловіків у латексних рукавичках перекочували скривавлене тіло Джозефа Роука на пластикове простирadlo.

— Що ви робите? — спитала Мора.

Ніхто не відреагував на її присутність.

— Чому ви перевозите тіла?

Двоє чоловіків, які присіли над тілом, зупинилися, глянули на Барсанті.

— Їх доправлять літаком до Вашингтона, — сказав Барсанті.

— Ви нічого тут не чіпатимете, поки хтось із нашого бюро не огляне місце злочину. — Вона перевела погляд на двійко готових застігнути мішок з тілом. — Ви хто такі? Бо працюєте не на нас.

— Це ФБР, — сказав Барсанті.

У Мори остаточно проясніло в голові, запаморочення змело гнівом.

— Чому ви їх забираєте?

— Розтин робитимуть наші патологоанатоми.

— Я не віддавала вам ці тіла!

— Це лише питання паперів, докторко Айлс.

— Які я не підписуватиму.

Тепер на них дивилися всі присутні. Більшість чоловіків навколо була з поліції Бостона, як і Гейдер.

— Докторко Айлс, — зітхнув Барсанті. — Навіщо ці війни за територію?

Вона перевела погляд на Гейдера:

— Ці смерті — в нашій юрисдикції. Ви знаєте, що тіла маємо забрати ми.

— Ви наче не довіряєте ФБР, — сказав Барсанті.

«Я не довіряю вам».

Мора зробила крок до нього.

— Я так і не почула притомного пояснення вашої тут присутності, агенте Барсанті. Чому ви втрутилися в цю справу?

— Ці двоє людей — підозрювані в стрілянині в Нью-Гейвені. Гадаю, ви вже знаєте про це. Вони перетнули кордон між штатами.

— Це не пояснює того, навіщо вам тіла.

— Ви отримаєте остаточні звіти з аутопсії.

— Боїтеся, що я щось знайду?

— Знаєте, докторко Айлс, ви починаєте скидатися на таку ж параноїчку, як ці двоє. — Він розвернувся до чоловіків над тілом Роука. — Пакуємо їх.

— Ви до них не торкнетесь, — сказала Мора. Дістала мобільний, набрала номер Ейба Брістола. — Ейбе, у нас тут місце смерті.

— Так, я дивлюся телевизор. Скільки?

— Двоє. Тих, що тримали заручників, убили під час штурму. ФБР збирається забрати тіла до Вашингтона.

— Хвилинку. Спочатку федерали їх убивають, а тоді хочуть самі робити розтин? Якого дідька?

— Знала, що ви так скажете. Дякую за підтримку.

Вона закінчила дзвінок, розвернулася до Барсанті.

— Бюро судово-медичної експертизи відмовляється віддавати ці два тіла. Прошу вас залишити це приміщення. Коли криміналісти тут закінчать, наші працівники заберуть тіла до моргу.

Барсанті збирався сперечатися, але вона холодно подивилася на нього, наче кажучи, що в цій битві не поступиться.

— Капітане Гейдере, — сказала Мора. — Чи мушу я телефонувати до губернатора?

Гейдер зітхнув.

— Ні, це ваша юрисдикція. — Він глянув на Барсанті. — Схоже, тепер головує бюро судмедекспертизи.

Не сказавши більше жодного слова, Барсанті вийшов, забравши всіх своїх людей.

Мора вийшла за ними й дивилась, як вони йдуть коридором. Подумала: «Це місце смерті буде оброблено так само, як усі інші.

Це зробить не ФБР, а відділ розслідування вбивств департаменту поліції Бостона». Вона саме збиралася зробити наступний дзвінок, цього разу до детектива Мура, коли раптом помітила порожню каталку. Парамедик збирав речі.

— Де агент Дін? — запитала Мора. — Той чоловік, який тут лежав?

— Відмовився залишатися. Встав і пішов.

— І ви не могли його зупинити?

— Мем, цього типу *ніщо* не зупинило б. Він сказав, що мусить бути разом з дружиною.

— Як він туди дістанеться?

— Його підвезе якийсь лисий. Коп, я так зрозумів.

Вінс Корсак.

— Вони вже прямують до Брігема.

Джейн не пам'ятала, як опинилась у цьому місці, серед яскравих вогнів, блискучих поверхонь та облич у масках. Пригадувала лише якісь окремі шматочки. Чоловічі крики, рипіння коліс каталки. Спалах проблискових вогнів. А тоді — як поверталася над головою біла стеля, коли її везли до цієї кімнати. Вона знову й знову запитувала про Гебріела, але ніхто не міг сказати, де він.

Або ж вони боялися сказати.

— Матусю, у вас усе добре, — сказав лікар.

Джейн кліпнула, дивлячись у блакитні очі, що всміхалися їй поверх медичної маски. «Усе не добре, — подумала вона. — Мій чоловік мав би бути тут. Він мені потрібен. І годі кликати мене матусею».

— Коли відчуєте наступні перейми, — вів далі лікар, — починайте тужитися, гаразд? І не припиняйте.

— Нехай хтось зателефонує, — сказала Джейн. — Мені треба знати, де Гебріел.

— Спочатку треба допомогти вашій дитині народитися.

— Ні, спочатку треба зробити те, чого я хочу! Ви мусите... ви мусите...

Вона втягнула повітря, коли на неї накопилися нові перейми. Біль сягнув піку, лють також. Чому ці люди її не слухають?

— Тужтеся, матусю! Уже майже все!

— Чорт... забирай...

— Ну ж бо. *Тужтеся!*

Вона зойкнула, відчувши, як брутально стискаються щелепи болю. Але лють допомагала здолати його, допомагала тужитися з такою затятою рішучістю, аж в очах темніло. Вона не чула, як із шурхотом відчинилися двері, не бачила, як у кімнату прослизнув чоловік у блакитній лікарській формі. З криком відкинулася на стіл, ковтаючи повітря великими порціями. Аж тоді завважила, що він дивиться на неї, стоячи на тлі яскравого світла.

— Гебріеле, — прошепотіла Джейн.

Він узяв її за руку, погладив волосся.

— Я тут. Я з тобою.

— Я не пам'ятаю. Не пам'ятаю, що сталося...

— Зараз це не важливо.

— Важливо. Я мушу знати.

Знову почалися перейми. Вона набрала повітря й стиснула його руку. Учепилася в неї так, наче висіла над прірвою.

— Тужтеся, — звелів лікар.

Джейн згорнулася вперед зі стогоном, напруживши кожен м'яз. Піт заливав очі.

— Ось так, — підбадьорював лікар. — Уже майже все.

«Ну, маля. Не будь таким упертюхом. Допоможи своїй мамі!»

Вона була на межі того, щоб заверещати, здавалося, горло зараз вибухне. Тоді несподівано відчула потік крові між ногами. Почула розлучені крики, схожі на котячі завивання.

— Вона з нами! — сказав лікар.

«Вона?»

Гебріел сміявся, голос був хрипкий від сліз. Він торкнувся вустами волосся Джейн.

— Дівчинка. У нас із тобою дівчинка.

— Ще й лайлива така, — сказав лікар. — Гляньте на це.

Джейн повернула голову й побачила, як вимахують крихітні кулачки, як розчервонілося від люті личко. І темне волосся — багато темного волосся, що мокрими кучерями прилипло до голови. Вона вражено дивилась, як медсестра витирає немовля й загортає в ковдру.

— Хочете потримати, матусю?

Джейн не могла сказати ані слова, горло стислося. Вона могла тільки дивитися з зачудуванням, як цей згорток кладуть їй до рук. Подивилася на личко, набрякле від сліз. Дитина звивалася, наче їй не терпілося звільнитися від ковдри. Від материних рук.

«І ти справді моя?»

Вона уявляла собі, що це буде мить спорідненості, коли вона подивиться в очі немовляті й упізнає душу. Але цього відчуття не було зовсім — лише незграбність, з якою вона намагалася заспокоїти верткий згорток. Дивлячись на дочку, Джейн бачила зле створіння з набряклими очима й стиснутими кулаками. Створіння, яке несподівано з протестом закричало.

— У вас прекрасне немовля, — сказала медсестра. — Вона дуже на вас схожа.

22

Джейн прокинулася від сонячного світла, що лилось у вікно її палати. Подивилася на Гебріела, який спав на розкладачці біля її ліжка. Побачила в його волоссі сиві пасма, яких не помічала раніше. На ньому була та ж зім'ята сорочка, що й учора, на рукаві — плями крові.

«Чия це кров?»

Наче відчувши, що вона на нього дивиться, він розплющив очі й примружився на сонці.

— Доброго ранку, татку, — сказала вона.

Він виснажено всміхнувся.

— Думаю, матусі треба спати далі.

— Не можу.

— Це може бути наша остання нагода виспатися на майбутній час. Щойно дитина опиниться вдома, буде не до відпочинку.

— Я мушу знати, Гебріеле. Ти так і не сказав мені, що там сталося.

Усмішка згасла. Він сів, потер обличчя, раптово став старшим на вигляд і безмежно втомленим.

— Вони мертві.

— Обоє?

— Їх застрелили під час штурму. Так мені сказав капітан Гейдер.

— Коли ти з ним говорив?

— Він учора заходив. Ти вже спала, і я не хотів тебе будити.

Вона лягла на спину, подивилася на стелю.

— Я намагаюся пригадати. Боже, чому я нічого не пам'ятаю?

— Я теж, Джейн. Вони пустили фентаніловий газ. Так Морі сказали.

Джейн глянула на нього.

— То ти не бачив, як це було? Не знаєш, чи Гейдер казав правду?

— Я знаю, що Джо з Оленою мертві. Їхніми тілами опікується бюро судмедекспертизи.

Джейн замовкла, намагаючись пригадати останні миті, проведені в тій кімнаті. Згадала, як Гебріел і Джо розмовляли, сидячи один навпроти одного. «Джо хотів нам щось розповісти, — подумала вона. — Але так і не мав нагоди закінчити...»

— Невже кінець мусив бути саме такий? — запитала вона. — Невже вони обоє мусили померти?

Гебріел підвівся, підійшов до вікна. Сказав, дивлячись на вулицю:

— Це був надійний спосіб усе скінчити.

— Ми всі були непритомні. Не обов'язково було вбивати.

— Вочевидь, штурмова група вирішила інакше.

Вона дивилася чоловікові в спину.

— Джо сказав стільки божевільних речей. Це ж усе неправда, так?

— Я не знаю.

— Мікрочіп в Олени в руці? Переслідування ФБР? Класичні марення параноїка.

Гебріел не відповів.

— Гаразд, — сказала вона. — Розповідай, що думаєш.

Він розвернувся до неї.

— Що тут робив Джон Барсанті? Ніхто так на це й не відповів.

— Ти питав у бюро?

— Усе, що я зміг витягти з офісу заступника директора, — це те, що Барсанті має спеціальне завдання від міністерства юстиції. Більше мені ніхто нічого не сказав. І коли я вчора говорив з Девідом Сілвером у будинку сенатора Конвея, він не знав про втручання ФБР.

— Ну, Джо ФБР точно не довіряв.

— І тепер Джо мертвий.

Джейн пильно подивилася на нього.

— Ти починаєш мене лякати. Виникає думка...

Раптовий стукіт у двері змусив її мало не підстрибнути. Вона розвернулася, серце закалатало. У двері просунулася голова Анджели Ріццолі.

— Джейні, не спиш? Можна до тебе навідатися?

— О! — Джейн сполохано засміялася. — Привіт, мамо.

— Вона красуня, така красуня! Бачили її у вікно.

Анджела ввірвалася до палати зі старою каструлькою марки «Ревере», і в повітрі розлився аромат, який Джейн завжди вважала кращим за будь-які парфуми, — запах маминих страв. Слідом за дружиною ввійшов Френк Ріццолі з таким величезним букетом, що сам скидався на дослідника, який пробирається крізь джунглі.

— Як моя дівчинка? — мовив Френк.

— Чудово почуваюся, тату.

— Мала навела гармидеру в дитячій кімнаті. Нічогенькі в неї легені.

— Майкі після роботи теж до тебе заїде, — сказала Анджела. — Дивись, я спагеті з ягнятиною привезла. Можеш не розповідати, чим годують по лікарнях. Що тобі хоч на сніданок принесли?

Вона підійшла до таці, підняла кришку.

— Господи, ти лише глянь на ці яйця, Френку! Наче гумові! Вони спеціально роблять їжу такою огидною?

— Нема нічого поганого, щоб стати батьком донечки, сер, — сказав Френк. — Знаєш, Гейбе, дочка — це прекрасно. Та за нею треба стежити. Коли буде шістнадцять, почнеш хлопців відганяти.

— Шістнадцять? — пирхнула Джейн. — Тату, на той час коней у стайні вже не лишилося.

— Що ти таке кажеш? Хочеш сказати, коли тобі було шістнадцять...

— ...То як ви її назвете, люба? Не віриться, що ви досі не обрали ім'я.

— Ще думаємо.

— Про що тут думати? Назвіть на честь твоєї бабусі Реджини.

— Знаєш, у неї ще одна бабуся є, — завважив Френк.

— Хто назве дівчинку Ігнацією?

— Моїй мамі це ім'я згодилося.

Джейн подивилася через кімнату на Гебріела й побачила, що він знову дивиться у вікно. «Досі думає про Джозефа Роука. Досі сумнівається щодо його смерті».

У двері постукали, з'явилася ще одна знайома голова.

— Ріццолі, привіт! — гукнув Вінс Корсак. — То що, ти знову ху-денька?

Він увійшов, стискаючи стрічки з трьома повітряними кульками, що погойдувалися в нього над головою.

— Як ви, місіс Ріццолі, містере Ріццолі? Вітаю вас з онучкою!

— Детективе Корсаку, — почала Анджела. — Їсти хочете? Я принесла Джейн її улюблені спагеті, і маємо ще паперові тарілки.

— Ну, мем, я наче на дієті.

— Спагеті з ягнятиною.

— О-о-о, нечемна ви жінко, так спокушаєте...

Корсак помахав на неї товстим пальцем, Анджела високо, по-дівчачому, реготнула.

«Господи, — подумала Джейн. — Корсак фліртує з моєю матір'ю. Щось не хочеться на це дивитися».

— Френку, тарілки дістанеш? Вони в торбі.

— Зараз лише десята ранку, ще навіть не обід.

— Детектив Корсак голодний.

— Він щойно тобі сказав, що на дієті. Чому ти не слухаєш?

Знову постукали в двері. Цього разу ввійшла медсестра з дитячим ліжечком. Підкотивши його до ліжка Джейн, виголосила:

— Час навідати матусю!

Вона підняла сповите немовля і вклала Джейн до рук.

Хижою пташкою налетіла Анджела:

— О, Френку, глянь на неї! Боже, яка гарнюня! Ти подивися на це личко!

— Як я можу подивитися, якщо ти над нею виснеш?

— У неї ротик моєї мамці...

— Оце так привід вихвалитися.

— Джейні, спробуй її погодувати. Мусиш попрактикуватися, перш ніж молоко прийде.

Джейн роззирнулася палатою, подивилася на людей, що скупчилися навколо її ліжка.

— Ма, мені не дуже зручно...

Вона замовкла, глянула на дитя, яке раптом почало завивати. «І що мені тепер робити?»

— Може, у неї гази, — припустив Френк. — У немовлят завжди гази.

— Чи вона їсти хоче, — запропонував версію Корсак. Ну авжеж.

Дитина тільки голосніше заплакала.

— Я її візьму, — сказала Анджела.

— Хто тут матуся? — спитав Френк. — Їй потрібна практика.

— Не можна, щоб немовля постійно плакало.

— Можна покласти їй палець до рота, — сказав Френк. — Ми з тобою, Джейні, завжди так робили. Ось так...

— Стій! — втрутилася Анджела. — Френку, ти руки помив?

Дзвінок телефона Гебрієла мало не загубився в цьому бедламі. Джейн зиркнула на чоловіка, коли він відповів, побачила, як він супиться, дивлячись на годинник. Почула, як він каже:

— Зараз я навряд чи зможу. Починайте без мене.

— Гебрієле? — гукнула його Джейн. — Хто це?

— Мора починає аутопсію Олени.

— Краще йди.

— Не хочу тебе кидати.

— Ні, ти мусиш бути там.

Дитина верещала ще дужче, звивалася так, наче відчайдушно намагалася втекти з материних рук.

— Хтось із нас мусить подивитися.

— Ти точно не проти?

— Поглянь на цю компанію. *Йди.*

Гебріел нахилився її поцілувати.

— Скоро побачимося, — прошепотів він. — Люблю тебе.

— Ви тільки подумайте, — несхвально похитала головою Анджела після того, як він вийшов з палати. — Аж не віриться.

— Що таке, мам?

— Залишає дружину й новонароджену доню й біжить дивитись, як розрізають труп!

Джейн глянула на червону дочку, яка так і завивала в її обіймах, і зітхнула. «Якби ж я могла піти з ним».

Коли Гебріел вдягнув халат, бахіли й увійшов до залу для розтинів, Мора вже підняла грудну кістку й порпалась у грудній клітці. Вони з Йошимою обходилися без непотрібних балачок, її скальпель розтинав судини й зв'язки, вивільняючи серце й легені. Вона працювала тихо й дуже точно, очі понад маскою не показували жодних емоцій. Якби Гебріел не був з нею знайомий, ця продуктивність здалася б йому страшною.

— Тож ви таки змогли, — сказала вона.

— Пропустив щось важливе?

— Поки без несподіванок. — Вона подивилася на Олену. — Те ж приміщення, те ж тіло. Дивно думати, що я вдруге бачу цю жінку мертвою.

«Але цього разу вона мертвою й залишиться», — подумав Гебріел.

— Як у Джейн справи?

— Усе гаразд. Гадаю, зараз її трохи завалило гостями.

— А дитина?

Мора опустила в миску рожеві легені. Ці легені вже ніколи не заповняться повітрям, не наситять киснем кров.

— Прекрасна. Вісім фунтів три унції, десять пальців на руках, десять на ногах. Дуже схожа на Джейн.

В очах Мори вперше з'явилась усмішка.

— Як назвали?

— Поки що вона «Дівчинка Ріццолі-Дін».

— Сподіваюся, це скоро зміниться.

— Навіть не знаю. Мені починає подобатись, як це звучить.

Розмови про такі радісні речі тоді, як поміж ними лежала мертва жінка, здавалися неповажними. Він подумав про те, як його маленька дочка робила перше дихання, про її перший розмитий погляд на цей світ, коли тіло Олени почало холонути.

— Я по обіді заїду до неї в лікарню, — сказала Мора. — Чи в неї вже передозування відвідувачами?

— Повірте, ви будете одною зі щиро бажаних гостей.

— Детектив Корсак уже заходив?

Гебріел зітхнув.

— З кульками, усе як годиться. Старий добрий дядько Вінс.

— Не відганяйте його. Може, сидітиме з дитиною.

— Це саме те, що малечі потрібно, — той, хто може навчити її тонкого мистецтва голосної відрижки.

Мора засміялася.

— Корсак — хороша людина. Насправді.

— У всьому, крім того, що він кохає мою дружину.

Мора поклала скальпель, подивилася на нього.

— Тоді він зичить їй щастя. І бачить, що ви щасливі разом. — Знову взявши свою зброю, вона додала: — Ви з Джейн даєте надію нам, решті.

«Нам, решті». Тобто всім самотнім людям світу. Не так давно він був одним із них.

Гебріел дивився, як Мора розтинає коронарні артерії. Як спокійно тримає в руках серце мертвої жінки. Її скальпель розкрив серцеві камери, виставив їх на позір, вона мацала, вимірювала, зважувала. І все одно, схоже, своє серце Мора Айлс тримала під надійним замком.

Його погляд упав на обличчя жінки, яку вони знали просто як Олену. «Кілька годин тому я говорив з нею, — подумав він. — Ці очі дивилися на мене, бачили мене». Тепер вони були тьмяні, роговиці затьмарені, скляні. Кров витекла, і рана від кулі здавалася рожевою діркою в лівій скроні.

- Це схоже на страту, — сказав він.
- З лівого боку є й інші рани. — Мора махнула на негатовскоп. — На рентгені видно дві кулі біля хребта.
- Але оця рана... — Він подивився на її обличчя. — Це був смертельний постріл.
- Штурмова команда точно не хотіла ризикувати. Джозефа Роука теж застрелили в голову.
- Ви зробили йому розтин?
- Доктор Брістол закінчив годину тому.
- Навіщо їх страчувати? Вони вже були непритомні. Ми всі були.
- Мора підняла очі від маси легень, що волого лежали на дошці.
- Вони могли обвішатися вибухівкою.
- Вибухівки не було. Ці люди не були терористи.
- Рятувальна команда цього не знала. До того ж могли бути тривоги щодо фентанілу, який вони використали. Ви знаєте, що похідний від фентанілу газ також використовували в ситуації в Москві?
- Так.
- У Москві це призвело до жертв. А тут вони вдаються до цього з вагітною заручницею. Не можна було надто довго піддавати дитину в утробі дії газу. Зачистка мала бути швидка й ефективна. Так вони себе виправдовують.
- Тож вони заявляють, що ці постріли були необхідні.
- Так сказали лейтенанту Стіллену. Поліція Бостона не брала участі у плануванні чи реалізації рятувальної операції.
- Розвернувшись до негатовскопа, на якому висіли знімки, Гебріел запитав:
- Це знімки Олени?
- Так.
- Він підійшов ближче. Побачив яскраву кому на черепі, розсип уламків у черепній порожнині.
- Це все — внутрішній рикошет, — сказала вона.
- А оце затемнення у формі літери «С»?

— Уламок між скальпом і черепом. Шматок свинцю, що відколовся, коли куля пробила кістку.

— Ми знаємо, хто саме зі штурмової команди зробив цей постріл?

— Навіть Гейдер не має списку імен. Коли прибули наші криміналісти, уся команда, певно, вже їхала до Вашингтона, поза нашою досяжністю. Вони прибрали все, що лишили після себе. Зброю, гільзи. Навіть наплічник, з яким Джозеф Роук увійшов до лікарні. Нам лишилися тільки тіла.

— Так зараз працює світ, Моро. Пентагон має право відправити загін своїх командос до будь-якого американського міста.

— Я вам дещо скажу. — Вона поклала скальпель, подивилася на нього. — Мене це до біса лякає.

Задзичжав інтерком. Мора підняла очі, почувши, як її секретарка каже:

— Докторко Айлс, на лінії знову агент Барсанті. Хоче з вами поговорити.

— Що ви йому сказали?

— Анічогісінько.

— Добре. Скажіть, що я перетелефоную. — Вона помовчала. — Коли і якщо матиму час.

— Знаєте, він стає грубий.

— Тоді й ви не мусите говорити з ним увічливо. — Мора подивилася на Йошиму. — Закінчімо тут, поки нас знову не перебили.

Вона занурила руки глибоко в череву, почала виймати органи. Дістала шлунок, печінку, підшлункову залозу, безкінечні кільця тонкого кишківника. Розкривши шлунок, їжі Мора не знайшла, у миску скрапували лише зеленкуваті виділення.

— Печінка, селезінка й підшлункова залоза — у межах норми, — зазначила вона.

Гебріел дивився, як смердючі тельбухи скупчуються в тазу, і з тривогою думав, що в його власному череві — такі ж лискучі органи. Дивлячись на обличчя Олени, він подумав: «Щойно розітнеш шкіру, навіть найпрекрасніша жінка матиме такий вигляд,

як усі інші, — маса органів у порожнистій упаковці з м'язів і кісток.

— Гарзд, — приглушено мовила Мора, занурюючись ще глибше в порожнину. — Я бачу, де пройшли інші кулі. Ось тут, біля хребта, і маємо ще забрюшинну кровотечу.

У животі майже не лишилося органів, вона дивилася у практично порожню оболонку.

— Можете дістати знімки живота й грудини? Я перевірю, де саме інші дві кулі.

Йошима підійшов до негатоскопа, зняв знімки черепа й повісив нові. Тіні серця та легень сяяли у кістяній клітці ребер. У тунелі кишок вишикувалися темні кишені газу, мов машинки на атракціоні. У порівнянні з нечітким туманом внутрішніх органів кулі яскравими уламками виділялися проти стовпа хребта.

Гебріел подивився на знімки й раптом примружився, пригадуючи, що йому говорив Джо.

— На знімках не видно рук, — сказав він.

— Якщо немає помітної травми, ми зазвичай не знімаємо кінцівки, — сказав Йошима.

— А може, й варто.

— Чому? — підняла на нього очі Мора.

Гебріел повернувся до столу, оглянув ліву руку.

— Гляньте на цей шрам. Що ви про нього скажете?

Мора обійшла стіл, стала ліворуч від тіла й так само оглянула руку.

— Бачу, над ліктем. Загоївся добре, утворень немає. — Вона подивилася на Гебріела. — Що тут не так?

— Джо мені дещо розповів. Знаю, звучить як божевілля.

— Що?

— Він заявив, що їй у руку встановили мікрочіп. Ось тут, просто під шкіру, щоб відстежувати її місцеперебування.

Мора пильно дивилася на нього. Раптом засміялася.

— Не надто оригінальне марення.

— Знаю, як це має звучати...

— Класика. Уряд встановлює мікрочіпи.

Гебріел знову розвернувся до рентгенівських знімків.

— Як думаєте, чому Барсанті так прагне перевезти кудись ці тіла? Що, на його думку, ви можете знайти?

Мора трохи помовчала, дивлячись на Оленину руку.

Йошима сказав:

— Можу зробити рентген. На це піде кілька хвилин.

Мора зітхнула й зняла брудні рукавички.

— Це майже точно марнування часу, але чому б не закрити питання зараз.

Під захистом свинцю Мора з Гебріелем у передпокої дивились у віконце, як Йошима вкладав руку на плівку й налаштовував коліматор. «Мора має рацію, — подумав Гебріел, — ми напевно змарнуємо час». Але він мусив встановити межу між страхом і параноєю, правдою й маренням. Він побачив, як Мора краєм ока косить на годинник на стіні, й зрозумів, що їй не терпиться продовжити розтин. Найважливіша частина — розтин голови й шиї — була ще попереду.

Йошима дістав плівку й зник у лабораторії.

— Усе, він закінчив. Повертаймося до роботи, — мовила Мора.

Вона вдягнула нові рукавички й підійшла до столу. Стоячи біля голови трупа, занурила руки у сплутане чорне волосся, обмацуючи череп. Тоді одним точним рухом розрізала скальп. Гебріелові було важко дивитись, як калічать цю красуню. Обличчя було не більше ніж поєднанням шкіри, м'язів і хрящової тканини, які так легко піддавалися скальпелю патологоанатома. Мора взялася за край надрізу й потягла, довге волосся чорною завісою закрило обличчя.

З лабораторії вийшов Йошима.

— Докторко Айлс?

— Рентген готовий?

— Так. І там щось є.

Мора підняла очі від роботи.

— Що?

— Під шкірою видно. — Асистент повісив знімок на негатоскоп, показав: — Ось тут.

Мора підійшла до знімка, мовчки вдивилась у тонку білу смужку на м'якій тканині. Ніщо природного походження не могло бути таке рівне, таке однорідне.

— Це щось штучне, — сказав Гебріел. — Думаєте...

— Це не мікрочіп, — відповіла Мора.

— Але ж щось там є.

— Воно не металічне. Не таке щільне.

— То на що ми дивимось?

— Зараз дізнаємося.

Мора повернулася до тіла, взяла скальпель. Розвернула ліву руку, відкрила шрам. Розріз зробила напрочуд швидко й глибоко — одним ударом розрізала шкіру й підшкірний жир, до м'язів. Ця пацієнтка не поскаржиться на нерівний шрам чи пошкоджений нерв; приниження, перенесені нею в цій залі, на цьому столі, нічого не значать для бездумної плоті.

Мора потяглася по щипці, занурила краї в рану. Поки вона водила інструментом у свіжій рані, Гебріел дивився на це брутальне дослідження з відразою, та відвернутися не міг. Почув, як вона вдоволено щось буркоче, і щипці знову з'явилися з рани, стиснуті навколо чогось, схожого на блискучий сірник.

— Я знаю, що це, — сказала вона, кладучи здобич на тацю. — Це силастикова трубка, просто вона перемістилася глибше, ніж треба, і навколо неї утворилася рубцева тканина. Тому я й не змогла її намацати через шкіру. Знадобився рентген, щоб точно визначити, що вона там є.

— Навіщо потрібна ця штука?

— Це норплант. У трубці — прогестин, що повільно виділяється з часом, перешкоджаючи овуляції.

— Контрацептив.

— Так. Такі зараз нечасто побачиш. У США їх більше не випускають. Зазвичай їх імплантують по шість штук, віялом. Той, хто видалив інші п'ять, цей просто пропустив.

Задзижчав інтерком.

— Докторко Айлс? — Знову Луїз. — Вам телефонують.

— Можете прийняти повідомлення?

— Гадаю, тут краще відповісти. Це Джоан Енстед з офісу губернатора.

Мора різко підняла голову, подивилася на Гебріела, і вперше він побачив в її очах вогник тривоги. Вона поклала скальпель, зняла рукавички й рушила до телефона.

— Докторка Айлс, — сказала в слухавку.

Хоча Гебріел не чув іншої половини розмови, з самої мови тіла Мори було зрозуміло, що вона не рада цьому дзвінку.

— Так, я уже почала. Це наша юрисдикція. Чому ФБР вважає, що може... — Тривала пауза. Мора відвернулася до стіни, її спина залякла. — Але я не завершила аутопсію. Саме збираюся розкрити череп. Якщо дасте ще пів години... — Знову пауза. Тоді холодний голос: — Розумію. Тіло буде готове до перевезення за пів години.

Вона повісила слухавку. Глибоко вдихнула й розвернулася до Йошими.

— Зберіть її. Тіло Джозефа Роука їм теж потрібне.

— Що відбувається? — запитав її асистент.

— Їх повезуть до лабораторії ФБР. Хочуть усе — усі органи, зразки тканин. Головування перебирає агент Барсанті.

— Такого ще не було, — сказав Йошіма.

Вона різко зняла маску, завела руки за спину, розв'язала халат. Зірвавши його, жбурнула в кошик для брудного одягу.

— Наказ від самого губернатора.

23

Джейн прокинулася різко, напруживши всі м'язи. Побачила темряву, почула приглушене ревіння автомобіля на вулиці внизу й рівний ритм дихання Гебріела, який міцно спав біля неї. «Я вдома, — подумала вона. — Лежу у власному ліжку, у власній квартирі, і ми всі в безпеці. Усі троє». Вона глибоко вдихнула й зачекала, поки серце перестане калатати. Просочена потом нічна сорочка поволі холола на шкірі. «Зрештою кошмари припиняться, — подумала вона. — Це лише відлуння крику».

Вона розвернулася до чоловіка, шукаючи тепла його тіла, знайомої втіхи його запаху. Але коли її рука вже майже огорнула його талію, вона почула з сусідньої кімнати дитячий крик. «Будь ласка, ні, ще ні, — подумала Джейн. — Я годувала тебе лише три години тому. Дай мені ще двадцять хвилин. Ще десять. Дозволь ще трохи полежати в ліжку, позбутися поганих снів».

Але плач тривав, ставав голоснішим, наполегливішим із кожним набором повітря.

Джейн підвелася, почовгала геть із темної спальні, зачинивши за собою двері, щоб не розбудити Гебріела. Увімкнула світло в дитячій, подивилася на червоне обличчя заплаканої дочки. «Тобі лише три дні, а ти мене вже виснажила», — подумала вона. Дістаючи немовля з колиски, відчула, як жадібний ротик шукає груди. Джейн усілась у кріслі-гойдалці, і рожеві ясна лещатами стиснули її сосок. Та запропоновані груди принесли немовляті лише тимчасову втіху, воно скоро знову заметушилося, і хоч би як мати колихала дочку, притискала до себе, вона не припиняла

крутитися. «Що я роблю не так? — питала вона себе, дивлячись на спантеличене дитя. — Чому я така незграбна?» Джейн рідко почувалася нездарою, однак триденне дитя робило її такою безпорадною, що тепер, о четвертій ранку, вона відчула раптове й нестримне бажання зателефонувати матері й попросити в неї мудрої поради. Така мудрість мала прийти інстинктивно, але Джейн якось чином її проминула. «Не плач, маленька, будь ласка, не плач, — подумала вона. — Я так утомилася. Мені хочеться тільки знову лягти спати, але ж ти не даєш. І я не знаю, як тебе приспати».

Вона підвелася й почала ходити кімнатою, колихаючи дитину. Чого мала хоче? Чому досі плаче? Джейн пішла з нею на кухню, стала, потрушуючи немовля й виснажено дивлячись на захаращений стіл. Подумала про своє життя до материнства, до Гебріела, коли поверталася додому з роботи, відкорковувала пляшку пива і всідалася з ногами на диван. Вона любила дочку й чоловіка, але була страшенно втомлена й не знала, коли знову зможе лягти. Ніч простиралася перед нею, мов безкінечні тортюри.

«Я не можу. Мені потрібна допомога».

Вона відчинила шафу й подивилася на бляшанки з дитячим харчуванням — безкоштовні зразки від лікарні. Дитина заверещала голосніше. Джейн не знала, що ще можна зробити. Деморалізовано потяглася до бляшанки. Перелила суміш у пляшечку, поклала в каструльку, набрала гарячої води з-під крану — ось пам'ятник її поразки. Символ того, що як мати вона — невдаха.

Щойно вона простягнула дочці пляшечку, рожеві губки стиснулися на гумці й маля почало задоволено й втішено плямкати. Ані скімлення, ані вовтузіння — звуки щасливої дитини.

Ого. Чиста магія в бляшанці.

Джейн виснажено опустилась у крісло. «Здаюся, — подумала вона, дивлячись, як швидко меншає суміші в пляшці. — Суміш перемогла». Жінка перевела погляд на книжку «Обери ім'я дитині», що лежала на столі. Вона була розгорнута на літері Л, до якої Джейн дійшла, вивчаючи імена для дівчат. Дочка приїхала з лікарні досі безіменною, і мати у відчай потяглася до книжки.

«Хто ти, маленька? Скажи, як тебе звати».

Та дівчинка не збиралася видавати свої таємниці; надто зайнята була смоктанням суміші.

«Лора? Лорел? Лорелія?» Надто ніжно, надто м'яко. Ця дитина не з таких. Бешкетниця буде.

Пляшечка була вже наполовину порожня.

«Порося. От яке ім'я тобі пасує».

Джейн перегорнула до М. Затьмареними очима оглянула список, зважуючи кожен варіант і раз по раз переводячи погляд на своє люте немовля.

«Мерсі? Мередіт? Меріл?» Точно ні. Перегорнула сторінку, очі були такі втомлені, що заледве фокусувалися. «Чому це так важко? Дівчинці потрібне ім'я, то обери якесь!» Погляд ковзнув униз сторінки й зупинився.

«Міла».

Джейн завмерла, витріщившись на ім'я. Спиною пробіг холодок. Вона збагнула, що вимовила його вголос.

«Міла».

У кімнаті раптом стало холодно, мов через поріг ступив привид і тепер кружляв над нею. Вона не стрималася, озирнулася через плече. Тремтячи, підвелася й вклала дочку, яка вже заснула, назад у ліжечко. Та крижаний страх не полишив її, і вона затрималася в дитячій, погойдуючись у кріслі, охопивши себе руками й намагаючись зрозуміти, чому тремтить. Чому так стривожилася від самого вигляду імені Міла. Дитина спала, спливали хвилини до світанку, а вона гойдалася й гойдалася.

— Джейн?

Вона налякано підняла голову й побачила у дверях Гебріела.

— Чому не лягаєш? — спитав він.

— Не спиться. — Вона похитала головою. — Не знаю, що зі мною не так.

— Гадаю, ти просто втомилася. — Чоловік увійшов до кімнати, поцілував її в чоло. — Повертайся до ліжка.

— Боже, у мене так погано виходить.

— Про що це ти?

— Ніхто не говорив, що буде так важко з усіма цими мамськими штуками. Я й грудьми годувати не можу. Навіть дурна кицька вміє вигодувати кошенят, а я — безнадійна. Вона тільки крутиться й крутиться.

— Схоже, зараз добре спить.

— Бо я дала їй суміш. Із пляшечки. — Джейн пирхнула. — Просто не можу більше боротися. Вона була голодна, кричала, а бляшанка стояла так близько. Дідько, кому потрібна мама, якщо є «Сімілак»?

— О, Джейн. Ти через це така засмучена?

— Це не смішно.

— Я й не сміюся.

— У тебе такий голос. «Така дурня, що аж не віриться».

— Я думаю, що ти втомилася, от і все. Скільки разів сьогодні вставала?

— Двічі. Ні, тричі. Боже, навіть не пам'ятаю.

— Треба було мене штурхонути. Я не знав, що ти встала.

— Річ не тільки в дитині. Ще... — Джейн завагалася. Тихо мовила: — Ще сні.

Гебріел підтягнув стільця, сів поруч.

— Про які сні йдеться?

— Одні й ті самі, знову й знову. Про ту ніч у лікарні. Уві сні знаю, що сталося щось жахливе, але не можу поворухнутися, не можу говорити. Відчуваю кров на обличчі, її смак. І так боюся, що... — Вона глибоко вдихнула. — До смерті боюся, що це твоя кров.

— Минуло лише три дні, Джейн. Ти досі перетравлюєш те, що сталося.

— Просто хоч, щоб усе скінчилося.

— Потрібен час, щоб минули кошмари, — сказав Гебріел і тихо додав: — Нам обом.

Джейн подивилася на його втомлені очі, неголене обличчя.

— Тобі теж сняться погані сні?

Він кивнув.

— Відгомін.
— Ти не говорив.
— Було б дивно, якби нам нічого такого не снилося.
— Про що твої кошмари?
— Про тебе. Про дитину... — Він замовкнув, відвів очі. — Це не те, про що хочеться розповідати.

Вони трохи помовчали, не дивлячись одне на одного. Поруч із ними в колисці солодко спала їхня дочка, єдина в родині не змучена нічними жахіттями. «Це все через любов, — подумала Джейн. — Вона змушує боятися, позбавляє хоробрості. Дає світу хижі ікла, готові будь-якої миті відірвати шматок твого життя».

Гебріел потягнувся до неї, взяв її руки у свої.

— Ну, кохана, — м'яко сказав він. — Ходімо в ліжко.

Вони вимкнули світло в дитячій, прослизнули до тіней власної спальні. Він обійняв її під прохолодним простирадлом. Темрява за вікном посірішала, було чути звуки світанку. Для міської дівчини ревіння сміттевоза чи радіоприймачі з машин були знайомі, мов коліскова. Бостон прокидався, вітаючи новий день, а Джейн нарешті заснула.

Вона прокинулася від співу. На мить подумала, що це теж сон, тільки от радісніший, сплетений із давніх спогадів дитинства. Розплющила очі й побачила, як сонце підморгує їй у жалюзі. Була вже друга година, і Гебріел зник.

Джейн викотилася з ліжка й босоніж почовгала до кухні. І там зупинилася, кліпаючи від несподіваного видовища: її мати, Анджела, сиділа за столом, тримаючи малу на руках. Анджела подивилася на заспану дочку.

— Уже дві пляшечки. На їжі вона знається.

— Мамо. Ти тут.

— Я тебе розбудила? Пробач.

— Коли ти приїхала?

— Кілька годин тому. Гебріел сказав, що тобі треба виспатися.

Джейн зачудовано засміялася.

— Він тобі зателефонував?

— А кому ще він мав зателефонувати? У тебе десь є інша мати?
— Ні, просто... — Джейн опустила на стілець, потерла очі. — Я ще не зовсім прокинулася. Де він?

— Нещодавно пішов. Йому зателефонував той детектив Мур, і він помчав.

— Щодо чого телефонували?

— Не знаю, поліційні справи. Там є свіжа кава. І тобі треба голову помити, ти схожа на печерну жінку. Коли востаннє їла?

— Здається, вечеряла. Гебріел приніс китайську їжу.

— Китайську? Ну, цього надовго не вистачить. Приготуй собі сніданок, кави випий. У мене тут усе під контролем.

«Так, мамо. Як завжди».

Джейн трохи посиділа, дивлячись на те, як Анджела тримає свою окасту онучку. Побачила, як рученята потягнулися вгору, обмацали її усмінене обличчя.

— Мамо, як ти це зробила? — спитала Джейн.

— Просто годуй її. Співай їй. Вона любить увагу.

— Ні, я маю на увазі — як ти виростила нас трьох? Я ніколи не розуміла, як це мало бути важко, троє дітей за п'ять років. — І додала зі сміхом: — Особливо зважаючи на те, що один із нас був Френкі.

— Ха! Найважче було не з твоїм братом, а з тобою.

— Зі мною?

— Ти постійно плакала. Прокидалася що три години. «Спить як немовля» — це точно не про тебе. Френкі ще повзав у підгузках, а я цілу ніч носила тебе туди-сюди. Допомоги від твого батька не було. Тобі пощастило, Гебріел хоч намагається чимось допомогти. А от твій тато... — Анджела пирхнула. — Казав, що від смороду підгузків його нудить, тож він їх не мінятиме. Наче я мала вибір. Він щоранку тікає на роботу, а я лишаюся з вами двома, ще й Майкі на підході. Френкі всюди суне свої руці. А ти ридаєш, мов скажена.

— Чому я стільки кричала?

— Деякі немовлята народжуються крикунами. Незгодні з тим, щоб на них не зважали.

«Ну, це все пояснює, — подумала Джейн, дивлячись на своє дитя. — Отримала те, на що заслужила. Отримала за дочку себе ж саму».

— То як ти впоралася? — знову запитала вона. — Бо мені так важко. Я не знаю, що робити.

— Роби так, як робила я, коли думала, що здурію. Коли розуміла, що не витримаю жодної години, жодної хвилини більше в полоні того дому.

— І що ти робила?

— Брала телефон і телефонувала матері. — Анджела подивилася на неї. — Телефонуй мені, Джейні. Саме для цього я тут, Бог не просто так створив матерів. Я не кажу, що ростити дитину конче всім селом.

Вона знову опустила голову до дитини в себе на руках.

— Але бабуся точно не завадить.

Джейн дивилась, як Анджела воркоче з маленькою, й подумала: «Ох, мамо, я ніколи не розуміла, як тебе потребую. Чи ж матері колись перестають бути потрібні?»

Змигнувши сльози, вона рвучко підвелася й пішла налити собі кави. Посьорбала, стоячи, вигинаючи спину, щоб розім'яти затерплі м'язи. Уперше за три дні Джейн відчувала, що відпочила, майже стала такою, як була. «Тільки от усе змінилося, — подумала вона. — Тепер я — мама».

— Яка ж ти гарнесенька, правда, Реджино?

Джейн глянула на матір.

— Ми взагалі-то ще не обрали імені.

— Ну треба ж її якось називати. Чому б не іменем твоєї бабусі?

— Я мушу зрозуміти, що це правильно. Їй з цим іменем жити до кінця днів, і я хочу, щоб воно їй пасувало.

— Реджина — прекрасне ім'я. Між іншим, означає «царственна».

— Це щоб у неї змалку завищена самооцінка була?

— Ну добре, то як ти її називатимеш?

Джейн помітила на столі книжку з іменами. Налила ще кави й, посьорбуючи, взялася гортати сторінки, уже трохи з відчаєм.

«Якщо я не оберу якомога швидше, — подумала вона, — то вийде Реджина за замовчуванням».

«Ізольда. Йоланда. Корделія».

Господи. Варіант із Реджиною здавався дедалі кращим. Царственне дитя.

Вона відклала книжку. Подивилася на неї, насупилася, тоді знову взяла й розгорнула на літері М. На імені, яке ввечері привернуло її увагу.

«Міла».

Джейн знову відчула, як по спині пробіг холодок. «Знаю, я десь уже чула це ім'я, — подумала вона. — Чому воно мене так бентежить? Я мушу згадати. Це важливо...»

Задзвонив телефон, злякав її. Вона впустила книжку, та впала на підлогу.

Анджела насупилася, дивлячись на неї.

— То ти слухавку візьмеш?

Джейн відвела дух, відповіла. То був Гебріел.

— Сподіваюсь, я тебе не розбудив.

— Ні, я з мамою каву п'ю.

— Нічого, що я їй зателефонував?

Вона глянула на Анджелу, яка понесла дитину до кімнати змінити підгузки.

— Ти просто геній. Я тобі про це казала?

— Здається, варто частіше кликати маму Ріццолі.

— Я проспала вісім годин поспіль. Не віриться, як це все змінює. У мене знову працює мозок!

— Тоді, може, ти й готова.

— До чого?

— Мене викликав Мур.

— Так, я чула.

— Ми зараз у «Шредер Плаза». Джейн, маємо збіг із базою. Патрон з аналогічним наколом є в базі Бюро з боротьби з алко-голем, тютюном, вогнепальною зброєю та вибухівкою.

— Про який патрон ти говориш?

— Із палати Олени. Після того як вона застрелила того охоронця, звідти забрали один патрон.

— Його було вбито з власної зброї.

— І ми щойно визначили, що цю зброю використовували раніше.

— Де? Коли?

— Третього січня. Стрілянина в Ешберні, Вірджинія.

Джейн стиснула слухавку, притисла до вуха так сильно, що чула, як калатає її власне серце. «Ешберн. Джо хотів розповісти про Ешберн».

До кухні повернулась Анджела з дитиною — її чорне волоссячко було скуйовджене, мов корона з кучерів. Реджина, царственне дитя. Раптом здалося, що ім'я їй насправді пасує.

— Що відомо про ту стрілянину? — запитала Джейн.

— У Мура тут є справа.

Вона глянула на Анджелу.

— Мамо, мені треба поїхати, ненадовго. Нічого?

— Їдь собі. Нам і тут добре. Правда, Реджино? — Анджела нахилилася, потерлася носом об носик дівчинки. — А скоро ми гарненько собі скупнемося.

Джейн звернулася до Гебріела:

— Двадцять хвилин. Я приїду.

— Ні. Зустрінемося деінде.

— Чому?

— Не треба це тут обговорювати.

— Гебріеле, чорт забирай, що відбувається?

Він замовк, і вона почула тихий голос Мура. Тоді знову заговорив Гебріел.

— Дойл. Зустрінемося там.

24

Вона не витратила часу на душ, просто вдягнула перше, що витягла з шафи, — мішкуваті штани для вагітних і футболку, подаровану колегами-детективами, з вишитими на череві словами «матуся-коп». З'їла в машині два тости з маслом дорогою до Джамайка-Плейн. Остання розмова з Гебріелом вивела її з рівноваги, тож вона раз по раз зиркала у дзеркало заднього виду на тих, хто їхав за нею. Чи не цей зелений «Таурус» вона вже бачила за чотири квартали звідси? І чи не цей білий фургон стояв через дорогу від її житла?

Бар Джей Пі Дойла був улюбленою забігайлівкою поліції Бостона, і в будь-який вечір там було повно копів, щойно зі зміни. Але о третій за барною стійкою сиділа лише самотня жінка з келихом білого вина, над головою в неї мигтів на екрані спортивний канал. Джейн рішуче проминула бар, рушила до сусідньої обідньої зали, де стіни були завішані пам'ятками про ірландський спадок Бостона. Газетні вирізки про Кеннеді, Тіпа О'Ніла й бостонську поліцію висіли тут так давно, що аж кришилися від старості, а ірландський прапор над одним зі столиків набув брудно-жовтуватого, нікотинного відтінку. У цю перерву між обідом і вечерею зайняті були лише два столики. За одним сиділа пара середнього віку — туристи, судячи з розгорнутої перед ними мапи Бостона. Джейн пройшла повз них у куток зали, де сиділи Мур із Гебріелом.

Вона сіла поруч із чоловіком, глянула на теку на столі.

— Що ви маєте мені показати?

Мур не відповів, але автоматично всміхнувся офіціантці, яка саме до них підходила.

— Привіт, детективе Ріццолі. Знову худенька? — сказала вона.

— Не настільки, як хотілося б.

— Чула, у вас дівчинка.

— Ночами спати не дає. Це, певно, мій єдиний шанс спокійно поїсти.

Офіціантка засміялася, дістала записник.

— Тоді будемо вас годувати.

— Я насправді буду тільки каву і яблучний крісп.

— Хороший вибір. — Дівчина глянула на чоловіків. — А ви?

— Ще кави, — сказав Мур. — Просто посидимо й подивимось, як вона їсть.

Поки офіціантка наливала їм кави, вони мовчали. Лише після того, як вона принесла десерт і пішла, Мур нарешті підштовхнув теку до Джейн.

Усередині лежали цифрові знімки. Вона впізнала на них зображення використаного патрона з візерунком, який залишили зіткнення ударника й капсуля та викид гільзи з затвора.

— Це зі стрілянини в лікарні? — запитала Джейн.

Мур кивнув.

— Патрон зі зброї, яку невідомий проніс до палати Олени. Зброї, якою вона його вбила. Балістики провели його по своїй базі й отримали збіг. Стрілянина в Ешберні, штат Вірджинія.

Вона перегорнула далі. То була інша серія макрографій патрона.

— Збігаються?

— Ідентичний візерунок. Два різні патрони з різних місць злочину. Обидва з однієї зброї.

— І тепер ця зброя в нас.

— Насправді ні.

Джейн глянула на Мура.

— Пістолет мав бути при тілі Олени. Вона остання його тримала.

— У лікарні його не було.

— Але ж ми обробили все приміщення, так?

— Зброї на місці не було. Штурмовий загін федералів конфіскував усі балістичні докази. Вони забрали зброю, наплічник Джо, навіть усі патрони. Коли туди дісталася наша поліція, уже нічого не було.

— Вони зачистили місце смерті? І що поліція Бостона з цим робитиме?

— Вочевидь, ми нічого не можемо зробити, — сказав Мур. — Федерали назвали це питанням національної безпеки й не хочуть витоків інформації.

— Вони не довіряють поліції?

— Ніхто нікому не довіряє. Не лише нас так відсторонили. Агент Барсанті теж хотів отримати ці докази й був дуже не радий дізнатися, що спецпризначенці їх конфіскували. Це вже бій федеральних агенцій. Поліція Бостона зараз — миша, яка спостерігає за бійкою слонів.

Погляд Джейн повернувся до знімків.

— Ти сказав, що другий патрон — зі стрілянини в Ешберні. Джозеф Роук намагався розповісти нам щось про Ешберн саме перед штурмом.

— Містер Роук цілком міг говорити ось про що. — Мур розкрив дипломат, дістав ще одну теку, поклав на стіл. — Я отримав це сьогодні вранці від поліції Лісбурга. Ешберн — маленьке містечко, справу розслідував Лісбург.

— Це неприємне видовище, Джейн, — застеріг дружину Гебріел.

Це було несподівано. Вони разом дивилися на найгірше, що могла запропонувати зала для розтинів, і вона ніколи не бачила, щоб він там кривився. «Якщо ця справа нажахала навіть Гебріела, — подумала Джейн, — то чи я справді хочу на це дивитися?» Вона не дала собі часу на роздуми, просто розгорнула теку й узяла перше фото з місця злочину. «Не так уже й страшно», — подумала. Доводилося дивитись і на страшніші речі. На сходах долиць лежала струнка жінка з каштановим волоссям, наче пірнаючи з верхньої сходинки. Кров рікою стекла вниз, зібралася калюжею.

— Це невідома номер один, — сказав Мур.

— Особу не встановлено?

— Ні, жодної з жертв у тому будинку.

Джейн перегорнула на наступний знімок. Цього разу — молода білявка на розкладачці натягнула ковдру до шиї й так і чіплялася за тканину, наче та могла її захистити. З рани на чолі текла цівка крові. Швидке вбивство — ефективність одного пострілу вражає.

— Це невідома номер два, — зазначив Мур. І додав, завваживши її стурбований погляд: — Є ще інші.

Джейн почула застережливі нотки в його голосі. Перейшовши до наступного знімка, знову відчула тривогу. Дивлячись на третє фото з місця злочину, вона подумала: «Стає важче, але я можу впоратися». Знімок було зроблено у відчинені двері шафи, яка всередині була заляпана кров'ю. Дві молоді жінки, обидві — не повністю вдягнені, тулились одна до одної переплетінням рук і довгого волосся, наче спіймані в останніх обіймах.

— Невідомі номер три й чотири, — прокоментував Мур.

— Жодну з цих жінок не змогли впізнати?

— Відбитків немає в жодній базі.

— Тут чотири красиві жінки. І ніхто не заявив про зникнення? Мур похитав головою.

— Немає збігу з жодною в списку зниклих осіб. — Він кивнув на двох жертв у шафі. — Патрон, який випав у перевірці бази, знайшли в цій шафі. Цих двох жінок застрелили з того ж пістолета, який охоронець проніс до Оленої палати.

— А інші жертви? Та ж зброя?

— Ні. Їх убили з іншої зброї.

— Два пістолети? Двоє вбивць?

— Так.

Поки що фотографії не надто її лякали. Вона незворушно перейшла до останнього знімку, на якому була невідома номер п'ять. Цього разу побачене змусило її відкинутися назад. І все одно вона не могла відірвати погляду від фото, тільки й дивила-

ся на смертельну агонію на обличчі жертви. Ця жінка була старша, огрядніша — за сорок. Корпус прив'язано до стільця білим дротом.

— Це п'ята, остання жертва, — сказав Мур. — З тими чотирма розібралися швидко. Куля в голову та й по всьому.

Він глянув на розгорнуту теку.

— Цій зрештою теж пустили кулю в скроню. Але спочатку... — Він помовчав. — Спочатку з нею зробили це.

— І довго... — Джейн проковтнула клубок у горлі. — І довго вона так протрималася?

— Судячи з кількості переламів на кистях та зап'ястках і того, що кістки було практично розтрощено, судмедексперт припустив, що їй було завдано принаймні сорок чи п'ятдесят окремих ударів. Молоток був невеликий. Кожен удар нищив невелику зону. Але не залишилося жодної цілої кістки, жодного пальця.

Джейн різко закрила теку, неспроможна більше дивитися. Але справу було зроблено, вона вже не зможе забути цього видовища.

— Там мало бути принаймні двоє нападників, — сказав Мур. — Хтось мав тримати її, поки інший прив'язував до стільця. Хтось мав притискати руку до столу, поки з нею робили це.

— Вона мусила кричати, — пробуркотіла Джейн. Подивилася на Мура. — Чому ніхто не чув її криків?

— До будинку веде приватна дорога, він стоїть доволі далеко від сусідів. І не забувай, це був січень.

Коли вікна зачинені. Жертва мусила розуміти, що ніхто не почує її криків. Що порятунку не буде. Найкраще, на що вона могла сподіватися, — милість кулі.

— Чого вони від неї хотіли? — запитала Джейн.

— Ми не знаємо.

— Мусила бути причина для такого. Вона щось знала.

— Ми навіть не знаємо, хто вона така. П'ять невідомих жінок. Жодна не підходить під заяви про зникнення.

— Як можна *взагалі* нічого про них не знати?

Вона подивилася на чоловіка. Гебріел похитав головою.

- Це привиди, Джейн. Ані імен, ані особистостей.
  - А будинок?
  - На той час його орендувала Маргеріт Фішер.
  - Хто вона?
  - Такої жінки не існує. Ім'я вигадане.
  - Господи. Це як падіння у кролячу нору. Безіменні жертви.
- Вигадані орендарки.
- Але ми знаємо, хто власник будинку, — сказав Гебріел. — Компанія під назвою «Кей Ті І Інвестментс».
  - Це важливо?
  - Так. У поліції Лісбурга цілий місяць пішов на те, щоб їх відстежити. «Кей Ті І» — неофіційне дочірнє підприємство «Баллентрі».
  - Джейн здалося, наче її шиї торкнулися холодні пальці.
  - І знову Джозеф Роук, — прошепотіла вона. — Він говорив про «Баллентрі». Про Ешберн. Що, як він був зовсім не божевільний?
  - Усі замовкли — до столика підійшла офіціантка з кавником.
  - Не сподобався яблучний крісп, детективе? — спитала вона, заважавши, що Джейн ледь торкнулася десерту.
  - Ні, дуже смачно. Та я не така голодна, як здавалося.
  - Чомусь ні в кого апетиту немає, — сказала офіціантка, наповнюючи чашку Гебріела. — По обіді тут самі любителі кави сидять...
  - Гебріел підняв до неї очі.
  - Хто ще? — спитав він.
  - О, там один тип... — Дівчина завагалася, насупилася, дивлячись на порожній столик поблизу.
  - Певно, кава йому не сподобалася, — стелула вона плечима й пішла геть.
  - Гаразд, — тихо мовила Джейн. — Тепер я починаю психувати.
  - Мур швидко зібрав теки, поклав у великий конверт.
  - Треба йти, — сказав він.

Вони вийшли з бару в пекло літнього пообіддя. На стоянці зупинилися біля Мурового авто, роззираючись, оглядаючи сусідні машини. «Ну от, — подумала вона. — Двоє копів та агент ФБР, і всі троє заведені. Усі троє рефлекторно скануємо територію».

— Що тепер? — запитала вона вголос.

— У тому, що стосується поліції Бостона, — нічого, — відповів Мур. — Мені було наказано не грюкати по ґратах цієї конкретної клітки.

— А ці документи?

Джейн глянула на конверт у нього в руках.

— Я взагалі не мав їх бачити.

— Що ж, я досі в декреті. Мені ніхто нічого не наказував.

Вона забрала в Мура конверт.

— Джейн, — застережливо мовив Гебріел.

Вона розвернулася до свого «Субару».

— Побачимося вдома.

— Джейн.

Дружина сідала за кермо, Гебріел відчинив пасажирські двері, сів поруч з нею.

— Ти не знаєш, у що втручаєшся.

— А ти знаєш?

— Ти бачила, що вони зробили тій жінці з руками. Про яких людей ідеться.

Джейн дивилась у вікно, як Мур сідає у своє авто та їде геть.

— Я думала, що це скінчилося, — тихо мовила вона. — Думала: гаразд, ми вижили, тож житимемо далі. Але це не кінець.

Вона подивилася на нього.

— Я мушу знати, чому все це сталося. Що все це значить.

— Залиш розкопки мені. Я дізнаюся все, що зможу.

— А мені що робити?

— Ти ж щойно з лікарні.

Джейн устромила ключа в запалення, завела двигун. З кондиціонера дмухнуло гарячим повітрям.

— Мені ж не велику операцію робили, — сказала вона. — Я лише народила.

— І це достатньо вагома причина, щоб ти туди не лізла.

— Але це мене тривожить, Гебріеле. Саме через це я не можу спати! — Вона відкинулася на спинку сидіння. — Це тому кошмари ніяк не зникнуть.

— Потрібен час.

— Я не можу про це не думати. — Вона знову визирнула на стоянку. — Починаю пригадувати все нові подробиці.

— Які саме?

— Гупання. Крики, постріли. І кров у мене на обличчі...

— Це той сон, про який ти розповідала.

— І він і далі мені сниться.

— Так, там мусили бути різні звуки, крики. І на тобі була кров — Оленина. Не дивно, що ти все це пригадуєш.

— Але це не все. Я не розповідала тобі, бо намагалася пригадати. Олена перед смертю намагалася мені щось сказати.

— Що саме?

Джейн подивилася на Гебріела.

— Вона назвала ім'я. Міла. Сказала: «Міла знає».

— Що це значить?

— Не знаю.

Гебріел раптом розвернувся до вулиці. Простежив за машиною, яка повільно проїхала повз них, звернула за ріг і зникла з виду.

— Може, поїдеш додому? — сказав він.

— А ти?

— Я скоро приїду.

Він нахилився, поцілував її. Сказав:

— Кохаю тебе, — і вийшов з машини.

Джейн дивилася, як він ішов до власного авто, припаркованого за кілька місць від неї. Побачила, як він зупинився, порпаючись у кишень, наче діставав ключі. Вона достатньо добре знала чоловіка, щоби впізнати напружені плечі, помітити, як він

швидко окинув оком стоянку. Вона рідко бачила чоловіка таким враженим і тепер відчувала тривогу, знаючи, що й він не зовсім при собі. Він завів двигун і зачекав, поки вона поїде.

Тільки після того, як Джейн виїхала зі стоянки, Гебріел теж рушив. Проїхав на хвості кілька кварталів. «Дивиться, чи не стежить хтось за мною», — подумала вона. І навіть коли чоловік нарешті поїхав, піймала себе на тому, що зиркає у дзеркало, хоча не бачила причин для когось стежити за собою. Що їй узагалі було відомо? Нічого такого, чого не знав би Мур чи інші з відділу вбивств. Лише спогад про шепіт.

«Міла. Хто така Міла?»

Вона озирнулася на Мурів конверт, який кинула на задне сидіння. Не хотілося знову розглядати знімки з місця злочину. «Але я мушу подолати цей жах, — подумала Джейн. — Мушу зрозуміти, що сталося в Ешберні».

25

Мора Айлс була по лікті в крові. Гебріел дивився через скляну перегородку передпокою, як вона дістає з черевної порожнини витки кишок і опускає їх до таза. Він не бачив огиди на її обличчі, поки вона розбирала цю гору, — тільки тиху зосередженість науковиці, яка шукає щось незвичне. Нарешті вона віддала таз Йошимі, знову потяглася до скальпеля — і тут побачила Гебріела.

— Мені потрібно ще двадцять хвилин, — сказала Мора. — Можете заходити.

Гебріел вдягнув бахіли й халат, щоб захистити свій одяг, і ввійшов до лабораторії. Хоч як він намагався не дивитися на тіло на столі, воно лежало між ними, і його неможливо було ігнорувати. Жінка з худими, мов у скелета, кінцівками й обвислою шкірою на кістках таза.

— Тривала історія нервової анорексії. Її знайшли вдома мертвою, — відповіла Мора на непоставлене запитання.

— Така молода.

— Двадцять сім років. Парамедики сказали, що в холодильнику був лише качан салату й дієтична «Пепсі». Смерть від голоду в заможному краї.

Вона занурила руки в черевну порожнину, розтинаючи забрюшинний простір. Йошима тим часом перейшов до голови й зробив надріз скальпу. Як завжди, вони працювали майже без слів, знаючи потреби одне одного так добре, що слова здавалися непотрібними.

— Ви хотіли щось мені розповісти? — спитав Гебріел.

Мора завагалася. Вона тримала в руці нирку — чорну драглисту грудку. Вони з Йошимою обмінялися знервованими поглядами. Асистент одразу ввімкнув пилку Страйкера, і гучне вищання майже заглушило відповідь Мори.

— Не тут, — тихо мовила вона. — І не зараз.

Йошима відпиляв кришку черепа.

Мора схилилася, щоб дістати мозок, і радісним, нормальним голосом запитала:

— То як воно — бути татусем?

— Перевершує всі сподівання.

— Зупинилися на Реджині?

— Мама Ріццолі нас умовила.

— Що ж, хороше ім'я. — Мора опустила мозок у формалін. —

Сповнене гідності.

— Джейн уже скоротила його до Реджі.

— Тут гідності трохи менше.

Мора зняла рукавички, глянула на Йошиму. Той кивнув.

— Хочу трохи подихати повітрям, — сказала вона. — Зробимо перерву.

Вони зняли халати, і Мора першою вийшла з зали до вантажної зони. Заговорила тільки тоді, коли вони вийшли з будівлі й стали на парковці.

— Вибачте за такі складнощі з розмовою, — мовила вона. — У нас сталося порушення безпеки, тож говорити всередині мені наразі некомфортно.

— Що сталося?

— Уночі, близько третьої, пожежно-рятувальна служба Медфорда привезла тіло з місця аварії. Зазвичай ми замикаємо зовнішні двері приймального відділення і вони телефонують нічному черговому по код доступу. Але вони побачили, що двері вже відімкнено, і коли ввійшли, у лабораторії горіло світло. Рятувальники повідомили чергового, до будівлі приїхала охорона. Хоч би хто до нас увірвався, він дуже поспішав, бо шухляда столу в моєму кабінеті була висунута.

— У вашому кабінеті?

Мора кивнула.

— І комп'ютер доктора Брістола працював. Він завжди його вимикає, коли йде додому. — Вона помовчала. — На ньому була відкрита документація щодо розтину Джозефа Роука.

— Із кабінетів нічого не зникло?

— Ми нічого не помітили. Але тепер усі трохи побоюємось обговорити важливу інформацію всередині. Хтось побував у наших кабінетах і в лабораторії. І ми не знаємо, що саме вони шукали.

Не дивно, що Мора відмовилася говорити про це по телефону. Навіть врівноважена докторка Айлс була налякана.

— Я не люблю теорій змови, — сказала Мора. — Але подивіться на все те, що сталося. Обидва тіла забрали з нашої юрисдикції. Вашингтон конфіскував балістичні докази. Хто цим керує?

Гебріел подивився на стоянку, над якою мерехтіло від спеки повітря.

— Хтось згори, — сказав він. — Не інакше.

— Тобто нам до них не дістатися.

Він подивився на неї.

— Це не значить, що ми не спробуємо.

Джейн прокинулася в темряві, у вухах досі дзвенів останній відгомін сну. Олена знову шепотіла до неї з-за смертного порога. «Чому ти катуєш мене? Скажи, чого хочеш, Олено. Скажи мені, хто така Міла».

Але шепіт замовк, вона чула лише дихання Гебріела. А тоді, за мить, і обурений плач дочки. Джейн вибралася з ліжка, залишивши чоловіка спати. Вона все одно прокинулася, її досі переслідувало відлуння кошмару.

Дитина виборсалася з ковдри, в яку була сповита, й вимахувала рожевими кулачками, наче підбурюючи матір до бою.

— Реджина, Реджина, — наспівувала Джейн, дістаючи дочку з коліски, і раптом усвідомила, як природно лягає на уста це ім'я.

Дівчинка насправді народилася Реджиною, просто мати не одразу це зрозуміла, не одразу припинила опиратися тому, що Анджела знала одразу ж. Хоч як неприємно було це визнавати, але Анджела багато в чому мала рацію. Дитячі імена, рятувальна суміш і прохання про допомогу, коли її потребуєш. З останнім у Джейн було найбільше проблем — визнати, що їй потрібна допомога, що вона не знає, що робити. Вона могла розкрити вбивство, вистежити справжнього монстра, але сказати їй заспокоїти верескливий згорток, який вона зараз тримала на руках, — усе одно що сказати знешкодити атомну бомбу. Джейн роззирнулась у дитячій, марно сподіваючись, що десь у кутку засіла фея-хрещена, готова махнути чарівною паличкою, щоб Реджина припинила ридати.

«Фей-хрещених тут немає. Я сама».

Кожної з грудей Реджині вистачило на п'ять хвилин, а тоді прийшов час пляшечки. «Гаразд, твоя мама неспроможна бути дійною коровою, — подумала Джейн, несучи дочку до кухні. — То виведіть мене зі стада й пристрельте». Реджина радісно присмокталася до пляшечки, і Джейн усілася в кріслі, смакуючи коротку мить спокою, хай яку нетривку. Вона подивилася на темне волосся дочки, кучеряве, як у неї самої. Анджела якось сказала їй у мить розпачу: «Колись отримаєш дочку, на яку заслуговуєш». «І ось я тепер маю цю галасливу, ненаситну дівчинку».

Кухонний годинник показував третю ранку.

Джейн потяглася до стоса тек, які вчора отримала від детектива Мура. Вона дочитала всі документи з Ешберна, тепер розгорнула нову папку й побачила, що вона не стосується стрілянини в Ешберні: це було досьє поліції Бостона на автомобіль Джозефа Роука, який він покинув за кілька кварталів від лікарні. Джейн побачила сторінки нотаток Мура, знімки інтер'єру автівки, звіт про відбитки пальців і свідчення різних очевидців. Поки вона була в полоні в тій лікарні, її колеги з відділу розслідування вбивств не сиділи склавши руки. Вони ганялися за кожним

уривком інформації про тих, хто взяв її в заручники. «Я ніколи не була там сама, — подумала вона. — Мої друзі тут боролися за мене, ось докази».

Вона глянула на підпис детектива під одним зі свідчень і здивовано реготнула. Чорт, навіть її старий ворог Даррен Кроу боровся за її порятунок, та й чому б ні? Без неї йому не було б з кого збиткуватися.

Джейн перейшла до фотографій інтер'єру машини. Побачила зібгані обгортки від печива й порожні пляшки від «Ред Булла» на підлозі. Чимало цукру та кофеїну — саме те, що потрібно психічно неврівноваженому, щоб заспокоїтися. На задньому сидінні — стьобана ковдра, укрита плямами подушка й число таблоїда «Віклі Конфіденшл». На обкладинці була Мелані Гріффіт. Джейн спробувала уявити, як Джо лежить на сидінні, гортає таблоїд, продивляється останні новини про зірок і нечемних дівчат, але це якось не складалося. Невже його справді могли обходити походеньки божевільних у Голлівуді? Може, власне життя здавалося Джо більш стерпним після того, як він дивився на їхнє зіпсуте, обколоте існування. «Віклі Конфіденшл» — доступна розвага в тривожні часи.

Вона відклала бостонське досьє, потяглася до теки з Ешберна. Знову поклала перед собою знімки замордованих жінок. Знову зупинилася на фото невідомої номер п'ять. Раптом дивитися на кров і смерть стало нестерпно. Відчувши холод, що проймав її аж до кісток, вона закрила теку.

Реджина спала.

Джейн віднесла малу до ліжечка й прослизнула назад до себе, але не могла припинити тремтіти, хоча тепло тіла Гебрієла й нагріло постіль. Їй так треба було поспати, але хаос у думках не вщухав. Забагато образів крутилося в голові. Вона вперше зрозуміла, що таке «бути надто втомленою, щоб заснути». Десь чула, що від нестачі сну може розвинутися психоз; можливо, вона вже перетнула цей поріг, можливо, кошмари й вимогливе немовля вже штовхнули її до краю. «Мені треба відігнати ці сни».

Її обійняла Гебрієлова рука.

— Джейн?

— Привіт, — пробуркотіла вона.

— Ти тремтиш. Змерзла?

— Трохи.

Він притягнув її до себе, до свого тепла.

— Реджина прокинулася?

— Нещодавно. Я її вже погодувала.

— Це була моя черга.

— Я все одно не спала.

— Чому?

Джейн не відповіла.

— Знову той сон, так? — спитав чоловік.

— Наче вона мене переслідує. Не дає мені спокою. Щоночі, чорт забирай, не дає мені спати.

— Джейн, Олена мертва.

— Тоді це її привид.

— Ти ж не віриш у привидів.

— Раніше не вірила. А тепер...

— Передумала?

Вона розвернулася на інший бік, обличчям до нього, і побачила тьмянний відблиск вогнів міста в його очах. Її прекрасний Гебрієл. Як їй так пощастило? Чим вона на нього заслужила? Джейн торкнулася його обличчя, пальці ковзнули щетиною. Навіть після шести місяців шлюбу вона досі дивувалася тому, що ділить постіль з цим чоловіком.

— Я просто хочу, щоб усе повернулося до того, як було, — сказала вона. — Перш ніж усе це сталося.

Він обійняв її, вона відчула запах мила й теплої шкіри. Запах її чоловіка.

— Дай собі трохи часу, — сказав він. — Може, тобі потрібні ці сни. Ти досі перетравлюєш те, що сталося. Проживаєш цю травму.

— А може, мені треба щось із цим зробити.

– Що саме?

– Те, чого від мене хотіла Олена.

Гебріел зітхнув.

– Ти знову говориш про привида.

– Вона справді говорила зі мною, це я не придумала. Це не сон, а спогад, те, що справді сталося. – Джейн перекотилася на спину, витріщилася в стелю. – «Міла знає». Ось що вона сказала. Те, що я пам'ятаю.

– Що знає Міла?

Вона глянула на чоловіка.

– Думаю, вона говорила про Ешберн.

26

Коли вони сіли на літак до вашингтонського аеропорту Рейгана, груди Джейн набрякли й боліли, усе тіло прагнуло того полегшення, яке може дати лише смоктання немовляти. Та Реджини поруч не було: її дочка лишилася на день у вправних руках Анджели, і зараз, напевно, над нею метушилася й воркотала та, хто насправді знала, що робить. Визираючи з вікна літака, Джейн подумала: «Моїй дитині лише два тижні, а я вже кидаю її. Я така погана мати». Але коли Бостон зник під літаком, що набрав висоту, вона відчула не провину, а раптову легкість, наче скинула тягар материнства, безсонних ночей і годин походження туди-сюди. «Що зі мною не так, — думала вона, — якщо я відчуваю таке полегшення від того, що моє власне дитя далеко?»

Погана мати.

Гебріел поклав долоню їй на руку.

— Усе гаразд?

— Так.

— Не переживай. Твоя мати дуже добре з нею вправляється.

Джейн кивнула, не зводячи очей з вікна. Як сказати власному чоловікові, що в його дитини паскудна мати, яка так радіє нагоді вийти з дому і знову зануритися в гонитву? Що вона так скучила за роботою, що навіть дивитися поліцейські серіали по телебаченню боляче?

За кілька рядів від них заплакало немовля, і груди, повні молока, почали пульсувати. «Власне тіло карає мене за те, що я залишила Реджину».

Одразу після виходу з літака вона кинулася до жіночої вбиральні. Сидячи на унітазі, здоїла себе в серветки, думаючи, чи корови відчують таке ж благословенне полегшення, коли порожніє вим'я. Марнування продукту — але вона не знала, що ще можна зробити, якщо не витиснути все геть і змити в унітаз.

Вийшовши, вона знайшла Гебріела біля стенда новин аеропорту.

— Тобі краще? — спитав він.

— Му-у.

Детектив поліції Лісбурга Едді Вордлоу був не надто радий їх бачити. Йому було за сорок: кисле обличчя й очі, які не всміхалися навіть тоді, коли це намагалися зробити вуста. Джейн не могла вирішити, чи він просто втомлений, чи роздратований їхнім приїздом. Перш ніж потиснути їм руки, він спитав документи і аж до образливого довго вивчав їх, наче був певен, що це підробки. Тільки після цього похмуро потиснув гостям руки й провів їх за рецепцію.

— Я зранку говорив із детективом Муром, — сказав він, неквапно ведучи їх коридором.

— Ми сказали йому, що летимо до вас, — мовила Джейн.

— Він каже, що ви обоє нічого. — Вордлоу пошарудів у кишені, дістаючи ключі, тоді спинився й озирнувся на них. — Я мусив вас обох перевірити, тож порозпитував трохи. Це щоб ви розуміли, що відбувається.

— Насправді ми не розуміємо, — завважила Джейн. — Намагаємося самі тут розібратися.

— Та невже? — пирхнув детектив. — Вітаю в нашому клубі.

Він відімкнув двері, провів їх до невеликої конференц-зали. На столі стояла картонна коробка з промаркованим номером справи і стосом тек. Вордлоу показав на коробку.

— Бачите, скільки тут усього. Я не зміг усе скопіювати. Відправив Муру лише те, чим тоді вважав за краще поділитися. Ця

справа — страшна лажа від початку, і я мушу бути на всі сто впевнений у тих, хто ці папери бачить.

— Хочете ще раз глянути мої документи? — спитала Джейн. — Можете зв'язатися з будь-ким у моєму відділі. Там усі знають мою роботу.

— Не у вас річ, детективе. З копами в мене проблем немає. А от народ із бюро... — Він зиркнув на Гебріела. — Мушу бути обачніший. Особливо зважаючи на те, що досі було.

Гебріел відповів йому з тим холодним непроникним виглядом, якого вмів набувати миттєво і який колись тримав Джейн на відстані, коли вони щойно зустрілися:

— Якщо ви тривожитесь через мене, детективе, обговорімо це зараз, поки не зайшли далі.

— Чому ви тут, агенте Дін? Ваші люди вже продивилися все, що в нас є.

— Цим займається ФБР? — перепитала Джейн.

Вордлоу глянув на неї.

— Вони звеліли надати їм копії всього. Кожного папірця з цієї коробки. Нашим криміналістам не довіряють, то привезли навіть своїх лаборантів для огляду доказів. Федерали все бачили. — Він розвернувся до Гебріела. — Якщо маєте запитання щодо справи, то, може, зверніться до своїх приятелів у бюро?

— Повірте, я ручаюся за агента Діна, — втрутилася Джейн. — Ми з ним одружені.

— Так, Мур мені сказав, — засміявся Вордлоу й похитав головою. — Федерал і коп. Я сказав би: це однаково що кішці за собаку вийти.

Він потягнувся до коробки.

— Гарзд, тут усе, чого ви хотіли. Папери з розслідування. Звіти.

Детектив діставав теки по одній і ляскав ними об стіл.

— Звіти з розтинів. Фото жертв. Оперативні журнали. Прес-релізи й вирізки з газет...

Він зупинився, наче щось раптом пригадав.

— Є ще дещо, що вам знадобиться, — мовив Вордлоу й розвернувся до дверей. — Зараз принесу.

За кілька хвилин він з'явився з відеокасетою. Пояснив:

— Я їх тримаю в себе в столі, під замком. Тут вештається стільки федералів, що так безпечніше.

Вордлоу пройшов до шафи, викотив монітор і відеоплеєр.

— Ми близько до Вашингтона, тож час від часу маємо справи з... ну, політичними ускладненнями, — сказав він, розплутуючи дріт. — Знаєте, коли виборні чиновники погано поводяться. Кілька років тому загинула дружина сенатора: її «Мерседес» перекинувся на одній з провінційних доріг. Проблема в тому, що за кермом був не її чоловік. Ще гірше — то був співробітник посольства Росії. Бачили б ви, як швидко ФБР прибігло до нас у цій справі. — Він увімкнув телевізор, випростався й подивився на них. — З цією справою в мене відчуття дежавю.

— Думаєте, без політики не обійшлося? — запитав Гебріел.

— Ви знаєте, кому насправді належить той будинок? Ми кілька тижнів це розкопували.

— Дочірній компанії «Балентрі Компані».

— І це — уже політика. Ідеться про вашингтонського Голіафа. Приятелі Білого дому, найбільший підрядник міністерства оборони. Я тоді не знав, за що беруся. Знайти п'ятьох мертвих жінок — це вже паскудно. Додайте політику, втручання ФБР, і я готовий, чорт забирай, піти на пенсію раніше.

Вордлоу вставив плівку до плеєра, схопив пульт і натиснув кнопку.

На моніторі з'явилися притрушені снігом дерева. День був ясний, під сонцем іскрами спалахувала крига.

— Дзвінок у 911 надійшов десь о десятій ранку, — сказав Вордлоу. — Чоловік, відмовився назватися. Просто хотів повідомити, що щось сталось у будинку на Дірфілд-роуд і що поліції варто туди з'їздити. На Дірфілд-роуд мало будинків, тож патрульні доволі швидко збагнули, про яке житло йдеться.

— Звідки надійшов дзвінок?

— З таксофона десь за п'ятдесят п'ять кілометрів від Ешберна. Зняти з самого апарата нормальні відбитки не вдалося. Особу чоловіка так і не встановили.

Тепер на екрані було видно з пів дюжини припаркованих автомобілів. На тлі чоловічих голосів почав оповідати оператор:

— Дата — четверте січня, одинадцята тридцять п'ять. Адреса — Дірфілд-роуд дев'ять, містечко Ешберн, Вірджинія. Присутні детектив Ед Вордлоу і я, детектив Байрон Мак-Магон...

— Знімав мій напарник, — пояснив Вордлоу. — Це вид на під'їзну доріжку до головного входу. Як бачите, дім оточений лісом, близьких сусідів немає.

Камера поволі проповзла повз дві карети швидкої допомоги. Їхні екіпажі стояли згуртовано, у морозному повітрі дихання парувало. Камера продовжила поволі обертатися, нарешті зупинилася на будинку. То був двоповерховий цегляний дім чималих пропорцій, але колись велична резиденція нині видавалася дещо занедбаною. Біла фарба злущувалася з віконниць і підвіконь, перила на ґанку перекошилися. На вікнах були сталеві ґрати — архітектурний елемент, радше притаманний для багатоквартирного будинку десь у місті, а не для будинку на тихій сільській дорозі. Камера сфокусувалася на детективі Вордлоу, який стояв на сходах, наче похмурий господар, що чекає нагоди привітати гостей. Картинка гойднулася до землі — детектив Мак-Магон нахилився вдягнути бахіли, — тоді знову зосередилася на дверях. Оператор увійшов до будинку слідом за Вордлоу.

Усередині передусім до об'єктива потрапили залиті кров'ю сходи. Джейн уже знала, чого чекати, бачила фото з місця злочину й знала, як померла кожна з жінок. І все одно, коли камера сфокусувалася на сходах, вона відчула, як прискорився пульс і почав наростати жах.

Камера затрималася на першій жінці, яка лежала на сходах долілиць.

— У неї стріляли двічі, — сказав Вордлоу. — Судмедексперт сказав, що перша куля влучила в спину, напевно, поки жертва

бігла до сходів, пробила порожнисту вену й вийшла через живіт. Судячи з крововтрати, вона, ймовірно, прожила ще п'ять-десять хвилин, перш ніж отримала другу кулю, у голову. Я так розумію, що вбивця вистрелив у неї першою, тоді пішов по інших жінок. Коли знову спускався, помітив, що ця ще жива, і добив її. — Він глянув на Джейн. — Ретельний тип.

— Стільки крові, — промимрила Джейн. — Мало бути чимало слідів.

— І на другому поверсі, і на першому. Внизу вони плутаються. Маємо відбитки двох великих пар взуття, за припущенням — двох убивць. Але були ще й інші, менші. Вони йдуть через кухню.

— Правоохоронці?

— Ні. Перший патруль приїхав щонайменше за шість годин після того, як усе сталося. Кров на підлозі кухні вже практично висохла. Менші відбитки було залишено на підлозі, поки вона була ще волога.

— Чиї то відбитки?

Вордлоу глянув на неї.

— Ми так і не дізналися.

Тепер камера рушила на другий поверх, і було чути, як шурхотять на сходах бахіли. У коридорі оператор звернув ліворуч, знімаючи у відкриті двері. У кімнаті тіснилися шість розкладачок, на підлозі — купи одягу, брудні тарілки, великий пакет чипсів. Камера проїхалася по кімнаті, зосередившись на розкладачці, на якій померла жертва номер два.

— Схоже, вона не мала нагоди втекти, — сказав Вордлоу. — Отримала кулю там, де лежала.

Камера знову рушила, обходячи розкладачки, до стінної шафи. У розкриті дверцята сфокусувалася на двох бідолашних мешканках кімнати, які горнулися одна до одної. Вони забилися в куток шафи, наче намагалися зіщулитися, стати непомітними. Утім, усе одно вбивця відчинив двері, побачив їх і прицілився у схилені голови.

— Кожній по кулі, — прокоментував Вордлоу. — Ці хлопці працювали швидко, точно й методично. Відчинили всі двері, обшука-

ли всі шафи. У цьому будинку неможливо було сховатися. Жертви не мали шансів.

Він узяв пульт і натиснув швидку перемотку. На моніторі за-танцювало зображення: шалена екскурсія іншими кімнатами, біганина вгору драбиною, на горище через люк. Тоді тремтливий відступ назад до коридору й на перший поверх. Вордлоу натиснув відтворення. Відео знову сповільнилося, камера в темпі людини пройшла через їдальню до кухні.

— Ось, — тихо мовив він, натискаючи паузу. — Остання жертва. Ніч у неї була дуже погана.

Жінка була прив'язана дротом до стільця. Куля ввійшла над правою бровою, і від удару її відкинуло назад. Вона померла, звернувши очі до неба; смерть зробила її обличчя блідим. Руки були простягнуті на столі перед нею.

Скривавлений молоток досі лежав поряд із розтрощеними кінцівками.

— Вочевидь, від неї чогось хотіли, — сказав Вордлоу. — І вона не могла чи не хотіла того їм дати.

Він подивився на Джейн. Очі були затьмарені тінню муки, яку вони всі зараз уявляли. Удари молотка, що знову й знову трощать кістки й суглоби. Крики, що відлунюють у будинку мертвих жінок.

Він натиснув відтворення, і відео милостиво рушило далі, лишаючи позаду залитий кров'ю стіл, перемелену плоть. Вражені, вони мовчки дивилися, як оператор веде їх у спальню на першому поверсі, з неї — у вітальню, оздоблену продавленим диваном і грубим зеленим килимком. Нарешті знову опинились у фое, біля сходів, там, де починали.

— Ось що ми знайшли, — сказав Вордлоу. — П'ять жертв, усі невідомі. Використано дві різні зброї. Припускаємо, що вбивць було принаймні двоє, працювали вони разом.

«І в будинку жертвам не було де сховатися», — подумала Джейн. Згадала двох дівчат, які тулились у шафі, уявила, як дихання зривається на скиглення, як стискаються обійми, коли кроки риплять усе ближче й ближче.

— Вони приходять, страчують п'ятох жінок, — мовив Гебріел. — Проводять на кухні з останньою десь із пів години, трощать її руки молотком. І ви нічого на них не маєте? Ані слідів, ані відбитків пальців?

— О, ми знайшли по всьому дому безліч відбитків. У кожній кімнаті — невстановлених. Але якщо якісь із них належали вбивцям, то в базі їх не було.

Вордлоу потягнувся до пульта, зупинив відео.

— Заждіть, — гукнув Гебріел, не зводячи очей з екрана.

— Що?

— Перемотайте.

— Далеко?

— Секунд десять.

Вордлоу насупився, дивлячись на нього, помітно збентежений тим, що ж могло його зацікавити. Він передав Гебріелові пульт.

— Прошу.

Гебріел натиснув перемотку, тоді відтворення. Камера позадувала до вітальні й повторила огляд старого дивана, килимка. Далі перейшла до фое й раптом хитнулася до вхідних дверей. Надворі на вкритих кригою гілках дерев сяяло сонце. У дворі розмовляли двоє чоловіків, один із них розвернувся до будинку.

Гебріел натиснув паузу, зупиняючи чоловіка на місці, в обрамленні одвірку.

— Це Джон Барсанті, — мовив він.

— Ви його знаєте? — запитав Вордлоу.

— У Бостоні він теж з'явився, — відповів Гебріел.

— Ну, схоже, що він усюди з'являється, так? Ми приїхали туди хіба що за годину до прибуття Барсанті з його командою. Вони намагалися нас перебити, і зрештою ми трохи повоювали на ґанку. А тоді отримали дзвінок від міністерства юстиції з проханням про співпрацю.

— Як ФБР так швидко дізналося про справу? — запитала Джейн.

— Ми так і не отримали відповіді на це запитання.

Вордлоу підійшов до відеоплеєра, дістав касету, а тоді розвернувся до неї.

— Ось із чим ми маємо справу. П'ять мертвих жінок, відбитків жодної в базах немає. Ніхто не повідомляв про зникнення. Усі — невідомі.

— Незаконні іммігрантки, — сказав Гебріел.

Вордлоу кивнув.

— Підозрюю — зі Східної Європи. У спальні внизу було кілька газет російською плюс коробка з-під взуття, повна фотографій Москви. Зважаючи на інші знахідки, можна скласти доволі точне враження про їхні заняття. У коморі — запас пеніциліну, екстрена контрацепція й коробка презервативів. — Він узяв теку зі звітами про аутопсію, передав Гебрієлу. — Гляньте результати аналізів ДНК.

Гебріел перегорнув одразу до них. Прочитав:

— Численні сексуальні партнери.

Вордлоу кивнув.

— Складіть усе до купи. Компанія молодих, привабливих жінок живе під одним дахом, розважає чимало різних чоловіків. Скажімо так: це точно був не монастир.

Приватна дорога проходила через зарості дубів, сосон і карії. Крізь гілля пробивалися друзки сонячного світла, у зелених тінях густого підліску росли молоді деревця.

— Не дивно, що сусіди тієї ночі нічого не чули, — сказала Джейн, дивлячись на хащі. — Я жодних сусідів навіть не бачу.

— Думаю, вони попереду, за тими деревами.

Ще за тридцять метрів дорога стала ширшою, і авто несподівано виїхало на світло пізнього пообіддя. Перед ними височів двоповерховий будинок. Хоч і занедбаний зараз, він мав хороший кістяк: фасад із червоної цегли, широкий ганок. Але нічого привітного в будинку не було: сталеві ґрати на вікнах, таблички «Стороннім вхід заборонено» на стовпах. Бур'яни по коліно уже запанували на всипаній гравієм доріжці — перша хвиля вторгнення, що торує дорогу для лісу. Вордлоу розповів їм, що два місяці тому спроби ремонту різко припинилися: обладнання постраждало від невеликої пожежі, яка випалила спальню на другому поверсі. Полум'я залишило чорні сліди на рамі вікна, замість вибитого скла досі була фанера. «Може, пожежа була попередженням, — подумала Джейн. — Це не дружній дім».

Вони з Гебрієлом вийшли з винайнятої напрокат машини. Їхали з кондиціонером, тому спека заскочила їх зненацька. Джейн зупинилася на доріжці, вдихаючи густе, гнітюче повітря. На обличчі одразу ж виступили краплі поту. Хоча вона й не бачила комарів, та чула, як вони кружляють поблизу, і, ляснувши

себе по щоці, побачила на долоні свіжу кров. Окрім гудіння комашні, нічого не було чути — ані звуків дороги, ані пташиного співу; навіть дерева стояли незворушно. Джейн відчула, як шию поколює — не від спеки, а він раптового, інстинктивного прагнення забратися звідси. Сісти назад в авто, замкнути дверцята й поїхати геть. Іти всередину не хотілося.

— Ну, подивимося, чи ключі Вордлоу досі працюють, — сказав Гебріел, рушаючи до ґанку.

Дружина нерішуче піднялася слідом за ним рипливими сходами, між дошками яких вибивалася трава. На відео Вордлоу була зима, рослин перед будинком не було. А зараз перила обвивали лози й пилок усипав поріг жовтим снігом.

Біля дверей Гебріел зупинився, спохмурнів, дивлячись на те, що лишилося від висячого замка, який колись захищав головний вхід.

— Це тут давно, — мовив він, показуючи на іржу.

Ґрати на вікнах. Замок на дверях. «Це не захист від вторгнення, — подумала Джейн, — це все мало утримати людей усередині».

Гебріел поворушив ключем у замку й штовхнув двері. Вони з рипінням піддалися, надвір вплив застояний запах диму — наслідки пожежі. Можна вимити будинок, перефарбувати стіни, замінити завіси, килими й меблі, а сморід пожежі залишиться.

Він ступив усередину. Після невеликої паузи Джейн пішла за ним. Вона здивувалася, побачивши голу дерев'яну підлогу; на відео там лежав огидний зелений килим: вочевидь, забрали після ремонту. Перила на сходах, що вели вгору, мали прекрасне різьблення, стеля у вітальні була триметрова, з ліпниною — на відео з місця злочину цих деталей не було видно. На стелі були плями від води, схожі на темні хмари.

— Той, хто звів цей будинок, мав гроші, — завважив Гебріел.

Джейн підійшла до вікна, визирнула крізь ґрати на дерева. Пообіддя хилилося до вечора; лишилася хіба година до того, як світло згасне.

— Після будівництва це мав бути прекрасний дім, — сказала вона. Але це було давно. До огидного килима й сталевих ґрат. До плям крові.

Вони пройшли через порожню, без меблів, вітальню. На квітчастих шпалерах були помітні сліди часу — відсталі краї, плями, жовтуватий відтінок від десятиліть сигаретного диму. Проминувши їдальню, вони зупинилися на кухні. Стола й стільців не було, перед очима — лише старий лінолеум, краї якого потріскалися й загорталися. Крізь заґратовані вікна просочувалося пообіднє сонце. «Тут померла старша жінка, — подумала Джейн. — Вона сиділа в центрі кімнати, прив'язана до стільця, пальці підставлені ударам молотка». Хоча Джейн зараз дивилася на порожню кухню, уява домалювала побачене на відео. Цей образ жив у сонячному вирі порошинок.

— Піднімімося нагору, — запропонував Гебріел.

Вони вийшли з кухні, спинилися перед сходами. Дивлячись на сходову клітину другого поверху, вона подумала: «Тут померла інша жінка, на цих сходах. Жінка з каштановим волоссям». Вона схопилася за перила, стиснула різьблений дуб і відчула власний пульс у кінчиках пальців. Їй не хотілося йти нагору. Але голос знову шепотів до неї:

«Міла знає».

«Я мушу щось там побачити, — подумала Джейн. — Голос до чогось мене веде».

Гебріел рушив нагору. Джейн пішла за ним повільніше, не зводячи очей зі сходинок, чіпляючись за перила липкою долоною. Різко зупинилася над світлішою плямою. Нахилилася, торкнулася нещодавно відшліфованої поверхні й відчула, як волосинки на шиї стали дибки. Закрити від світла вікна, побризкати сходи люміналом, і зернисте дерево точно засяє моторошним зеленим. Прибиральники спробували відтерти найгірші плями, але докази нікуди не поділися, вони були тут, де пролилася кров жертви. Тут вона померла, розпростерта на сходах, на місці, якого зараз торкалася Джейн.

Гебріел уже був на другому поверсі, ходив кімнатами.

Вона пішла за ним. Нагорі запах диму був сильніший. На стінах у коридорі були темні зелені шпалери, підлога — темний дуб. Двері були розчахнуті, з них лилися прямокутники світла. Джейн звернула в перші-ліпші двері, побачила порожню кімнату зі схожими на привиди квадратами на стінах, там, де колись висіли картини. Це могла б бути порожня кімната будь-якого порожнього будинку, без жодних слідів мешканців. Вона перейшла до вікна, підняла раму. Ґрати були на місці. «У пожежу не втечеш», — подумала Джейн. Навіть якби вдалося вилізти, довелося б стрибати на ґравій з висоти чотирьох з половиною метрів, і жодні куці не полегшили б падіння.

— Джейн! — почула вона Гебріела.

Поспішила на голос, через коридор, до іншої кімнати.

Гебріел дивився у стінну шафу.

— Ось, — тихо сказав він.

Джейн підійшла до нього, присіла, торкнулася відшліфованого дерева. Не могла не уявляти на цьому місці іншу картинку з відео. Дві жінки, тендітні руки переплетені, мов у закоханих. Чи довго вони там сиділи? Шафа була невелика, і темрява мала просочитися кислим запахом страху.

Вона різко підвелася. У кімнаті було надто тепло, надто мало повітря. Джейн вийшла в коридор, ноги заціпили від присідань. «Це будинок жахів, — подумала вона. — Якщо добре прислухатися, почую відгомін криків».

У кінці коридору була остання кімната, та, де будівельники спричинили пожежу. Вона затрималася на порозі — значно сильніший сморід диму викликав відразу. Обидва розбиті вікна були затулені фанерою, яка не пропускала світло дня. Джейн дістала з сумочки ліхтарик, посвітила у тем'яну кімнату. Вогонь випалив стіни й стелю, поглинув оздобу так, що лишилася сама обвуглена деревина. Промінь «Меглайта» пройшовся кімнатою, повз шафу без дверей. На задній стінці шафи спалахнув і зник якийсь еліпс. Джейн спохмурніла, перевела ліхтарик назад.

Ось він, знову – яскравий еліпс коротко спалахнув на стіні.

Вона підійшла до шафи, подивитися ближче. Побачила отвір, куди міг пролізти палець, ідеально круглий, гладенький. Хтось просвердлив дірку в шафі.

Над головою застогнали балки. Джейн здригнулася й глянула вгору. Стеля рипіла від кроків: Гебріел піднявся на горище.

Вона повернулася до коридору. Денне світло швидко згасало, будинок поринав у відтінки сірого.

– Агов! – гукнула Джейн. – Як до тебе піднятися?

– Подивись у другій кімнаті.

Вона побачила драбину, видерлася нагору. Просунувши голову в люк, роззирилася. «Меглайт» Гебріела прорізав тіні.

– Є щось? – спитала вона чоловіка.

– Мертва білка.

– А щось цікаве?

– Не дуже.

Джейн піднялася на горище, мало не вдарилася головою об низьку балку. Довгоногий Гебріел був вимушений пересуватися навприсядки, оглядаючи периметр, промінь ліхтаря поволі освітлював найглибші закутки тіней.

– Тримайся подалі від того кутка, – застеріг він. – Дошки обвуглені. Навряд чи підлога міцна.

Джейн рушила до протилежного боку, де останнє, сіре вже світло дня проходило в самотнє віконце. На ньому ґрат не було: вони були не потрібні. Вона підняла раму, висунула голову й побачила вузький карниз, падіння з якого потрощило б усі кістки. Це – втеча для самогубців. Зачинивши вікно, вона завмерла, не зводячи очей із дерев.

У лісі швидким світляком блимнуло світло.

– Гебріеле.

– Прекрасно. Ще одна мертва білка.

– Там хтось є.

– Що?

– У лісі.

Він підійшов до неї, вдивився в сутінки.

— Де?

— Щойно бачила.

— Може, авто проїздило.

Гебріел відвернувся від вікна, пробуркотів:

— Чорт, батарейка сідає.

Він кілька разів струсонув ліхтарик. Промінь став яскравіший, а тоді знову почав тьмяніти.

Джейн так і дивилась у вікно, на ліс, який, здавалося, наближається до них. Бере в полон в цьому домі привидів. Спиною пробігся холодок. Вона розвернулася до чоловіка.

— Я хочу піти.

— Треба було замінити батарейки перед виїздом...

— Будь ласка. Негайно.

Він почув тривогу в її голосі.

— Що сталося?

— Не думаю, що то просто проїздило авто.

Гебріел знову розвернувся до вікна, завмер, закриваючи широкими плечима рештки тьмяного світла. Його мовчання налякало її, від тиші серце калатало сильніше.

— Гаразд, — тихо мовив він. — Ходімо.

Вони спустилися драбиною, відступили до коридору, повз кімнату, де в шафі досі лишалася кров. Зійшли вниз сходами, де відтерте дерево досі шепотіло про жахи. П'ять жінок уже померли в цьому будинку, і ніхто не чув їхніх криків.

«Наших теж ніхто не почує».

Вони вибралися на ґанок.

І завмерли, раптово засліплені потужними ліхтарями. Джейн підняла руку, затуляючись від саява. Почула, як хрумтять гравієм кроки, і розрізнила примруженими очима три темні фігури, що наближалися до них.

Гебріел вийшов уперед таким швидким рухом, що вона здивувалася, коли він раптом перекрив світло.

— Ані руш, — звелів голос.

— Можна подивитися, з ким я говорю? — спитав Гебріел.
— Назвіться.
— Якщо ви спочатку опустите ліхтарі.
— Ваші документи.
— Гаразд. Гаразд, дістаю з кишені, — сказав Гебріел спокійним, розважливим голосом. — Я не озброєний, моя дружина також.

Він повільно дістав гаманець, простягнув уперед. Хтось його схопив.

— Мене звати Гебріел Дін, це моя дружина, Джейн.
— Детектив Джейн Ріццолі, — виправила вона. — Поліція Бостона.

Вона кліпнула, коли світло ліхтаря різко перемістилося їй на обличчя. Хоча вона не бачила жодного з цих чоловіків, відчувала, як вони вивчають її. Відчувала, як росте гнів, поки відступає страх.

— Що тут робить поліція Бостона? — запитав чоловік.
— А ви що тут робите? — різко відповіла вона.
Відповіді не очікувала — і не отримала. Чоловік повернув Гебріелю гаманець і махнув ліхтарем на темний седан, що стояв за їхнім автомобілем.

— Сідайте. Поїдете з нами.
— Чому? — спитав Гебріел.
— Маємо підтвердити ваші особи.
— У нас літак, рейс до Бостона, — сказала Джейн.
— Скасуйте подорож.

Джейн сиділа сама в кімнаті для допитів, дивилася на своє відображення й думала: «Паскудно ж бути з цього боку дзеркала». Вона провела тут уже годину, час від часу підходячи до дверей із марною надією на те, що вони дивовижним чином відімкнулися. Звісно, їх із Гебріелом розділили; так уже це робиться, так вона сама проводила допити. Але все інше в цій ситуації було нове й незнайоме. Ті чоловіки так і не назвалися, не показали документів, не озвучили імен, посад, номерів жетонів. Це цілком могли бути люди в чорному, які захищають Землю від покидьків з усього Всесвіту. Вони привели бранців до будівлі через підземний гараж, тож вона навіть не знала, на кого ці люди працюють, — тільки те, що ця кімната для допитів була десь у межах міста Рестона.

— Гей! — Джейн підійшла до дзеркала, постукала по склу. — Знаєте, ви мені навіть права не зачитали. І телефон відібрали, тож я не можу зателефонувати адвокату. Хлопці, у вас будуть проблеми.

Відповіді не було.

У неї знову почали боліти груди: корова відчайдушно потребувала доїння, але піднімати сорочку перед цим дзеркалом вона не збиралася. Знову закалатала по дзеркалу, дужче. Почувалася безстрашною, бо знала, що це урядові службовці, які не поспішають, намагаючись її залякати. Вона знала свої права, бо як коп забагато зусиль витратила на те, щоб права зловмисників були дотримані; і тепер, чорт забирай, збиралася взяти своє.

Із дзеркала на Джейн дивилося її власне відображення. Кудлата темна корона волосся, вперта квадратна щелепа. «Придівіться добряче, хлопці, — подумала вона. — Хоч би хто був там, за склом, перед вами розлючений коп, дедалі менше схильний до співпраці».

— Агов! — крикнула вона і знову вдарила по склу.

Раптом двері розчахнулися і, на її подив, до кімнати ввійшла жінка. Хоча обличчя вона мала доволі молоде, не старше п'ятдесяти років, гладеньке волосся було все срібне — різкий контраст із темними очима. Як і колеги-чоловіки, вона була вбрана в консервативний костюм — такий одяг зазвичай обирають жінки, які мають чогось досягати в чоловічих професіях.

— Детектив Ріццолі, — почала жінка. — Вибачте, що вам довелося стільки чекати. Я приїхала, щойно мала змогу. Затори округу Колумбія, самі розумієте. — Вона простягнула руку. — Дуже рада нарешті зустрітися з вами.

Джейн проігнорувала рукостискання, не зводячи очей з обличчя жінки.

— Я мушу вас знати?

— Гелен Глассер, департамент юстиції. І я згодна, ви маєте повне право лютувати.

Вона знову простягнула їй руку, удруге пропонуючи мир.

Цього разу Джейн потисла її. Рукостискання було тверде, мов чоловіче.

— Де мій чоловік? — спитала вона.

— Він приєднається до нас нагорі. Я хотіла скористатися нагодою і спочатку замиритися з вами, а вже потім переходити до справи. Те, що сталося сьогодні ввечері, просто непорозуміння.

— Те, що сталося, — порушення наших прав.

Глассер махнула на двері.

— Прошу, ходімо нагору і все обговорімо.

Вони пройшли коридором до ліфта, Глассер вставила кодовану картку, натиснула кнопку верхнього поверху. З підвалу вони

піднялися до пентгаузу. Двері розїхалися, і жінки ввійшли до кімнати з великими вікнами та видом на Рестон. Кімната була обставлена невиразно – типово для урядових кабінетів. Джейн побачила сіру канапу й крісла на бляклому килимку, стіл із кавоваркою й тацею блюдець і чашок. На стіні висіла самотня оздоба – абстрактна картина з пухнастим оранжевим м'ячем. «Повісь таку в поліцейському відділку, – подумала вона, – і якийсь розумник точно домалює на ній мішень».

Ліфт зарипів, вона розвернулася й побачила, як із нього виходить Гебріел.

– Усе гаразд? – спитав він.

– Електрошокер був не надто приємний. Але так...

Джейн замовкла, упізнаючи чоловіка, який щойно вийшов з ліфта за Гебріелом. Це його обличчя вона сьогодні бачила на відео з місця злочину.

Джон Барсанті кивнув.

– Детектив Ріццолі.

Джейн глянула на чоловіка.

– Ти розумієш, що відбувається?

– Сядьмо всі, – сказала Глассер. – Час нам дещо розплутати.

Джейн втомлено опустила на канапу поряд із Гебріелом. Поки Глассер наливала каву й роздавала чашки, усі мовчали. Після того, як з ними поводитися цього вечора, ця ввічливість була запізніла, і Джейн не була готова відмовитися від обґрунтованого гніву в обмін на саму лише усмішку й чашку кави. Вона навіть не сьорбнула – поставила горня на стіл у мовчазному протесті проти запропонованого цією жінкою перемир'я.

– Ми можемо запитувати? – спитала вона. – Чи це допит в один бік?

– Хотілося б мені мати змогу відповісти на всі ваші запитання. Але ми маємо захищати поточне розслідування, – сказала Глассер. – На вас це ніяк не вплине. Ми перевірили вас з агентом Діном. Ви обоє проявили себе видатними правоохоронцями.

– І все-таки ви нам не довіряєте.

Глассер кинула на неї погляд, такий же сталевий, як її волосся.

— Ми не можемо собі дозволити комусь довіряти. Не в такій тонкій справі. Ми з агентом Барсанті намагалися приховувати свою роботу, однак кожен наш крок відстежувався. Наші комп'ютери перевірялися, до мого кабінету вдерлися, і я не певна, що мій телефон надійно захищений. Хтось втручається в наше розслідування. — Вона поставила свою каву. — Я мушу знати, що ви тут робите й чому пішли до того будинку.

— Напевно, з тих само причин, з яких ви за ним спостерігаєте.

— Ви знаєте, що тут сталося.

— Бачили документи детектива Вордлоу.

— Ви далеко від дому. Чому вас цікавить справа в Ешберні?

— Чому б вам спочатку не відповісти на наше запитання? — запропонувала Джейн. — Чому міністерство юстиції так зацікавила смерть п'яти повій?

Глассер мовчала, вираз обличчя неможливо було прочитати. Вона спокійно сьорбнула кави, наче запитання її не стосувалося. Джейн не могла не відчувати захвату до цієї жінки, яка поки що не показала жодної ознаки вразливості. Вочевидь, саме вона тут була головна.

— Ви знаєте, що особи жертв так і не було встановлено, — сказала Глассер.

— Так.

— Ми вважаємо, що вони — нелегальні мігрантки. Намагаємося дізнатися, як вони потрапили до країни, хто їх привіз і де саме вони перетнули кордон.

— Зараз скажете, що це питання національної безпеки?

Джейн не могла стримати скепсису.

— Тільки частково. Після одинадцятого вересня американці вважають, що ми зміцнили кордони, зупинили нелегальну міграцію. Це не зовсім так. Нелегальні переміщення між Мексикою та США за завантаженням усе одно подібні на велике шосе. У нас багато кілометрів берегової лінії без жодного контролю. Кордони з Канадою майже не патрулюються. А торговці людьми знають

усі маршрути, усі нюанси. Увозити до країни жінок — просто. А щойно вони опиняються тут, не так складно поставити їх до роботи.

Глассер поставила чашку на столик. Нахилилася вперед, очі блиснули, мов наглянсоване чорне дерево.

— Знаєте, скільки жінок зайняті в секс-роботі в цій країні? У нашій начебто цивілізованій країні? Принаймні п'ятдесят тисяч. І йдеться не про повій. Вони — рабині, які служать проти своєї волі. Тисячі дівчат ввозяться до США і просто зникають, стають невидимі. Та все-таки вони навколо нас — у великих і маленьких містах. Сховані в борделях, замкнені в квартирах. І мало хто знає, що вони насправді існують.

Джейн пригадала ґрати на вікнах і подумала про ізоляцію в будинку. Не дивно, що він нагадав їй в'язницю. «Бо це саме в'язниця».

— Дівчата надто нажахані, щоб співпрацювати з владою. Якщо їх на цьому спіймають сутенери, наслідки будуть страшні. І навіть якщо їм вдасться втекти й повернутися до рідної країни, там їх теж можуть вистежити. Краще вже померти. — Глассер помовчала. — Ви бачили звіт про розтин жертви номер п'ять. Старшої.

Джейн ковтнула клубок у горлі.

— Так.

— Те, що з нею сталося, — дуже ясне повідомлення. «Лізтимете до нас — і теж так закінчите». Ми не знаємо, чим саме вона їх так розлютила, яку межу перейшла. Може, присвоїла чужі гроші, може, вела справи на стороні. Вочевидь, вона в тому домі була матрона, мала владу, але це її не врятувало. Хоч би що вона зробила не так, довелося за це заплатити. І дівчата заплатили разом з нею.

— То ваше розслідування не стосується тероризму, — сказав Гебріел.

— А до чого тут тероризм? — спитав Барсанті.

— Нелегальні мігранти зі Східної Європи. Можливі зв'язки з чеченцями.

— Цих жінок привезли до країни з комерційною метою, і ні для чого більше.

Глассер спохмурніла, глянула на Гебріела.

— Хто говорив вам про тероризм?

— Сенатор Конвей. І заступник директора Служби національної розвідки.

— Девід Сілвер?

— Він прилетів до Бостона через кризу з заручниками. Тоді вони розглядали ситуацію саме так. Загроза чеченського тероризму.

Глассер пирхнула.

— Девід Сілвер зациклений на терористах, агенте Дін. Бачить їх під кожним мостом.

— Він сказав, що тривога дійшла аж до верху. Тому директор Вінн його й відправив.

— Цій службі платять саме за такі думки. Так він виправдовує власне існування. Для цих людей «усе тероризм, повсякчас».

— Сенатора Конвея теж непокоїла ця можливість.

— Ви довіряєте сенатору?

— А не варто?

Втрутився Барсанті:

— Ви вели справи з Конвеєм, чи не так?

— Сенатор Конвей — член комісії з розвідки. Ми багато разів зустрічалися щодо моєї роботи в Боснії. Розслідування військових злочинів.

— Але чи добре ви насправді його *знаєте*, агенте Дін?

— Ви натякаєте, що ні.

— Він три терміни був сенатором, — сказала Глассер. — Щоб стільки втриматися, мусиш укласти чимало угод, іти на компроміси. Будьте обережні з тим, кому довіряєте, ось і все, що ми маємо на увазі. Самі вивчили цей урок уже давно.

— Тож вас непокоїть не тероризм, — сказала Джейн.

— Мене непокоять п'ятдесят тисяч зниклих жінок. Рабство в нашій країні. Насильство й експлуатація живих людей клієнта-

ми, які хочуть лише добре потрахатися. — Вона замовкла, глибоко вдихнула. Тихо закінчила: — Саме в цьому річ.

— Схоже, це ваш особистий хрестовий похід.

Глассер кивнула.

— Уже майже чотири роки.

— То чому ви не врятували тих жінок в Ешберні? Мали знати про те, що коїлося в тому будинку.

Глассер промовчала, слова були зайві. Її вражений погляд підтвердив те, про що Джейн уже здогадалася.

Вона глянула на Барсанті.

— Це тому ви так швидко приїхали на місце злочину, практично водночас із поліцією. Ви вже знали, що там відбувається. Мусили знати.

— Отримали наведення за кілька днів до того, — підтвердив Барсанті.

— І не втрутилися негайно? Не врятували цих жінок?

— У нас тоді ще не було прослуховування. Ми ніяк не могли відстежити, що насправді відбувалося в будинку.

— На кону стояло більше, ніж ви думаєте, — сказала Глассер. — Більше, ніж ці п'ять жінок. Ми мусили оберегати розслідування і, якби втрутилися надто рано, втратили б нагоду діяти таємно.

— І тепер п'ять жінок мертві.

— Думаєте, я цього не *знаю*?

Гнівна відповідь Глассер заскочила всіх. Вона різко підвелася, нервово попрямувала до вікна, стала, дивлячись на вогні міста.

— Знаєте, який найгірший наш експорт до Росії? Те, що ми їм дали й чого мені хотілося б ніколи не мати? Фільм «Красуня». Той, з Джулією Робертс, де повія виявляється Попелюшкою. У Росії люблять цей фільм, дівчата дивляться його й думають: якщо я поїду до Америки, зустріну там Річарда Гіра, він зі мною одружиться, я буду заможна й житиму довго й щасливо. Тож навіть якщо вона щось підозрює, якщо не певна, що на неї у Штатах

справді чекатиме законна робота, то думає, що мусить кілька разів продатися, а тоді Річард Гір її врятує. Тож дівчину садять на рейс, скажімо, до Мехіко. Звідти вона пливе човном до Сан-Дієго. Або ж її везуть через забитий людьми пункт перетину кордону, і якщо вона білявка й говорить англійською, її пропустять без проблем. А іноді вони переходять кордон пішки. Така дівчина думає, що йде до життя «Красуні». А натомість її продають і купують, мов шмат м'яса.

Глассер розвернулася до Джейн.

— Знаєте, скільки приваблива дівчина може заробити для сутенера?

Джейн похитала головою.

— Тридцять тисяч доларів на тиждень. На *тиждень*. — Глассер знову втупилась у вікно. — Немає маєтків, в яких на них чекає шлюб з Річардом Гіром. Опиняєшся під замком у будинку чи квартирі, під наглядом справжніх потвор. Ті люди тренують тебе, нав'язують дисципліну, ламають твій дух — інші жінки.

— Невідома номер п'ять, — сказав Гебріел.

Глассер кивнула.

— Матрона будинку, так би мовити.

— Убита тими ж, на кого працювала? — спитала Джейн.

— Коли плаваєш з акулами, рано чи пізно тебе вкусять.

«Або, у цьому випадку, розтروщать тобі кістки на порох», — подумала Джейн. Як покарання за якусь зраду, якесь порушення.

— У тому будинку загинули п'ять жінок, — сказала Глассер. — Але десь там — ще п'ятдесят тисяч душ, у полоні у вільній країні. Ними зловживають чоловіки, які хочуть тільки сексу, і їм начхати на те, що шльондра плаче. Чоловіки, які ніколи не думають про людину, якою користуються. Можливо, такий чоловік іде звідти додому, до дітей і дружини, удає хорошого батька родини. Але кілька днів чи тижнів по тому він повернеться до борделю, щоб трахнути дівчину, яка може за віком годитися йому в дочки. І йому ніколи не спаде на думку, що, щоранку дивлячись у дзеркало, він дивиться на потвору.

Голос Глассер перетворився на напружений шепіт. Вона глибоко вдихнула, потерла шию, наче намагаючись стерти свій гнів.

— Хто була Олена? — запитала Джейн.

— Ви про повне ім'я? Цього ми, певно, ніколи не знатимемо. Джейн подивилася на Барсанті.

— Ви прослідкували за нею до Бостона, не знаючи її імені?

— Ми знаємо про неї дещо інше, — сказав Барсанті. — Ми знаємо, що вона була свідок. Була в тому домі, в Ешберні.

«Ось воно, — подумала Джейн. — Зв'язок між Ешберном і Бостоном».

— Звідки ви знаєте? — спитала вона.

— Відбитки пальців. Криміналісти зібрали в тому домі десятки невизначених відбитків, інакших за відбитки жертв. Деякі, певно, залишили клієнти, але одні збіглися з відбитками Олени.

— Заждіть, — сказав Гебріел. — Поліція Бостона одразу ж зробила запит щодо відбитків Олени. Результатів не було. І ви мені кажете, що ще в січні її відбитки було знайдено на місці злочину? Чому ми не отримали цієї інформації з бази?

Глассер і Барсанті презирнулися. Їхня ніяковість надто ясно відповіла на запитання Гебріела.

— Ви не додали її відбитки до бази, — сказав він. — Ця інформація могла б стати в нагоді поліції Бостона.

— Інші теж могли б нею скористатися, — завважив Барсанті.

— Чорт забирай, про яких *інших* ви торочите? — втрутилася Джейн. — Я була в тій лікарні з тією жінкою. Мені до голови приставили зброю. Вам узагалі начхати на заручників?

— Авжеж ні, — сказала Глассер. — Але ми хотіли, щоб усі ви йшли звідти живі. Олена теж.

— Особливо Олена, — виправила її Джейн. — Вона ж була ваш свідок.

Глассер кивнув.

— Вона бачила, що сталося в Ешберні. Саме тому ті двоє прийшли до її палати.

— Хто їх відправив?
— Ми не знаємо.
— Ви маєте відбитки того, кого вона застрелила. Хто це був?
— Цього ми теж не знаємо. Якщо він був колишній військовий, Пентагон про це мовчить.
— Ви з міністерства юстиції. І ви не можете дістати цю інформацію?

Глассер підійшла до Джейн, сіла у крісло, дивлячись на неї.
— Тепер ви розумієте, з якими перешкодами ми маємо справу. Ми з агентом Барсанті маємо працювати тихо й потай. Ми не висовувалися, бо вони теж її шукали. Ми сподівалися знайти її першими. І були дуже близько. Від Балтимора до Коннектикута й Бостона агент Барсанті відставав від неї лише на крок.

— Як ви змогли її вистежити? — запитав Гебріел.
— Спочатку це було просто. Ми йшли по сліду, залишеному кредиткою Джозефа Роука. Він знімав готівку.

Барсанті мовив:
— Я намагався з ним зв'язатися. Залишав повідомлення на голосовій пошті. Навіть просив його стару тітку з Пенсильванії дещо йому передати. Нарешті Роук перетелефонував, і я намагався його вмовити прийти до нас. Але він мені не довіряв. А тоді застрелив поліціанта в Нью-Гейвені й ми зовсім його загубили. Гадаю, тоді вони й розділилися.

— Звідки ви знали, що вони подорожували разом?
— У ніч убивств в Ешберні Джозеф Роук заправляв авто неподалік, — сказала Глассер. — Скористався кредиткою, тоді спитав, чи є тут евакуатор, бо він підібрав на дорозі двох жінок, яким була потрібна допомога.

Запала мовчанка. Гебріел із Джейн перезирнулися.
— Двох жінок? — перепитала Джейн.

Глассер кивнула.
— Камера на СТО зафіксувала авто Роука, що стояло біля колонки. У лобове скло було видно жінку на передньому си-

дінні — Олену. Тієї ночі їхні життя перетнулися, у цю історію вплутався Джозеф Роук. Щойно він запросив цих жінок до своєї машини, до свого життя, його було позначено. За п'ять годин після зупинки на СТО його дім спалахнув. Тоді він точно зрозумів, що набрав проблем на свою голову.

— А друга жінка? Ви сказали, він підібрав на дорозі двох.

— Про неї ми нічого не знаємо. Тільки те, що в Нью-Гейвені вона досі була з ними. Два місяці тому.

— Ідеться про відео з патрульного авто. Коли застрелили того офіцера.

— На відео видно, як із заднього сидіння авто Роука хтось піднімається. Тільки потилиця, обличчя не видно. Тобто ми майже не маємо про неї інформації. Лише кілька рудих волосин на сидінні. Цілком логічно припустити, що вона мертва.

— Але якщо жива, — сказав Барсанті, — то це наш останній свідок. Із тих, хто бачив, що сталося в Ешберні, лишилася тільки вона.

Джейн тихо сказала:

— Я можу назвати її ім'я.

Глассер похмуро подивилася на неї.

— Що?

— Це той сон, — глянула Джейн на Гебріела. — Те, що мені сказала Олена.

— Йї сніввся кошмар, — сказав Гебріел. — Про штурм.

— І що ви бачите вві сні? — спитала Глассер, не зводячи очей із Джейн.

Джейн сковтнула.

— Я чую, як чоловіки калатають у двері, вдираються до кімнати. І вона схиляється до мене, щоб дещо сказати.

— Олена?

— Так. Вона каже: «Міла знає». Це все. «Міла знає».

Глассер пильно подивилася на неї.

— Міла *знає*? У теперішньому часі? — Вона перевела погляд на Барсанті. — Наш свідок ще жива.

29

— Так дивно вас бачити, докторко Айлс, — сказав Пітер Лукас. — Зважаючи на те, що телефоном з вами зв'язатися неможливо.

Він швидко потиснув їй руку, жестом виправдано прохолодним і діловим: Мора йому не перетелефонувала. Репортер провів її через вестибюль «Бостон Триб'юн» до посту охорони, там Морі вручили помаранчевий бедж відвідувачки.

— На виході повернете, мем, — сказав охоронець.

— Не забудьте, — додав Лукас, — або він переслідуватиме вас, мов той пес.

— Зрозуміла, — відгукнулася Мора, чіпляючи бедж на блузку. — У вас тут охорона краща, ніж у Пентагоні.

— Уявляєте, скількох людей щодня вибішує ця газета? — Він натиснув кнопку виклику ліфта, глянув на її обличчя й усмішки не побачив. — Ой. Ви, певно, одна з них. Це тому не перетелефонували?

— Чимало людей були незадоволені тією колонкою, яку ви про мене написали.

— Незадоволені вами чи мною?

— Мною.

— Я не так вас процитував? Не так представив?

Мора завагалася. Визнала:

— Ні.

— То чому ви злі на мене? Бо це помітно.

Вона глянула на нього:

— Я була з вами надто відверта. Не варто було.

— Ну, мені було приємно поговорити з відвертою жінкою, — сказав він. — Таке нечасто буває.

— Знаєте, скільки дзвінків я отримала? Про теорію воскресіння Христа?

— А. Це.

— Навіть з Флориди. Людей зачепило моє святотатство.

— Ви сказали те, що думаєте.

— З публічною роботою, як у мене, це буває небезпечно.

— Це нюанс вашої роботи, докторко Айлс. Ви — публічна особа, і якщо скажете щось цікаве, це потрапить у ЗМІ. Принаймні ви змогли сказати щось цікаве, на відміну від більшості тих, у кого я беру інтерв'ю.

Відчинилися двері ліфта, вони ввійшли. Знову будучи з ним наодинці, вона гостро усвідомлювала, що він її пильнує. Що стоїть до незручного близько.

— То чому ви мені телефонували? — спитала вона. — Намагаєтеся створити мені ще більшу халепу?

— Хотів дізнатись, як пройшли розтини Джо та Олени. Звіту так і не було.

— Я не завершила аутопсію. Тіла було переведено до лабораторії ФБР.

— Але ж ваше бюро мало тимчасовий контроль над ситуацією. Не віряться, що тіла просто лежали у вашому холодильнику і ви їх не оглядали. Це на вас не схоже.

— А що саме було б на мене схоже? — Мора подивилася на нього.

— Допитливість. Рішучість. — Лукас усміхнувся. — Упертість.

— Як у вас?

— З вами впертість мені нічого не дає. А я думав, що ми можемо потоваришувати. Не те щоб чекав чогось особливого.

— А чого ви чекаєте?

— Вечері? Танців? Принаймні коктейлів?

— Ви серйозно?

Репортер відповів, сором'язливо стенувши плечима.

— Варто було спробувати.

Ліфт відчинився, вони вийшли.

— Вона померла від вогнепальних поранень у бік і голову, — сказала Мора. — Гадаю, ви це хотіли знати.

— Скільки поранень? Скільки було стрільців?

— Хочете кривавих подробиць?

— Хочу точності. Це значить піти до самого джерела, навіть виставивши себе дурнем.

Вони пройшли відділом новин, повз репортерів, які клацали клавіатурами, до столу, на якому кожен квадратний сантиметр поверхні вкривали документи й наліпки з нотатками. Жодної фотографії дитини, чи жінки, чи бодай собаки. Це місце було призначене суто для роботи, хоча вона й спитала себе, скільки роботи можна спромогтися виконати в такому хаосі.

Лукас конфіскував стілець від сусіднього столу, прикотив для Мори. Стілець голосно завищав, коли вона на нього сіла.

— Отже, ви мені не перетелефонуєте, — сказав репортер, теж сідаючи. — Але приходите до мене на роботу. Це можна вважати неоднозначним сигналом?

— Справа ускладнилася.

— І тепер вам щось від мене потрібно.

— Ми всі намагаємося зрозуміти, що сталося тієї ночі. І чому так сталося.

— Якщо ви маєте до мене якісь запитання, можна було просто взяти телефон. — Він пришпилів її до місця поглядом. — Я б вам перетелефонував, докторко Айлс.

Вони помовчали. За іншими столами дзвонили телефони, клацали клавіатури, а Мора з Лукасом дивилися один на одного, і повітря між ними гострилося роздратуванням і чимось іншим, чого вона не хотіла визнавати. Сильним духом взаємного при-тягнення. «Чи це мені тільки здається?»

— Пробачте, — нарешті сказав він. — Я поведжусь як придурок. Тобто ви ж приїхали. Навіть якщо задля своїх цілей.

— Ви теж маєте зрозуміти мою позицію, — відповіла Мора. — Як публічна особа, я постійно отримую дзвінки від репортерів. Дехто з них — тобто більшість — не дбає про збереження приватності жертв чи згорьованих родин, не кажучи вже про те, щоб не ставити під загрозу розслідування. Я навчилася бути обачна й стежити за словами. Забагато разів обпікалася на репортерах, які присягалися, що мої слова залишаться «поза протоколом».

— То ви тому не телефонували? Професійна обачність?

— Так.

— Інших причин не було?

— Які ще можуть бути причини?

— Не знаю. Може, я вам не сподобався.

Він дивився так пильно, що ставало важко підтримувати зоровий контакт. Їй було незатишно.

— Ви мені не «не подобається», містере Лукас.

— Йой. От тепер я знаю, що таке, коли тебе проклинають добрим словом.

— Я думала, у репортерів шкіра товща.

— Ми всі хочемо подобатися, особливо людям, якими захоплюємося. — Він нахилився ближче. — І, до речі, не містер Лукас. Пітер.

Знову тиша, бо Мора так і не зрозуміла, флірт то був чи маніпуляція. Для цього чоловіка це могло бути одне й те саме.

— Пролетів, як фанера над Парижем, — прокоментував Лукас.

— Мені приємні лестощі, але краще б ви говорили прямо.

— Я думав, що так і говорю.

— Вам від мене потрібна інформація. Мені від вас — так само. Просто не хотіла говорити про це по телефону.

Він із розумінням кивнув.

— Гарзд. Отже, простий обмін.

— Мені треба знати...

— Одразу до справ? Я навіть кави вам запропонувати не можу?

Лукас підвівся й пішов до кавника.

Глянувши на карафу, Мора побачила лише тягучі, мов смола, рештки й швидко сказала:

- Мені не треба, дякую.
Він налив собі кави й усівся.
- То звідки небажання обговорювати це по телефону?
- Багато чого... сталося.
- Багато чого? Хочете сказати, що ви не довіряєте власному телефону?
- Як я вже казала, це складна справа.
- Втручання федералів. Конфісковані балістичні докази. ФБР воює з Пентагоном. Ті, хто взяли заручників, досі не впізнані. — Він засміявся. — Так, я б сказав, що все стає дуже складно.
- Вам усе це відомо.
- Тому нас і називають репортерами.
- З ким ви говорили?
- Думаєте, я відповідатиму на це? Скажімо так: я маю друзів серед правоохоронців. І маю свої теорії.
- Щодо чого?
- Джозеф Роук і Олена. І що насправді стояло за ситуацією з заручниками.
- Ніхто насправді не знає відповіді.
- Але я знаю, що думають правоохоронці. Знаю, які в них теорії. — Він поставив горня на стіл. — Джон Барсанті провів зі мною години зо три, ви це знали? Усе смикав, розкопував, намагався дізнатися, чому Джозеф Роук хотів говорити лише зі мною. Є в допитах дещо цікаве. Той, кого допитують, може чимало дізнатися з запитань. Я знаю, що два місяці тому Олена та Джо разом були в Нью-Гейвені, де він застрелив копа. Можливо, вони були коханці, можливо — колеги за божевіллям, але після такого інциденту вирішили розділитися. Принаймні мали б вирішити, якщо були розумні, а тупими вони мені не здаються. Але мусили мати спосіб тримати контакт. Перегрупуватися за потреби. І вони обрали Бостон за місце зустрічі.
- Чому Бостон?
- Він дивився прямо, погляду було не уникнути.
- Ви дивитеся на причину цього.

— Це ви?

— Це не з егоїзму. Я просто кажу про те, як, схоже, думає Барсанті. Джо й Олена чомусь побачили в мені героя-хрестоносця і приїхали в Бостон до мене.

— І це приводить нас до запитання, з яким прийшла я. — Мора нахилилася до нього. — Чому ви? Вони ж не з капелюха ваше ім'я витягли. Може, Джо й був психічно нестабільний, але він був розумний. Активно читав газети й журнали. Його увагу мало привернути щось, написане вами.

— Я знаю відповідь. Барсанті проговорився, коли питав про колонку, яку я написав на початку червня. Про «Баллентрі Компані».

Вони замовкли, поки повз них до кавника пройшла інша репортерка. Чекаючи, поки вона наллє собі кави, не зводили очей одне з одного. Лише коли жінка знову відійшла на достатню відстань, Мора сказала:

— Покажіть мені колонку.

— Вона є в новинній базі. Зараз подивлюся.

Він розвернувся до комп'ютера, відкрив вікно пошуку, вбив своє ім'я й натиснув кнопку.

Екран заповнили дописи.

— Зараз знайду потрібну дату, — сказав він, гортаючи їх.

— Тут усе, що ви взагалі коли-небудь писали?

— Так, певно, ще за період еті.

— Перепрошую?

— Коли я закінчив школу журналістики, мусив виплачувати чималий кредит за навчання. Брався за все, що пропонували, зокрема висвітлення конвенту, присвяченого еті, у Каліфорнії. — Лукас подивився на Мору. — Визнаю, щодо новин я був справжня хвойда. Але мусив оплачувати рахунки.

— А тепер ви поважний журналіст?

— Ну, аж так я не сказав би...

Він зупинився, натиснув на статтю.

— Гарзд, ось ця колонка, — сказав і підвівся, поступаючись їй місцем. — Ось що я в червні писав про «Баллентрі».

Мора всілась у звільнене крісло й зосередилася на тексті, що мерехтів на екрані.

«Війна — справа прибуткова: бізнес “Баллентрі” процвітає.

Поки економіка Сполучених Штатів занепадає, один сектор досі може потішитися хорошим прибутком. Мегapidрядник міністерства оборони “Баллентрі Компані” розкошує серед нових угод, як рибина у приватному ставку...»

— Зрозуміло, що стаття не надто порадувала «Баллентрі», — сказав Лукас. — Але не я один пишу такі речі. Інші репортери теж вдавалися до такої критики.

— І все одно Джо обрав вас.

— Можливо, час був влучний. Можливо, йому того дня потрапила до рук «Триб'юн» із моєю колонкою про велике й страшне «Баллентрі».

— Можна подивитися, що ще ви писали?

— Прошу.

Мора повернулася до списку статей у пошуку.

— А ви плідний автор.

— Я вже більше двадцяти років пишу про все, від війн банд до шлюбів геїв.

— І еті.

— Навіть не нагадуйте.

Вона погортала першу, другу сторінку, перейшла до третьої — і зупинилася.

— Це статті з Вашингтона.

— Я ж вам наче говорив. Був кореспондентом «Триб'юн» у Вашингтоні. Протримався там два роки.

— Чому?

— Ненавиджу це місце. І визнаю, я — щирий янки. Скучив за місцевими зимами, тож у лютому повернувся до Бостона.

— Про що писали в окрузі Колумбія?

— Про все. Великі статті. Політика, кримінальна ситуація. — Він помовчав. — Цинік скаже, що між двома останніми різниці немає. Я радше писатиму про соковите велике вбивство, ніж

ганятимусь увесь день за якимсь висухлим, мов мумія, сенатором.

Мора зиркнула на нього через плече.

— Ви колись мали справу з сенатором Конвеєм?

— Авжеж. Це один із наших сенаторів. — Лукас помовчав. — Чому ви питаєте про Конвея?

Коли Мора не відповіла, він нахилився до неї, узявся за спинку крісла.

— Докторко Айлс, — раптом стихив він голос, дихаючи їй у волосся. — Не хочете розповісти, про що ви думаєте?

Вона не зводила очей з екрана.

— Просто намагаюся встановити зв'язки.

— Лоскіт відчуваєте?

— Що?

— Я це так називаю. Коли раптом розумію, що натрапив на щось цікаве. Воно ж шосте чуття чи екстрасенсорне сприйняття. Розкажіть, чому сенатор Конвей викликає у вас бажання щось уточнити.

— Він працює в комісії з розвідки.

— Я брав у нього інтерв'ю в листопаді чи грудні. Стаття десь є.

Мора проглянула заголовки про слухання в Конгресі, терористичні загрози та арешт конгресмена від Массачусетса за нетверезе кермування і знайшла статтю про сенатора Конвея. Тоді перевела погляд на інший заголовок, датований 15 січня.

«Жителя Рестона знайшли мертвим на яхті. З 2 січня бізнесмена ніхто не бачив».

Вона зосередилася саме на даті. 2 січня. Розкрила допис, і сторінка заповнилася текстом. За мить до того Лукас згадував лоскіт. Тепер Мора його відчула.

Розвернулася до репортера.

— Розкажіть мені про Чарльза Дезмонда.

— Що саме ви хочете знати?

— Усе.

«Хто ти, Міло? І де ти?».

Вона мусила десь лишити слід. Джейн налила собі свіжої кави, сіла за стіл на кухні й окинула оком усі папери, які збрала з того часу, як повернулася додому з лікарні. Ось аутопсія та лабораторні звіти від поліції Бостона, файли поліції Лісбурга щодо різанини в Ешберні, Мурові документи на Джозефа Роука та Олену. Вона вже продивилась усе по кілька разів, шукаючи слідів Міли, жінки, обличчя якої ніхто не бачив. Єдиним фізичним свідченням існування Міли був автомобіль Джозефа Роука: кілька рудих людських волосин із заднього сидіння, які не підходили ані Роуку, ані Олені.

Джейн сьорбнула кави і знову потяглася по папери на покинуте авто Джозефа Роука. Вона вже навчилася працювати, коли Реджина засинала, і тепер, коли дочка нарешті спала, не марнуючи часу, поринула в пошуки Міли. Продивилася список речей, знайдених в автомобілі, знову переглянула жалюгідне зібрання його земних скарбів. Спортивна сумка, повна брудного одягу й рушників, украдених у мотелях. Пакет із пліснявим хлібом і банкою арахісового масла, дюжина банок із віденськими сосисками. Харчування чоловіка, який не має нагоди готувати. Харчування втікача.

Джейн перегорнула до результатів трасологічної експертизи, зосередилася на аналізі волосся та тканин. Авто було надзвичайно брудне, і на передньому, і на задньому сидіннях знайшло-

ся чимало різних волокон природного й штучного походження, а також чимало різних волосин. Її зацікавили знайдені на задньому сидінні, тож вона затрималася на цьому звіті.

«Людське волосся. A02/B00/C02 (7 см)/D42

Волосся з голови. Злегка хвилясте, стрижень сім сантиметрів, пігмент рудий, середньо насичений».

«Поки що це все, що ми про тебе знаємо, – подумала Джейн. – У тебе коротке руде волосся».

Вона повернулася до знімків машини. Уже бачила їх раніше, але знову й знову вивчала порожні бляшанки від «Ред Булла» й зібгані обгортки від цукерок, стьобану ковдру й брудну подушку. Затримала погляд на таблоїді на задньому сидінні.

«Віклі Конфіденшл».

Джейн знову вразило те, якою чужорідною здавалася ця газета в чоловічому авто. Невже Джо справді обходило те, чим переймається Мелані Гріффіт або ж чий чоловік насолоджувався за містом приватними танцями? Це був жіночий таблоїд, жінок справді непокоїли проблеми кінозірок.

Вона вийшла з кухні, зазирнула до дитячої кімнати. Реджина ще спала – рідкісна мить спокою, яка скоро мала завершитися. Джейн тихо зачинила двері, вислизнула з квартири й пішла до сусідки.

Місіс О'Браян відчинила не одразу, але вона була помітно рада гостям. Будь-яким.

– Вибачте, що турбую вас... – почала Джейн.

– Заходь, заходь!

– Я ненадовго. Лишила Реджину в ліжечку, тож...

– Як вона? Знову вночі плакала.

– Вибачте за це. Вона не дуже добре спить.

Місіс О'Браян нахилилася до неї й прошепотіла:

– Бренді.

– Перепрошую?

– На пустушку. Я так з обома своїми хлопцями робила. Спали наче янголятка.

Джейн знала синів цієї жінки. Слово «янголятка» для них не дуже годилося.

— Місіс О'Браян, — сказала вона, поки не отримала чергову порцію повчань поганої матері. — Ви ж передплачуєте «Віклі Конфіденшл», правда?

— Щойно новий номер отримала. «Розбещені домашні улюбленці Голівуду!» Ти знала, що в деяких готелях є номери спеціально для собак?

— А ви маєте випуски з минулого місяця? Я шукаю той, де Мелані Гріффіт на обкладинці.

— О, я знаю, про що ти.

Місіс О'Браян помахом руки запросила її до квартири. Джейн пішла слідом за нею до вітальні та з подивом витріщилася на стоси журналів на всіх горизонтальних поверхнях. Там мали бути випуски «Піпл», «Ентертейнмент Віклі» та «Ас» років за десять.

Місіс О'Браян пішла просто до конкретного стосу, попорпалася в журналах і дістала випуск із Мелані Гріффіт.

— Так, пам'ятаю. Оцей добрий був, — сказала вона. — «Катастрофи пластичної хірургії!». Якщо думаєш про підтяжку обличчя, краще почитай. Одразу й думати забудеш.

— Можна я його позичу?

— Але ж повернеш?

— Авжеж. Це тільки на день-два.

— Бо я хочу його мати. Люблю перечитувати.

Вона, певно, ще й усі деталі пам'ятала.

Знову всівшись за свій стіл, Джейн подивилася на дату виходу таблоїда — 20 липня. Він з'явився у продажу лише за тиждень до того, як Олену виловили в затоці Гінгем. Вона розгорнула примірник, почала читати. Виявилось, що це цікаво, і подумалося: «Господи, яка маячня. Але ж весела маячня. Я й не знала, що *він* гей чи що *вона* чотири роки не мала сексу. І чого всі такі поведені на товстій кишці?» Вона проковтнула статтю про пластичну хірургію й продовжила читання, проминувши надзвичайні ситуації в моді, «Я бачив янголів» і «Відважний кіт рятує

родину». Чи Джозеф Роук читав про ті ж плітки, ті ж модні образи зірок? Чи він вивчав ті ж обличчя, спотворені хірургами, й думав: «Це не для мене. Старітиму з гідністю»?

Ні, авжеж ні. Джозеф Роук таке не читав би.

«То як журнал опинився в його авто?»

Джейн перейшла до рекламних оголошень на останніх двох сторінках. Тут рекламувалися послуги екстрасенсів і цілителів і можливість заробляти вдома. Невже хтось на таке ведеться? Невже хтось справді думає, що можна «заробити до 250 доларів на день склеюванням конвертів»? На середині сторінки починались особисті оголошення, і вона раптом завмерла, дивлячись на два рядки. Два знайомі слова.

«Жереб кинуто».

Під словами були дата, час і телефонний номер із кодом 617. Бостон.

«Це може бути просто збіг», — подумала Джейн. Може, двійко коханців домовляються про потайну зустріч. Або це щодо наркотиків. Найімовірніше, Олена, Джо та Міла тут ні до чого.

Серце калатало, вона взяла слухавку телефона на кухні й набрала номер з оголошення. Пішов сигнал виклику. Три, чотири, п'ять. Автовідповідач не ввімкнувся, ніхто не відповів. Телефон просто дзвонив, вона втратила лік дзвінкам. «Можливо, це телефон мертвої жінки».

— Алло? — відповів чоловік.

Джейн заклякла на півдорозі до того, щоб покласти слухавку. Швидко знову піднесла її до вуха.

— Є там хтось? — нетерпляче спитав чоловік.

— Алло? — сказала Джейн. — Хто це?

— А це хто? Це ж ви телефонуєте.

— Перепрошую. Мені дали цей номер, але без імені.

— А тут і немає імені. Це таксофон.

— Де ви?

— Фаной-Гілл. Проходив, коли почув дзвінок. Тож якщо ви шукаєте конкретну людину, не могу допомогти. Бувайте.

Він поклав слухавку.

Джейн знову витріщилася на оголошення. На ці два слова. «Жереб кинуто».

Вона знову потяглася по телефон, набрала номер.

— «Віклі Конфіденшл», — відповіла жінка. — Відділ реклами.

— Вітаю, — сказала Джейн. — Я хотіла б подати оголошення.

— Треба було спочатку обговорити це зі мною, — сказав Гебріел. — Не віряться, що ти сама на це пішла.

— Не мала часу тобі телефонувати. Вони приймали оголошення до п'ятої вчорашнього дня. Мусила робити вибір одразу ж.

— Ти не знаєш, хто відповідь. А тепер твій номер піде в друк.

— Найгірше, що може статися, — отримаю кілька дурних дзвінків, от і все.

— Або тебе затягне в щось значно небезпечніше, ніж ми уявляємо. — Гебріел жбурнув журнал на стіл. — Це треба влаштувати через Мура. Поліція Бостона може відстежувати й перевіряти дзвінки. Треба спочатку все продумати.

Він подивився на дружину.

— Джейн, скасуй оголошення.

— Не можу. Кажу тобі, надто пізно.

— Господи. Я на дві години поїхав до офісу, а моя дружина тим часом вирішила побавитися в небезпечні ігри на нашій кухні.

— Гебріеле, це лише два рядки оголошення в журналі. Або хтось перетелефонує, або ніхто на це не клюне.

— Що, як клюне?

— Тоді дозволю Муру з цим розбиратися.

— Ти йому дозволиш? — реготнув Гебріел. — Це його робота, не твоя. Ти в декреті, не забула?

Наче підкреслюючи цей факт, із дитячої кімнати долинув голосний плач. Джейн пішла по дочку й виявила, що Реджина, як завжди, виборсалася з ковдри й вимахувала кулачками, розгніва-

на тим, що на її вимоги не відповідають негайно. «Сьогодні всі мною незадоволені», — подумала Джейн, виймаючи Реджину з колиски. Спрямувала голодний ротик немовляти до своїх грудей і скривилася, коли воно вчепилося в неї яснами. «Я стараюся бути хорошою мамою, — подумала вона. — Дуже стараюся. Але я так утомилася смердіти кислим молоком і тальком. Утомилася бути втомленою. Знаєш, мала, я колись ганялася за поганцями».

Вона віднесла дитину на кухню й стояла, переминаючись з ноги на ногу, намагаючись вдовольнити Реджину навіть тоді, коли сама була готова вибухнути.

— Навіть якби я хотіла, однак не змогла б скасувати оголошення, — з викликом сказала вона. Під її поглядом Гебріел пішов до телефона. — Кому ти телефонуєш?

— Муру. Нехай тепер він цим займається.

— Це мій номер. Моя ідея.

— І не твоє розслідування.

— Я не кажу, що мушу тут головувати. Я дала точний час і дату. Може, тоді й сядемо всі разом і подивимося, хто зателефонує? Ти, я і Мур. Я просто хочу бути там, коли це станеться.

— Ти маєш відступити, Джейн.

— Я вже вплуталася.

— У тебе є Реджина. Ти тепер мати.

— Але я не померла. Ти мене чуєш? Я. Ще. Жива.

Здавалося, що її слова зависли в повітрі, бринячи від люті, мов мідні цимбали. Реджина припинила смоктати, розплющила очі й здивовано подивилася на матір. Холодильник здригнувся й замовк.

— Я не кажу, що це не так, — тихо мовив Гебріел.

— Але з того, що ти говориш, могло б бути й навпаки. «О, у тебе є Реджина. Ти маєш важливішу роботу. Мусиш сидіти вдома, виробляти молоко, і нехай твій мозок гние». Я коп і мушу повернутися до роботи. Я за нею скучила. Скучила за бісовими сигналами мого пейджера.

Вона нервово вдихнула й сіла за стіл, видихнула з розчарованим схлипуванням.

— Я коп, — прошепотіла вона.

Чоловік сів навпроти неї.

— Я це знаю.

— Мені здається, що ні. — Джейн витерла обличчя долонею. — Ти не розумієш, хто я така. Думаєш, що одружився з іншою людиною. З Ідеальною Матусею.

— Я точно знаю, з ким одружився.

— Реальність — стерво, правда? І я теж.

— Ну, — кивнув Гебріел, — іноді.

— Не те щоб я тебе не попереджала.

Вона підвелася. Реджина була дивно тиха, дивилася на Джейн так, наче матуся раптом стала їй цікава.

— Ти знаєш, хто я така, і я завжди казала: приймай це або йди.

Вона рушила до виходу з кухні.

— Джейн.

— Реджині треба змінити підгузок.

— Чорт, ти тікаєш від суперечки.

Джейн розвернулася до нього.

— Я не тікаю.

— То посидь зі мною. Бо я від тебе не тікаю — і не збираюся.

Вона дивилася на чоловіка й думала: «Це так важко. Бути одруженою так важко й страшно, і він має слухність: я хочу втекти. Насправді я тільки й хочу, що відступити туди, де мене ніхто не скривдить».

Узяла стілець і сіла.

— Багато що змінилося, розумієш, — сказав Гебріел. — Усе не так, як раніше, коли в нас не було Реджини.

Вона мовчала, досі зла на те, що він погодився з тим, що вона стерво. Навіть якщо це й правда.

— Якщо щось станеться з тобою, постраждаєш не лише ти. У тебе є дочка. Ти маєш думати про інших.

— Я на материнство підписалася, а не на ув'язнення.

— Хочеш сказати, тобі шкода, що вона в нас є?

Джейн подивилася на Реджину. Дочка витріщалася на неї великими очима, наче розуміла кожне слово.

— Ні, звісно ж ні. Просто... — Вона похитала головою. — Я більше, ніж лише її мати. Я ще й я. Але я втрачаю себе, Гебріеле. Щодня відчуваю, що потроху зникаю. Наче Чеширський кіт у Країні Див. Щодня дедалі важче пам'ятати, хто я була. А тоді ти приходиш і лаєшся на мене за те оголошення. Хоч мусиш визнати: це блискуча ідея. І я собі думаю: гаразд, тепер я точно загубилася. Навіть власний чоловік забув про те, хто я така.

Гебріел нахилився до неї, пропалюючи поглядом.

— Ти розумієш, як мені було, коли ти стала заручницею в тій лікарні? Ти хоч уявляєш? Думаєш, ти така сильна. Чіпляєш на себе зброю й одразу стаєш Диво-Жінкою. Але якщо ти постраждаєш, не лише тобі буде боляче, Джейн. Мені теж. Ти про мене хоч колись думаєш?

Вона не відповіла.

Він засміявся, але це було схоже на голос пораненої тварини.

— Так, я скалка в дупі, завжди намагаюся тебе захистити від тебе ж самої. Хтось мусить це робити, бо ти — свій найгірший ворог. Ніколи не перестаєш намагатися щось довести. Ти досі — молодша сестра Френкі Ріццолі, яку всі зневажають. *Дівчисько*. Ти досі недостатньо хороша для того, щоб бавитися разом з хлопцями, і ніколи такою не станеш.

Джейн просто дивилася на нього: те, як добре він її знав, було нестерпно. Як точно цілили його стріли, як жорстоко.

— Джейн. — Гебріел простягнув руку через стіл. Вона не встигла відсахнутися, і він уже тримав її за руку, не збираючись відпускати. — Ти не мусиш доводити свою цінність мені, чи Френкі, чи будь-кому іншому. Я знаю, зараз тобі важко, але ти й не помітиш, як уже повернешся до роботи. Тож дай адреналіну відпочити. *Дай мені відпочити*. Дозволь просто насолодитися тим, що моя дружина й дочка вдома і в безпеці, хоч трохи.

Він не відпускав її руку. Вона подивилася на це й подумала: «Цей чоловік не вагається. Байдуже, як я на нього тисну, він завжди поруч. Заслуговую я на нього чи ні». Їхні пальці переплелися в мовчазному перемир'ї.

Задзвонив телефон.

Реджина заверещала.

— Що ж, — зітхнув Гебріел. — Спокій тривав недовго.

Він похитав головою й підвівся, щоб узяти слухавку. Джейн несла Реджину з кухні, коли почула:

— Ваша правда. Не будемо про це по телефону.

Вона одразу ж насторожилася, розвернулася, шукаючи в обличчі чоловіка відповіді на те, чому його голос так змінився. Та він дивився у стіну, тож вона зосередилася на вузлі м'язів його шиї.

— Ми чекатимемо, — сказав він і поклав слухавку.

— Хто це був?

— Мора. Вона в дорозі.

31

Мора з'явилася в їхній квартирі не сама. Поруч із нею в коридорі стояв привабливий чорнявий чоловік з охайною борідкою.

– Це Пітер Лукас, – сказала вона.

Джейн кинула на неї недовірливий погляд.

– Ви привели репортера?

– Джейн, він нам потрібен.

– Відколи це нам потрібні репортери?

Лукас весело помахав рукою.

– Я теж радий знайомству, детективе Ріццолі, агенте Дін.

Можна ввійти?

– Ні, не будемо розмовляти тут, – мовив Гебріел, і вони з Джейн, яка тримала на руках Реджину, вийшли з квартири.

– Куди підемо? – запитав Лукас.

– Ідіть за мною.

Гебріел повів їх на сходи, два марші нагору, і вони вийшли на дах. Тут мешканці будинку створили розкішний сад домашніх рослин, однак оаза на розпеченому деку бітумних плит уже в'яла від спеки міського літа. Томати посохли в горщиках, лози в'юнка чіплялися за решітку, мов усохлі пальці, листя спеклося, стало коричневе. Джейн поклала Реджину в колісці в затінок під парасольку на столі, і рожевощоке немовля одразу ж закуняло. З цієї вигідної точки вони бачили інші схожі садки на дахах, інші жадані зелені плями в бетонному пейзажі.

Лукас поклав папку поряд із дитиною.

– Докторка Айлс подумала, що вас це зацікавить.

Гебриел розгорнув папку. Там була вирізка з газети з усміхненим чоловічим обличчям і заголовком: «Мешканця Рестона знайшли мертвим на яхті. З 2 січня бізнесмена ніхто не бачив».

— Хто цей Чарльз Дезмонд? — запитав Гебриел.

— Чоловік, якого мало хто знав насправді, — мовив Лукас. — І це саме собою вже інтригує. Саме тому я й зосередився на цій історії. Хоча судмедексперт вельми зручно оголосив це самогубством.

— А ви в цьому сумніваєтеся?

— Немає способу довести, що це було не так. Дезмонда знайшли у вбиральні його моторної яхти в марині на річці Потомак. Він помер у ванні — перерізані зап'ястки, у каюті залишилася передсмертна записка. На той момент, коли його знайшли, він уже днів десять був мертвий. Судмедексперти не публікували фотографій, але можете уявити, який приємний то був розтин.

Джейн скривилася.

— Краще й не уявлятиму.

— Записка особливих одкровень не містила. «Я пригнічений, життя паскудне, сил жити більше немає». Дезмонда знали як того ще пияка, і він був уже п'ять років розлучений. Тож пригнічення зрозуміле. Схоже на цілком переконливий випадок самогубства, правда ж?

— Ви невпевнено це кажете.

— Щось мене лоскоче. Шосте чуття репортера про те, що коїться щось інше, щось таке, що веде до більшої історії. Ось він, заможний тип із яхтою, десять днів, як зник, перш ніж хтось почав його шукати. Дату зникнення змогли встановити лише завдяки тому, що його авто було припарковане біля доку й на квитанції стояла дата 2 січня. Сусіди сказали, що він так часто їздив за кордон, що, не бачивши його тиждень, вони не переживали.

— За кордон? — перепитала Джейн. — Чому?

— Цього мені ніхто не сказав.

— Може, не схотіли казати.

Лукас усміхнувся.

— А ви підозріла, детективе. От і я теж. Тож Дезмонд зацікавив мене ще більше. Стало цікаво, чи є за цією історією щось більше. Знаєте, так почалась історія Вотергейту. Рутинне пограбування роздулось у дещо значно серйозніше.

— І що ж такого великого в цій історії?

— Ідеться про те, ким був цей чоловік. Чарльз Дезмонд.

Джейн подивилася на фото Дезмондового обличчя. Він мав приємну усмішку, охайно зав'язану краватку. Таке фото могло б з'явитись у будь-якому корпоративному дописі. Виконавчий директор компанії, випромінює впевненість.

— Що більше я про нього розпитував, то цікавіші речі виринали. Чарльз Дезмонд ніколи не вчився в коледжі. Двадцять років служив у війську, переважно у військовій розвідці. За п'ять років після демобілізації уже володів гарною яхтою й великим будинком у Рестоні. Тож мусимо поставити очевидне запитання: як саме він зміг накопичити стільки грошей на банківському рахунку?

— У вашій статті написано, що він працював на компанію під назвою «Пірамід Сервісес», — завважила Джейн. — Що це таке?

— От і мені стало цікаво. Довелося доволі довго розкопувати, але за кілька днів я дізнався, що «Пірамід Сервісес» — дочірня компанія вгадайте кого?

— І не кажіть, — відповіла Джейн. — «Баллентрі».

— Саме так, детективе.

Джейн перевела погляд на чоловіка.

— Ця назва все спливає й спливає, правда?

— Погляньте на дату його зникнення, — сказала Мора. — Ось що привабило мою увагу. Друге січня.

— За день до вбивств в Ешберні.

— Цікавий збіг, не думаєте?

— Розкажіть ще про «Пірамід», — попросив Гебріел.

Лукас кивнув.

— Це транспортне й охоронне крило «Баллентрі», саме такі послуги вони надають у воєнних зонах. Хай би що було потрібно

нашим оборонцям за кордоном — охоронці, транспортний супровід, приватна поліція, — «Баллентрі» може це забезпечити. Вони працюватимуть у тих частинах світу, де немає дієвих урядів.

— Наживаються на війні, — сказала Джейн.

— Ну а чому б ні? На війні можна чимало заробити. Під час конфлікту в Косово приватні вояки «Баллентрі» захищали будівельні команди. Зараз вони керують приватними поліцейськими силами в Кабулі й Багдаді, у містечках на Каспійському морі. За все платять американські платники податків. Саме так Чарльз Дезмонд і забезпечив собі яхту.

— Я працюю не на ту поліцію, чорт забирай, — сказала Джейн. — Може, краще було б поїхати до Кабула, і в мене теж була б яхта.

— На цих людей вам не захочеться працювати, Джейн, — сказала Мора. — Не тоді, як почуєте, що до цього входить.

— Ви про роботу в бойових зонах?

— Ні, — відповів Лукас. — Про те, що вони залучені до доволі неприглядних схем. Щоразу як ви стаєте до роботи у воєнній зоні, мусите укласти угоди з місцевою мафією. Практичний підхід — укласти партнерства, тож місцеві бандити зрештою співпрацюють із компаніями типу «Баллентрі». На чорному ринку торгують чим завгодно — наркотиками, зброєю, алкоголем, жінками. Кожна війна відкриває нові нагоди, і всі хочуть долучитися до трофеїв. Ось чому за контракти в цій сфері йде така конкуренція. І не лише за самі контракти, а й за нагоду долучитися до бізнесу на чорному ринку, який неодмінно до них додається. «Баллентрі» минулого року підписала більше угод, ніж будь-які підрядники міністерства оборони. — Він помовчав. — Частково саме через це Чарльз Дезмонд і робив свою роботу так добре.

— Тобто?

— Він допомагав укласти угоди. Мав друзів у Пентагоні й, певно, в інших місцях теж.

— І дуже це йому допомогло, — сказала Джейн, дивлячись на фото Дезмонда.

Чоловіка, тіло якого не могли знайти десять днів. Чоловіка такого загадкового для сусідів, що ніхто й не подумав доповісти про його зникнення.

— Питання в тому, — сказав Лукас, — чому він мав померти. Проти нього розвернулися пентагонські друзі? Чи хтось інший?

Усі змовкли. Від спеки повітря над дахом мерехтіло, мов вода, з вулиці тягнуло вихлопами, гуркотів транспорт. Джейн раптом помітила, що Реджина прокинулася й тепер не зводила очей з материного лица. «У моєї дочки такі розумні очі, що це аж моторошно». Зі свого місця Джейн бачила, як на іншому даху засмагає жінка, розстібнувши верх бікіні, гола спина блищить від олійки. Вона бачила чоловіка, який розмовляв по мобільному, стоячи на балконі, й дівчину, яка грала на скрипці, сидячи біля вікна. Над головою залишив білий слід літак. «Скільки людей зараз бачать нас? — подумала вона. — Скільки камер чи супутників зараз спрямовані на цей дах?» Бостон перетворився на місто очей.

— Я певна, це всім спало на думку, — сказала Мора. — Чарльз Дезмонд колись працював у військовій розвідці. Чоловік, якого Олена застрелила в лікарні, майже точно був колишній військовий, і його відбитки було стерто з досьє. У моєму кабінеті хтось побував. Усі подумали про спецслужби? Може, навіть про ЦРУ?

— «Баллентрі» та ЦРУ завжди йдуть рука в руку, — сказав Лукас. — Це й не дивно. Вони працюють в одних і тих же країнах, з тими ж людьми. Торгують тією ж інформацією. — Він подивився на Гебрієла. — А тепер вони ще й тут з'являються, на домашній території. Проголосіть терористичну загрозу — і уряд США виправдає будь-які дії, будь-які видатки. На неофіційні програми виділяються неймовірні кошти. Саме так такі, як Дезмонд, і отримують свої яхти.

— Чи свою смерть, — додала Джейн.

Сонце перемістилося, і тепер косі промені падали під парасоллю, на плече Джейн. По грудях стікала цівка поту. «Тут надто спекотно для тебе, маленька», — подумала вона, дивлячись на рожеве личко Реджини.

«Надто спекотно для нас усіх».

Детектив Мур подивився на годинника, який показував уже майже восьму вечора. Востаннє Джейн сиділа в конференц-залі відділу розслідування вбивств, будучи на дев'ятому місяці вагітності, — виснажена, роздратована й більше ніж готова до декрету. Тепер вона повернулася до того ж приміщення, з тими ж колегами, але все було інакше. Кімната здавалася повною електрики, напруження ставало густішим з кожною хвилиною. Вони з Гебріелем сиділи навпроти Мура, детективи Фрост і Кроу — на чолі столу. У центрі столу лежав об'єкт їхньої уваги — мобільний Джейн, приєднаний до колонки.

— Ми вже близько, — сказав Мур. — Ти все одно цього хочеш? Може, хай Фрост відповідає?

— Ні, це маю бути я, — сказала Джейн. — Якщо відповідь чоловік, вона може злякатися.

Кроу стенив плечима.

— Якщо ця загадкова дівчина взагалі зателефонує.

— Якщо, на твою думку, це таке вже марнування часу, тобі не обов'язково тут сидіти, — відрубала Джейн.

— О, та я посиджу, почекаю, що буде.

— Та ну, не хочеться тебе знуджувати.

— Народе, три хвилини, — перебив її Фрост, як завжди, намагаючись примирити Джейн і Кроу.

— Може, вона й не бачила твого оголошення, — сказав Кроу.

— Журнал продається вже п'ять днів, — сказав Мур. — Вона мала нагоду його побачити. Якщо не зателефонує, то це тому, що не захотіла.

«Або померла», — подумала Джейн. Це точно всім їм спало на думку, але ніхто не вимовив цього вголос.

Задзвонив телефон, і всі погляди метнулися до Джейн. На екрані висвічувався номер із Форт-Лодердейла. Це був лише дзвінок, але серце Джейн калатало, мов від жаху.

Вона глибоко вдихнула, глянула на Мура, той кивнув.

— Алло?

Заговорив чоловік, повільно розтягуючи слова:

— То до чого це все, га?

На задньому фоні лунав сміх: люди насолоджувалися добрим жартом.

— Хто ви? — запитала Джейн.

— Нам усім просто цікаво. Що це значить — «жереб кинуту»? Га?

— Ви зателефонували, щоб спитати?

— Так. Це якась гра? Треба вгадати?

— Я не маю часу з вами теревенити. Чекаю на інший дзвінок.

— Агов. Агов, дамочко! Чорт, я здалеку телефоную!

Джейн дала відбій, подивилася на Мура.

— От мудило.

— Типовий читач «Конфіденшл», — сказав Кроу. — Ото веселий буде вечір.

— Це не останній такий дзвінок, — застеріг Мур.

Телефон знову озвався. Цього разу дзвонили з Провіденса.

Пульс Джейн знову прискорився від нового викиду адресної лінії.

— Алло?

— Привіт, — пролунав життєрадісний жіночий голос. — Побачила ваше оголошення в «Конфіденшл», пишу дослідження з особистих оголошень. Хотіла спитати, ваше має романтичний контекст чи комерційний?

— Ані те, ані інше, — відрубала Джейн і поклала слухавку.

— Господи, що з цими людьми не так?

О 20:05 телефон знову задзвонив. З Ньюарка питали:

— Це якесь змагання? Я отримаю приз за дзвінок?

О 20:07:

— Я просто хотів дізнатися, чи хтось відповідь.

О 20:15:

— Ви там шпигуни чи як?

До 20:30 дзвінки нарешті припинилися. Двадцять хвилин усі присутні дивилися на мовчазний телефон.

— Здається, це все, — сказав Кроу, підвівся й потягнувся. — Я б сказав, дуже *корисно* провели вечір.

— Зажди, — сказав Фрост. — Уже майже центральний час.

— Що?

— Ріццолі не вказала часову зону. У Канзас-сіті зараз майже восьма.

— Його правда, — сказав Мур. — Посидімо ще.

— По всіх часових зонах? — перепитав Кроу. — Так до опівночі просидимо.

— Довше, — виправив Фрост, — якщо додати Гаваї.

Кроу пирхнув.

— Може, варто замовити піцу.

Зрештою так вони й зробили. Між десятою й одинадцятою Фрост вийшов і повернувся з двома великими пепероні з «Домінос». Вони взяли бляшанки з содовою, передавали один одному серветки й дивилися на телефон. Хоча Джейн більше місяця не була на роботі, сьогодні здавалося, що вона нікуди й не йшла. Сиділа за тим само столем, з тими само втомленими копами, і Даррен Кроу, як завжди, мотав їй нерви. Усе було як завжди — за винятком того, що зараз до команди приєднався Гебріел. «Я за цим скучила, — подумала Джейн. — Навіть за Кроу. Скучила за полюванням».

Дзвінок заскочив її зі шматком піци біля рота. Вона схопила серветку, стерла з пальців жир, зиркнула на годинника. Одинадцята рівно. На екрані висвітився бостонський номер. На три години пізніше.

— Алло? — відповіла Джейн.

У відповідь — тиша.

— Алло? — повторила вона.

— Хто ви така?

Жіночий голос, тихий, майже шепіт.

Джейн налякано глянула на Гебріела й побачила, що він завважив те ж саме. Вона говорила з акцентом.

— Я друг, — сказала Джейн.

— Я вас не знаю.

— Олена розповіла мені про тебе.

— Олена померла.

«Це вона». З того краю столу на Джейн дивились ошелешені обличчя. Навіть Кроу схилився вперед, обличчя напружене й зосереджене.

— Міло, — сказала Джейн, — скажи, де ми можемо зустрітися. Будь ласка, нам треба поговорити. Обіцяю, це безпечно. Де скажеш.

Вона почула клацання по той бік. Слухавку повісили.

— Чорт. — Джейн подивилася на Мура. — Нам треба знати, де вона була!

— Визначили місце? — запитав він у Фроста.

Фрост повісив слухавку телефона конференц-зали.

— Вест-Енд. Таксофон.

— Їдьмо, — сказав Кроу, який уже йшов до дверей.

— Коли приїдете, її там уже давно не буде, — сказав Гебріел.

Мур мовив:

— Патруль буде там за п'ять хвилин.

Джейн похитала головою.

— Не треба. Якщо вона побачить форму, знатиме, що це підстава, і я втрачу шанс зв'язатися з нею знову.

— То що нам тоді робити? — спитав Кроу, стоячи біля дверей.

— Нехай трохи подумає. Вона знає мій номер, знає, як зі мною зв'язатися.

— Але не знає, хто ти, — завважив Мур.

— І це, певно, її лякає. Вона намагається вбезпечитися.

— Слухайте, вона може й не перетелефонувати, — сказав Кроу. — Можливо, це наш єдиний шанс її знайти. Негайно.

— Він має рацію, — сказав Мур, дивлячись на Джейн. — Це справді може бути єдиний шанс.

Джейн подумала й кивнула.

— Гарзд. Їдьмо.

Фрост і Кроу вийшли. Спливали хвилини, Джейн витріщалася на телефон і думала: «Може, треба було поїхати з ними. Я мала б бути там, шукати її». Вона уявила Фроста й Кроу в заповіднику вулиць Вест-Енда в пошуках жінки, обличчя якої вони не знали.

Задзвонив телефон Мура, він рвучко підніс його до вуха. З обличчя детектива Джейн могла сказати, що це не хороші новини. Він закінчив розмову, похитав головою.

— Її там не було? — спитала Джейн.

— Вони викликали криміналістів, щоб зняти відбитки. — Він побачив в її обличчі гірке розчарування. — Слухай, принаймні ми знаємо, що вона справжня. Вона жива.

— Поки що, — сказала Джейн.

Навіть копам доводиться ходити по молоко й підгузки.

Джейн стояла у крамниці з Реджиною, затишно схованою в слінгу на її грудях, і втомлено роздивлялася бляшанки з сумішшю для немовлят, вивчала склад кожної марки. Усі пропонували задовольнити потреби немовляти на сто відсотків. «Будь-яка з них чудово підійде, — подумала вона, — то чому я почуваюся винною? Реджина любить суміші. А я мушу начепити свій пейджер і повернутися до роботи. Мушу злізти з дивана й перестати дивитися повтори серій “Копів”».

«Я мушу вибратися з цієї крамниці».

Вона схопила дві упаковки по шість бляшанок «Сімілака», пройшла до наступного ряду по «Памперс» і рушила до каси.

На стоянці біля магазину було так спекотно, що вона спітніла, вивантажуючи покупки до багажника. Об сидіння можна було обпектися; перш ніж покласти Реджину в дитяче крісло, Джейн трохи провітрила авто. Повз неї торохкотіли візками пітні покупці. Хтось просигналив, чоловік заверещав:

— Дивися, куди йдеш!

Ніхто не хотів зараз бути в місті. Усім хотілося на пляж з морозивом, а не штурхатися з такими само роздратованими бостонцями.

Реджина заплакала. Темні кучері прилипли до рожевого обличчя. Це одна роздратована бостонка. Вона все верещала, поки Джейн пристібала її крісло позаду, кричала й кілька кварталів по тому, поки мати їхала по запруджених автомобілями вулицях. Кондиціонер працював на повну. Зупинившись на черговому червоному світлі, Джейн подумала: «Господи, допоможи пережити цей день».

Задзвонив її мобільний телефон.

Вона могла б так і лишити його, але зрештою виловила з сумочки й побачила на екрані незнайомий місцевий номер.

— Алло?

За лютим плачем Реджини ледве розчула запитання:

— Хто ви?

Голос тихий і уже знайомий.

Джейн заклякла.

— Міло? Не кидай слухавку! Будь ласка, не кидай. Поговори зі мною!

— Ви з поліції.

Світлофор перемкнувся на зелене світло, авто за нею засигналило.

— Так, — визнала Джейн. — Я з поліції. Я хочу допомогти.

— Звідки ви знаєте моє ім'я?

— Я була з Оленою, коли...

— Коли поліція її вбила?

За автомобілем Джейн знову засигналили — нестримна вимога забиратися геть з дороги. Засранець. Вона натиснула на акселератор і поїхала через перехрестя, не прибираючи телефон від вуха.

— Міло, — мовила вона. — Олена сказала мені про тебе. Це були її останні слова... що я маю тебе знайти.

— Учора ви відправили поліціантів мене ловити.
— Я не відправляла...
— Двох чоловіків. Я їх бачила.
— Міло, це мої друзі. Ми всі хочемо тебе захистити. Тобі небезпечно там самій.

— Ви не уявляєте, як небезпечно.
— Уявляю! — Джейн помовчала. — Я знаю, чому ти втікаєш, чого боїшся. Ти була в тому будинку, коли твоїх подруг застрелили. Правда, Міло? Ти все бачила.

— Лишилася тільки я.
— Можеш дати свідчення в суді.
— Вони вб'ють мене до того.
— Хто?

Тиша. «Будь ласка, не кидай слухавку, — подумала Джейн. — Будь на лінії». Вона побачила місце на узбіччі, різко вивернула туди. Сиділа, притискаючи телефон до вуха й чекаючи, коли жінка знову заговорить. Реджина далі ридала на задньому сидінні, то голосніше, що довше мати насмілювалася на неї не зважати.

— Міло?
— Чия дитина плаче?
— Моя. Вона зі мною в машині.
— Ви ж сказали, що ви з поліції.

— Саме так. Мене звати Джейн Ріццолі, я детектив. Можеш перевірити, Міло. Зателефонуй у поліцію Бостона, спитай про мене. Я була з Оленою, коли вона померла. Була в тій будівлі з нею. — Вона помовчала. — Я не змогла її врятувати.

Знову тиша. Кондиціонер досі ревів на повну, Реджина досі плакала, заповзвшись оздобити материне чоло сивиною.

— Громадський сад, — сказала Міла.
— Що?
— Сьогодні о дев'ятій. Чекайте біля ставка.
— Ти прийдеш? Алло?
На лінії було тихо.

Зброя на стегні Джейн здавалася важкою й дивно чужою. Вона колись була вірним другом, але ці тижні лежала під замком у шухляді. Джейн знехочу зарядила її, опустила в кобуру. Хоча вона завжди дивилася на зброю зі здоровою повагою, належною будь-якій речі, яка може пробити діру в грудях людини, та ще ніколи не відчувала вагання перед нею. «Ось що робить материнство, — подумала вона. — Дивлюся на пістолет і думаю лише про Реджину. Як один порух пальця, одна мандрівна куля можуть забрати її в мене».

— Це не обов'язково мусиш бути ти, — сказав Гебріел.

Вони сиділи в Гебрієловому «Вольво» на Ньюбері-стріт, де модні крамниці саме зачинялися на ніч. Район досі був повен людей, що поверталися з ресторанів, — гарно вбрані пари проходили повз них, задоволені вечерею й вином. На відміну від Джейн, яка була надто знервована і змогла з'їсти хіба кілька шматків печені, яку привезла її мати.

— Вони можуть відправити іншу жінку-копа, — сказав Гебріел. — Ти можеш перечекати.

— Міла знає мій голос. Моє ім'я. Це маю зробити я.

— Ти місяць була поза грою.

— Саме час до гри повернутися.

Вона глянула на годинник.

— Чотири хвилини, — сказала Джейн у рацію. — Усі готові? У навушнику пролунав голос Мура:

— Ми на місці. Фрост на розі Бікона й Арлінгтона. Я перед «Чотирма сезонами».

— Я буду за тобою, — сказав Гебріел.

— Гарзд.

Джейн вийшла з машини, поправила свій світлий піджак, щоб він закрив гулю від зброї на стегні. Пройшла по Ньюбері-стріт на схід, повз суботній натовп туристів. Цим людям не потрібна зброя на поясі. На Арлінгтон-стріт вона зачекала на світлофорі. Через дорогу був парк, ліворуч — Бікон-стріт, де чатував Фрост, але вона й не глянула в його бік. Не ризикнула й озирнутися через плече, щоб переконатися, що Гебріел позаду. І без того знала, що він там.

Джейн перейшла Арлінгтон і попрямувала до парку.

Ньюбері-стріт бриніла життям, але туристів було мало. На лаві біля ставка сиділа пара, обійнявшись, не зважаючи ні на кого за межами свого лихоманливого світу. Над урною для сміття зігнувся чоловік, із клацанням вибирав алюмінієві бляшанки до своєї торби. На газоні, де дерева затіняли світло ліхтарів, зібралися колом підлітки й по черзі бринькали на гітарі. Джейн стала біля ставка, вдивилася в тіні. «Вона тут? Вона вже спостерігає за мною?»

Ніхто не підходив.

Джейн неквапно обійшла ставок. Удень на воді коливалися човни-лебеді, поруч поїдали морозиво родини, грали на барабанах музиканти. Але сьогодні вода була спокійна — чорна діра, в якій не відображалось навіть мерехтіння міських вогнів. Вона пройшла до північного краю ставка й зупинилася, слухаючи гамір транспорту з Бікон-стріт. Крізь кущі було видно силует чоловіка, що тинявся під деревами. Баррі Фрост. Джейн розвернулася, продовжила обходити ставок, нарешті стала під ліхтарем.

«Ось я, Міло. Роздивися мене добре. Бачиш — я сама».

За мить вона всілася на лавку, почувачись під світлом ліхтаря актрисою в моновиставі. Відчувала, як на неї дивляться чийсь очі, порушуючи її самотність.

Щось заторохотіло ззаду, вона смикнулася, автоматично схопившись за зброю. Рука завмерла на кобурі, коли виявилось,

що це лише нечупарний чоловік із торбою алюмінієвих бляшанок. Джейн знову всілася на лавці, серце калатало. Парком пролетів вітерець, здійняв брижі на воді, яка замерехтіла блискітками відображення вогників. Чоловік із бляшанками потягнув свою торбу до великої урни біля її лави й почав длубатися в смітті. Він неквапом розкопував свої скарби, і про кожну знахідку сповіщав цимбалевий дзвін алюмінію. Невже він ніколи не піде? Вона гнівно підвелася, щоб забратися подалі.

Задзвонив мобільний.

Джейн сунула руку до кишені, вихопила телефон.

— Алло? Алло?

Тиша.

— Я тут, — сказала вона. — Сиджу біля ставка, де ти й сказала.

Міло?

Чутно було лише удари її власного серця. Зв'язку не було.

Вона різко розвернулася, продивилася парк, але побачила лише тих само людей, що й раніше. На лавці милувалася пара, грала на гітарі молодь. І чоловік із торбою бляшанок. Він не ворушився, завмер над смітником, наче виглядав крихітну коштовність у горі газет та обгорток їжі.

«Він слухає».

— Агов, — сказала Джейн.

Чоловік одразу ж випростався. Почав відходити, торохкочучи бляшанками.

Вона рушила за ним.

— Треба поговорити.

Чоловік не озирався, але й не зупинявся. Наддав ходу, знаючи, що його переслідують. Джейн помчала за ним, наздогнала вже на тротуарі. Схопила за куртку, смикнула. Вони витріщились одне на одного під ліхтарем. Джейн побачила запалі очі, неохайну бороду з плямами сивини. Дихання смерділо алкоголем і гнилими зубами.

Він відбив її руку:

— Ти що робиш? Дамочко, якого дідька?

— Ріццолі? — гавкнув у навушнику голос Мура. — Підкріплення потрібне?

— Ні. Ні, все гаразд.

— До кого це ти говориш? — спитав безхатченко.

Джейн розлючено відмахнулася від нього.

— Іди. Забирайся звідси.

— За кого ти себе маєш, командуєш тут?

— Просто йди.

— Ага, ага, — пирхнув чоловік і потягнув за собою торбу з бляшанками. — У парках стало стільки божевільних...

Джейн розвернулася й зрозуміла, що її оточили. Гебріел, Мур і Фрост — усі стояли на відстані кількох метрів від неї захисним колом.

— От же ж, — зітхнула вона. — Я просила про допомогу?

— Ми не знали, що відбувається, — сказав Гебріел.

— Тепер усе зіпсовано.

Вона роззирнулася, і парк видався їй ще порожнішим. Парочка йшла геть від лавки, лишилися тільки дітлахи з гітарою, реготали собі десь у тінях.

— Якщо Міла була тут, то тепер знає, що це підстава. Тепер і близько до мене не підійде.

— Дев'ята сорок п'ять, — сказав Фрост. — Що скажете?

Мур похитав головою.

— Закінчуємо. Сьогодні вже нічого не буде.

— Усе було добре, — сказала Джейн. — Кавалерія не була потрібна.

Гебріел поставив авто на своє місце за будинком, вимкнув двигун.

— Ми не знали, що відбувається. Побачили, що ти біжиш за тим чоловіком, а тоді здалося, що він на тебе замахнувся.

— Він просто намагався від мене забратися.

— Я цього не знав. Думав лише... — Він зупинився й глянув на неї. — Просто відреагував. От і все.

— Знаєш, ми її, напевно, загубили.

— То й загубили.

— Говориш так, наче тобі начхати.

— Знаєш, на що мені не начхати? Щоб ти не постраждала. Це важливіше за все.

Він вибрався з машини, Джейн слідом за ним.

— Ти, бува, не пригадуєш, чим я заробляю на життя? — спитала вона.

— Намагаюся не пригадувати.

— Раптом моя робота перестала тебе влаштовувати.

Гебріел зачинив двері авто й подивився їй в очі понад дахом.

— Визнаю. Зараз мені важко це прийняти.

— То ти просиш мене піти з роботи?

— Попросив би, якби знав, що це зійде мені з рук.

— І чим мені тоді займатися?

— Ось тобі новаторська ідея: можеш сидіти вдома з Реджиною.

— Коли це ти почав так старомодно до мене ставитися? Аж не віриться, що ти це справді сказав.

Гебріел зітхнув, похитав головою.

— Мені самому не віриться.

— Гебріеле, ти знав, хто я така, коли ми одружувалися.

Джейн розвернулася й пішла до будинку. Уже піднімалася на другий поверх, коли почула його голос знизу сходів:

— Можливо, я не знав, хто я такий.

Вона глянула на нього.

— Що ти маєш на увазі?

— Ви з Реджиною — це все, що в мене є. — Він почав повільно підніматися, поки не опинився віч-на-віч з нею на майданчику. — Я раніше ні про кого не хвилювався, нічого не боявся втратити. Не знав, що це так мене лякатиме. Тепер маю цю величезну, відкриту ахіллесову п'яту і спроможний думати тільки про те, як її захистити.

— Ти не можеш її захистити, — відповіла Джейн. — Просто маєш жити з цим. Так воно буває, коли в тебе є родина.

— Це завелика втрата.

Двері їхньої квартири раптом відчинилися, у коридор висунулася голова Анджели.

— Так і зрозуміла, що це ви там.

Джейн розвернулася до неї.

— Привіт, мам.

— Я саме її вклала, тож говоріть тихенько.

— Як вона?

— Точнісінько така ж, як ти в її віці.

— Усе аж так погано?

Увійшовши до квартири, Джейн була заскочена тим, якою охайною вона стала. Тарілки перемиті й складені, усі поверхні витерті. Обідній стіл прикрашала мереживна серветка. Коли це в неї взагалі з'явилася мереживна серветка?

— Посварилися, так? — спитала Анджела. — Це видно, навіть якщо просто глянути на вас.

— Невдалий вечір, от і все.

Джейн зняла піджак, повісила до шафи. Коли розвернулася до матері, помітила, що Анджела не зводить очей з її кобури.

— Ти ж покладеш цю штуку під замок, правда?

— Завжди так роблю.

— Бо діти і зброя...

— Добре, добре. — Джейн зняла пістолет, опустила до шухляди. — Знаєш, їй ще місяця немає.

— Вона розвивається швидко, як і ти. — Анджела глянула на Гебрієла. — Я тобі не розповідала, що Джейн накоїла, коли їй було три?

— Мамо, він не хоче цього слухати.

— Ні, хочу, — заперечив Гебрієл.

Джейн зітхнула.

— Там ідеться про запальничку і штори у вітальні. І пожежників Ревере.

— А, он ти про що, — сказала Анджела. — А я про це вже й забула.

— Місіс Ріццолі, може, розкажете мені, поки я везиму вас додому? — запропонував Гебрієл, дістаючи з шафи светр Анджели.

У сусідній кімнаті раптом завилла Реджина, оголошуючи, що не погоджується бути вкладеною. Джейн пішла до неї, вийняла дочку з колиски. Коли повернулася до вітальні, Гебріел з її матір'ю вже пішли. Колишучи Реджину в одній руці, Джейн підійшла до раковини й почала набирати теплої води в каструлю, щоб підігріти пляшечку. У двері подзвонили.

— Джейні? — затріщав голос Анджели в домофоні. — Впустиш мене? Я окуляри забула.

— Піднімайся, мамо.

Джейн натиснула кнопку й зачекала з окулярами біля дверей. Мати піднялася до неї.

— Я без них читати не можу, — сказала Анджела. Затрималася поцілувати свою метушливу онучку. — Тепер піду. У нього там двигун працює.

— Бувай, мамо.

Джейн повернулася до кухні. Вода вже переливалася через край каструлі. Вона поклала туди пляшечку і, поки суміш грілася, міряла кроками кімнату, заспокоюючи заплакану дочку.

У двері знову подзвонили.

«О, ма. Що ти цього разу забула?» — подумала вона й натиснула кнопку.

Пляшечка вже нагрілася. Вона сунула її Реджині до рота, але дочка виплюнула пипку, наче з огидою. «Маленька, чого ти хочеш? — із відчаєм подумала Джейн, несучи її до вітальні. — Якби ж ти мені сказала, що тобі потрібно!»

Вона відчинила двері матері.

Але на порозі стояла не Анджела.

Дівчина прослизнула до квартири повз Джейн, не сказавши й слова, і замкнула за собою двері. Тоді прожогом кинулася до вікон, швидко опустила жалюзі одні за одними, поки Джейн спантеличено на неї дивилася.

— Що це ти таке робиш?

Непрохана гостя розвернулася до неї, приклала палець до вуст. Вона була дрібна, радше дитина, ніж жінка; худа фігурка майже губилася в об'ємистому світшоті. Здавалося, кісточки в руках, що визирали з вицвілих рукавів, були тонкі, мов пташині, а роздута торба на тоненькому плечі наче тягнула його до низу. Руде волосся було підстрижене нерівними торочками, мов вона сама тримала ножиці й тяла всліпу. Очі в неї були бліді, прозорі, мов скло, з неприродним сіруватим відтінком. Це було голодне, хижє обличчя з гострими вилицями й поглядом, який метався кімнатою в пошуках пасток.

— Міла? — мовила Джейн.

Палець дівчини знову злетів до вуст. Погляд не потребував додаткового тлумачення.

«Сиди тихо. Бійся».

Навіть Реджина, схоже, її зрозуміла. Дитина раптом завмерла, дивилася тривожно великими очима, тихо лежачи на руках матері.

— Тут ти в безпеці, — сказала Джейн.

— Безпечних місць немає.

— Дозволь зателефонувати моїм друзям. Ми негайно візьмемо тебе під захист поліції.

Міла похитала головою.

— Я знаю цих людей, я з ними працюю.

Джейн потяглася до телефона. Дівчина рвонулася до неї, ударила по руці на слухавці.

— Без поліції.

Джейн подивилася в очі дівчини, які палали панікою.

— Гаразд, — промимрила, задкючи від телефона. — Але я теж із поліції. Чому ти мені довіряєш?

Міла перевела очі на Реджину. І Джейн подумала: «Ось чому вона ризикнула прийти сюди. Знає, що я — мати. І це чомусь змінює все».

— Я знаю, чому ти втікаєш, — мовила Джейн. — Знаю про Ешберн.

Міла підійшла до дивана, опустила на подушки. Раптом вона здалася ще дрібнішою, умить зів'яла під поглядом Джейн. Плечі згорбилися, вона опустила голову на руки, наче вже не мала сил тримати її рівно.

— Я так утомилася, — прошепотіла.

Джейн підійшла ближче, стала над схиленою головою, дивлячись на нерівні пасма.

— Ти бачила вбивць. Допоможи їх визначити.

Міла підняла на неї порожні, перелякані очі.

— Я стільки не проживу.

Джейн присіла перед нею так, щоб їхні очі були на одному рівні. Реджина теж дивилася на Мілу, зачарована цією новою, екзотичною для неї істотою.

— Чому ти тут, Міло? Чого ти від мене чекаєш?

Дівчина потяглася до брудної торби, яку принесла з собою, почала копирсатись у зібганому одязі, шоколадних батончиках і пожмаканих паперових серветках. Дістала відеокасету, простягнула її Джейн.

— Що це?

— Боюсь, я не можу більше тримати це в себе. Тож віддаю вам. Скажете їм, що більше немає. Це остання копія.

— Звідки це в тебе?

— Та *беріть* уже!

Міла тримала касету у витягнутій руці, наче та була отруйна й вона хотіла опинитись якомога далі від неї. Коли Джейн забрала касету, дівчина видихнула з полегшенням.

Поклавши Реджину до автокрісла, Джейн підійшла до телевізора. Поставила касету в магнітофон, натиснула кнопку відтворення.

На екрані з'явилося зображення: латунні бильця ліжка, стілець, важкі завіси на вікні. За камерою прорипіли кроки, захотіла жінка. Зачинилися двері, і на екрані з'явилися чоловік із жінкою. Жінка мала блискучу гриву світлого волосся, низький виріз на блузці відкривав розкішне декольте. Чоловік був убраний у сорочку поло й штани кольору хакі.

— О так, — зітхнув він, коли жінка розстебнула блузку.

Вона вивільнилася зі спідниці, стягла білизну. Грайливо штовхнула чоловіка на ліжку, він повалився, цілковито пасивний, дозволив розстігнути свої штани, стягнути їх на стегна. Схилившись над ним, жінка взяла до рота його ерегований член.

«Це просто порнографія, — подумала Джейн. — Чому я це дивлюся?»

— Не цей запис, — сказала Міла й забрала у Джейн пульт. Натиснула швидке перемотування.

Голова білявки смикалася вгору-вниз, виконуючи маніакальний мінет. Екран став темний. З'явилась інша смикана пара. Перший же погляд на довге чорне волосся жінки ошелешив Джейн. То була Олена.

Одяг магічно зник, голі тіла впали на ліжку, борсаючись на матраці в швидкій перемотці. «Я вже бачила цю кімнату», — раптом усвідомила Джейн, пригадуючи шафу з діркою в стіні. Саме так і було зроблено ці записи — у шафу було вмонтовано камеру. Вона усвідомила й те, хто була білява жінка з першого відео. Невідома номер два з плівки детектива Вордлоу, жінка, яка померла на своїй розкладачці, зіщулена під ковдрою.

«Усі жінки з цього відео вже мертві».

Екран знову став темний.

— Ось це, — тихо сказала Міла. Зупинила перемотування, натиснула відтворення.

Те саме ліжко, та сама кімната, але цього разу інші простирадла: квітчасті, з різними подушками. З'явився старший чоловік — лисуватий, з окулярами в дротяній оправі, у білій сорочці з червоною краваткою. Знявши краватку, він жбурнув її на стілець, тоді розстібнув сорочку, відкривши блідий живіт, обвислий від віку. Хоча він стояв обличчям до камери, схоже, про неї не знав, тож стягнув сорочку без жодного сорому, відкривши камері неприємну сутулість. Раптом він випростався, переключив увагу на щось таке, чого камера ще не бачила. Це була дівчина. Спочатку стало чути її крики, голосний протест, здається російською. Вона не хотіла заходити. Її схлипування перебив різкий ляпас і сувора команда жіночим голосом. Тоді дівчина з'явилася на екрані, наче її штовхнули до кімнати, й упала до ніг чоловіка. Двері з гуркотом зачинилися, за ними пролунали кроки.

Чоловік подивився на дівчину. Ерекція вже напинала його сірі штани.

— Вставай, — сказав він.

Дівчина не ворухнулася.

Знову:

— Вставай.

Він копнув її ногою.

Нарешті дівчина підняла голову. Повільно, наче виснажена самою силою гравітації, підвелася. Біляве волосся було скуйовджене.

Проти волі Джейн схилилася ближче до телевізора. Була надто нажахана, щоб відвернутися, попри те, що її лють зростала. Жертва виявилася дівчинкою, заледве підлітком. На ній була коротка рожева блузка й джинсова спідниця, що відкривала болісно худі ноги. На щоці досі був червоний слід лютого ляпаса

жінки. Сліди синців на голих руках свідчили про інші удари, інші торттури. Хоча чоловік височів над нею, тендітна дівчинка дивилася на нього з мовчазною непокорю.

— Зніми блузку.

Вона просто не зводила з нього очей.

— Ти що, тупа? Англійської не розумієш?

Дівчина випрямила спину, підняла підборіддя. «Вона все розуміє. І каже, щоб ти відвалив, вилупку».

Чоловік зробив крок до неї, схопив за блузку обома руками й рвонув. Посипалися гудзики. Дівчинка налякано втягнула повітря й дала йому ляпаса, від якого полетіли на підлогу окуляри. Кілька секунд чоловік просто здивовано витріщався на неї. Тоді його обличчя спотворила така лють, що Джейн мимоволі відсахнулася від екрана, розуміючи, що буде далі.

Удар припав дівчинці в щелепу, такий сильний, що аж підкинув її в повітря. Вона впала на підлогу. Чоловік схопив її за талію, підтягнув до ліжка й кинув на матрац. Кількома різкими рухами стягнув з неї спідницю, тоді розстібнув свої штани.

Хоча удар тимчасово оглушив її, дівчинка не припинила опиратися. Вона одразу ожила, закричала, почала гатити об нього кулаками. Він схопив її зап'ястки, притиснув до матраца, сам заліз на неї. Поспішаючи втиснутись їй поміж ногами, трохи ослабив хватку на правій руці. Вона вчепилася йому в обличчя, подряпала. Чоловік відсахнувся, торкнувся щоки там. Не вірячи власним очам, подивився на пальці, на кров, яку вона йому пустила.

— Сучка. Ах ти сучка мала.

Він ударив її кулаком у скроню. Від звуку Джейн здригнулася. Стало млосно.

— Чорт забирай, я за тебе заплатив!

Дівчинка штовхнула його в груди, але сил у неї ставало дедалі менше. Ліве око набрякло, з губи текла цівка крові, і все одно вона відбивалася. Здавалося, що спротив тільки збуджує його. Надто слабка, щоб опиратися, вона не могла

зупинити неunikне. Коли він встромився в неї, дівчинка закричала.

— Замовкни.

Крик не припинився.

— Стули пельку!

Він ударив її знову. І знову. Зрештою затиснув їй рота рукою, приглушуючи крики, і взявся таранити її, раз за разом. Здавалося, так і не помітив, що вона нарешті перестала кричати, що зовсім припинила ворухитися. Єдиним звуком було ритмічне рипіння ліжка й тваринне гарчання в чоловіка в горлянци. Він востаннє застогнав, вигнув спину спазмом вивільнення. Тоді зітхнув і впав на дівчинку.

Трохи полежав, важко дихаючи, зм'якнувши від виснаження. А тоді, схоже, поволі почав розуміти, що щось не так. Подивився на дівчинку.

Вона лежала нерухомо.

Він струсонув її.

— Агов.

Поплескав по щоці, у голосі з'явилася нотка тривоги.

— Прокинься. Чорт забирай, *прокидайся*.

Дівчинка не ворухилася.

Він скотився з ліжка, встав, дивлячись на неї. Притиснув пальці до її шиї, перевіряючи пульс. Здавалося, що кожен м'яз у його тілі напружився. Він позадкував від ліжка, важко дихаючи в паніці.

— О Господи, — прошепотів.

Роззирнувся, наче вирішення проблеми було десь тут, у кімнаті. Мов у лихоманці, схопив свій одяг і почав вдягатися, тремтячими руками метушливо застібаючи пряжки й гудзики. Упав на коліна, підібрав окуляри, що закотилися під ліжку, вдягнув їх. Востаннє глянув на дівчину, підтверджуючи найгірші страхи.

Хитаючи головою, чоловік позадкував із зони досяжності камери. Рипнули відчинені двері, грюкнули, зачиняючись, по-

спішно віддалилися кроки. Минула ціла вічність, камера досі була зосереджена на ліжку з нерухомим тілом.

Наблизились інші кроки, у двері постукали, жіночий голос гукнув щось російською. Джейн упізнала жінку, яка ввійшла до кімнати. То була матрона, яка загинула, прив'язана до стільця на кухні.

«Я знаю, що з тобою сталося. Що вони зроблять з твоїми руками. Знаю, що ти помреш з криками».

Жінка підійшла до ліжка, струсонула дівчину. Гавкнула їй щось. Дівчинка не відповіла. Жінка відступила, закривши рота рукою. Тоді різко розвернулася й подивилася в камеру.

«Вона знає про камеру. Знає, що йде зйомка».

Матрона рушила вперед, відчинилися двері шафи. Екран став темний.

Міла вимкнула відео.

Джейн не могла вимовити ані слова. Вона відкинулася на диван і сиділа мовчки, заніміла. Реджина теж мовчала, наче розуміла, що не час метушитися, що зараз її мати надто вражена, щоб звернути на неї увагу. «Гебріеле, — подумала Джейн. — Ти мені потрібен». Вона глянула на телефон і зрозуміла, що він лишив свій мобільний на столі, тож зв'язатися з ним способом немає.

— Це важлива людина, — сказала Міла.

Джейн розвернулася до неї.

— Що?

— Джо казав, що цей чоловік мусить посідати важливу посаду у вашому уряді, — указала вона на екран.

— Джо бачив запис?

Міла кивнула.

— Коли я пішла, він дав мені копію. Щоб у кожного з нас було по одній, на той випадок, якщо... — Вона замовкла, тоді тихо продовжила: — Якщо ми більше ніколи не побачимося.

— Звідки це? Де ти взяла це відео?

— Мама тримала його в себе в кімнаті. Ми не знали. Нам потрібні були тільки гроші.

«Ось причина тієї різанини, — подумала Джейн. — Ось чому вбили жінок у тому будинку. Вони знали про те, що сталося в тій кімнаті. Ця касета — доказ».

— Хто він? — запитала Міла.

Джейн дивилася на вимкнений телевізор.

— Я не знаю. Але знаю, у кого можна дізнатися.

Вона пішла до телефона. Міла стривожено дивилася на неї.

— Без поліції!

— Я не викликатиму поліцію. Попрошу друга приїхати. Він репортер, знає людей з Вашингтона. Жив там, то зможе впізнати цього чоловіка.

Джейн погортала телефонний довідник, знайшла Пітера Лукаса. Він жив у Мілтоні, на південь від Бостона. Набираючи номер, вона бачила, як дивиться на неї Міла, вочевидь, не готова повністю довіритись їй. «Якщо схиблю, — подумала Джейн, — дічина втече. Мушу бути обачна, щоб не злякати її».

— Алло? — відповів Пітер Лукас.

— Можете зараз приїхати?

— Детектив Ріццолі? Що сталося?

— По телефону сказати не можу.

— Звучить серйозно.

— Це може бути Пулітцерівська премія, Лукасе.

Вона замовкла.

Хтось дзвонив у двері квартири.

Міла кинула на Джейн повний паніки погляд. Схопила торбу й рвонула до вікон.

— Зажди. Міло, не...

— Ріццолі? — озвався Лукас. — Що там відбувається?

— Чекайте. Я вас наберу, — відповіла Джейн і дала відбій.

Міла кидалася від вікна до вікна, відчайдушно шукаючи пожежний вихід.

— Усе гаразд, — звернулася до неї Джейн. — Заспокойся.

— Вони знають, що я тут!

— Ми навіть не знаємо, хто там прийшов. То дізнаймося.

Вона натиснула кнопку інтеркома.

— Так?

— Детективе Ріццолі, це Джон Барсанті. Можна піднятися до вас? Міла відреагувала негайно, помчала вглиб квартири, шукати виходу.

— Чекай! — гукнула Джейн, біжучи слідом за нею. — Йому можна довіряти!

Дівчина вже піднімала вікно спальні.

— Ти не можеш так піти.

Знову дзвінок у двері. Міла полізла у вікно, на пожежні сходи. «Якщо вона втече, я її більше не побачу, — подумала Джейн. — Дівчина вижила лише завдяки інстинкту. Може, варто до нього дослухатися».

Вона схопила Мілу за зап'ясток.

— Я з тобою, добре? Підемо разом. Не тікай без мене!

— Швидше, — прошепотіла дівчина.

Джейн розвернулася.

— Дитина.

Міла пішла слідом за нею до вітальні й нервово зиркала на двері, поки Джейн діставала касету. Вона кинула її до сумки з підгузками, тоді відкрила шухляду з пістолетом, дістала зброю, опустила до тієї ж сумки. «Про всяк випадок».

Знову дзвінок.

Джейн узяла Реджину на руки.

— Ходімо.

Міла спустилася вниз пожежними сходами, швидка, наче мавпочка. Колись Джейн теж була швидка й необачна. Але тепер мусила дбати про кожен крок, бо тримала Реджину. «Бідне маля, у мене немає вибору, — подумала вона. — Мушу тягнути тебе в цю пригороду». Нарешті вона вибралась у провулок і повела Мілу до свого «Субару». Відмикаючи двері, чула крізь відчинене вікно настирливе дзижчання дзвінків Барсанті.

Дорогою по Тремонт-стріт вона не зводила очей із дзеркала заднього виду, але не бачила ознак переслідування чи чужих

фар. «Треба знайти безпечне місце, де Міла не лякатиметься, — подумала вона. — Де не буде поліцейської форми. І, передусім, де Реджині теж буде повністю безпечно».

— Куди ми їдемо? — спитала Міла.

— Я думаю, думаю.

Вона зиркнула на мобільний, але матері зателефонувати не наважувалася. Нікому не наважувалася.

А тоді різко звернула на південь, на Коламбус-авеню.

— Я знаю безпечне місце, — мовила вона.

Пітер Лукас мовчки дивився на жорстокий напад, що коївся на екрані його телевізора. Коли плівка нарешті скінчилася, він не поворухнувся. Навіть після того, як Джейн вимкнула відеомагнітофон, Лукас сидів, завмерши, не зводячи очей з екрана, наче досі бачив побите тіло дівчинки, плями крові на простирадлі. У кімнаті було тихо. Реджина спала на дивані, Міла стояла біля вікна й визирала на дорогу.

— Міла так і не дізналась імені тієї дівчини, — сказала Джейн. — Цілком можливо, що тіло поховане десь у лісі за будинком. Місце відлюдне, є де прикопати труп. Бозна скільки взагалі дівчат там можуть лежати.

Лукас опустив голову.

— Мене зараз знудить.

— Ви не один.

— Навіщо комусь таке фільмувати?

— Чоловік явно не усвідомлював, що його записують. Камеру було вмонтовано в шафу, де клієнти її не бачили. Може, це було ще одне джерело прибутку. Продавати дівчат для сексу, фільмувати акти й пропонувати записи на ринку порнографії. Хоч куди глянь, можна заробити. Цей бордель був лише одним із дочірніх підприємств. — Вона помовчала, сухо додала: — Схоже, «Баллентрі» вірить у диверсифікацію.

— Але ж це реальне вбивство! Продаж такого нізащо не зійшов би «Баллентрі» з рук.

— Ні, це надто небезпечно. Матрона того будинку це точно знала, тому сховала запис. Міла каже, що вони місяцями носили його в сумці, не знаючи, що на касеті. Тоді Джо нарешті поставив її в програвач у motelі. — Джейн глянула на екран. — Тепер ми знаємо, чому вбили тих жінок в Ешберні. Чому вбили Чарльза Дезмонда. Вони знали цього клієнта й могли його впізнати. Тому всі мусили померти.

— Отже, усе це — заради прикриття зґвалтування й убивства. Вона кивнула.

— Джо зрозумів, що це справжній динаміт. Що робити з доказами? Він не знав, кому можна вірити. Та й хто послухав би чоловіка з тавром параноїка? Певно, саме це він вам і надіслав — копію цього відео.

— Тільки от я його не отримав.

— Тоді вони вже мали розділитися, щоб їх не впіймали. Кожен забрав свою копію. Олену зловили, перш ніж вона принесла свою до «Триб'юн». Плівку Джо, певно, знищили після ситуації в лікарні. — Вона махнула на телевізор. — Це остання копія.

Лукас розвернувся до Міли, яка трималась у дальньому кутку кімнати, мов полохливе звірятко, яке боялося підійти ближче.

— Міло, ти сама бачила чоловіка з відео? Він приходив до будинку?

— Яхта, — відповіла вона й помітно здригнулася. — Я бачила його на вечірці на яхті.

Лукас глянув на Джейн.

— Думаєте, йдеться про яхту Чарльза Дезмонда?

— Гадаю, саме так «Баллентрі» й робила свої справи, — сказала Джейн. — Світ Дезмонда — хлопчачий клуб. Військові підрядники, гравці Пентагону. Там, де великі хлопці бавляться з великими грошима, неодмінно з'явиться секс, хоч об заклад бийся. Це спосіб завершити укладення угоди.

Вона дістала відеокасету, розвернулася до Лукаса.

— Ви знаєте, хто цей чоловік на відео?

Лукас ковтнув клубок у горлі.

— Перепрошую. Мені взагалі важко повірити, що відео справжнє.

— Це має бути хтось із важливих гравців. Зважаючи на те, що він зміг зробити, які ресурси задіяв, щоб відстежити плівку. — Вона стала поряд із Лукасом. — Хто він?

— Ви його не впізнали?

— А мала б?

— Ні, якщо не дивилися слухання про затвердження на посаді в останній місяць. Це Карлтон Вінн. Новий директор Служби національної розвідки.

Джейн коротко видихнула й опустила в крісло навпроти нього.

— Господи. Ідеться про людину, яка керує всіма розвідками в країні.

Лукас кивнув.

— ФБР. ЦРУ. Військова розвідка. У цілому — п'ятнадцять агенцій, разом з відгалуженнями міністерств національної безпеки та юстиції. Це людина, яка може смикати за мотузки зсередини. Ви не впізнали Вінна, бо він не надто публічна особа, радше один із сірих кардиналів. Два роки тому пішов із ЦРУ, щоб очолити новий відділ стратегічної підтримки Пентагону. Коли останнього директора розвідки змусили піти у відставку, Білий дім запропонував Вінну його замінити. Призначення нещодавно затвердили.

— Будь ласка, — втрутилася Міла. — Мені треба в туалет.

— У кінці коридору, — пробуркотів Лукас, навіть не глянувши на дівчину. Вона вислизнула з кімнати, а він не зводив погляду з Джейн. — Це не та людина, яку буде легко скинути.

— Із цієї плівкою можна скинути навіть Кінг-Конґа.

— Директор Вінн має цілу мережу контактів у Пентагоні й ЦРУ. Це людина, призначена особисто президентом.

— І тепер він мій. І я його скину.

Подзвонили в двері. Джейн здригнулася, підняла голову.

— Не лякайтесь, — сказав Лукас, підводячись. — Це, певно, мій сусід. Я пообіцяв годувати його kota на вихідних.

Попри це, Джейн сіла на край крісла, дослухаючись, поки Лукас відчиняв. Привітався звично:

— Привіт, заходь.

— Усе під контролем? — запитав чоловічий голос.

— Так, відео подивилися.

Ось тоді вона мала б зрозуміти, що щось не так, однак спокійний голос Лукаса її роззброїв, заспокоїв, створив відчуття безпеки в цьому домі, у його компанії. Гість увійшов до вітальні. У нього було коротко стрижене біляве волосся й могутні накачані руки. Навіть побачивши пістолет у його руці, Джейн не до кінця зрозуміла, що сталося. Повільно підвелася, серце калатало аж у горлі. Вона розвернулася до Лукаса, а він тільки й стелував плечима на її ошелешений зрадою погляд. Глянув, мов кажучи: «Вибач, так уже воно працює».

Білявий чоловік оглянув кімнату, зосередився на Реджині, яка міцно спала між диванних подушок. Він наставив на немовля зброю, і Джейн відчула укол паніки, гострий, мов ніж у серце.

— Ані слова, — сказав він їй.

Точно знав, як контролювати її, як знайти найвразливішу материнську точку.

— Де шльондра? — запитав у Лукаса.

— У туалеті. Я її приведу.

«Надто пізно намагатися попередити Мілу, — подумала Джейн. — Навіть якщо я закричу, вона не матиме шансів утекти».

— Тож ти — коп, я про тебе чув, — сказав блондин.

Коп. Шльондра. Він хоч знав імена жінок, яких збирався вбити?

— Мене звати Джейн Ріццолі, — сказала вона.

— Не те місце не в той час, детективе.

Він знав її ім'я. Звісно ж, професіонал має таке знати. Він знав достатньо, щоб триматися на поважній відстані від неї, так далеко, щоб відреагувати на будь-який її рух. Навіть без зброї такого просто не здолати. Його постава, те, як тихо й дієво він перебрав контроль, сказали їй, що без зброї вона проти цього чоловіка не має шансів.

Але зі зброєю...

Джейн глянула на підлогу. Де, у біса, вона лишила торбу? За диваном? Не видно було.

— Міло? — гукнув під дверима вбиральні Лукас. — У тебе все гаразд?

Реджина раптом здригнулася й заплакала, наче зрозуміла, що щось не так. Що її мати в небезпеці.

— Я її візьму, — сказала Джейн.

— Її і там непогано.

— Якщо не взяти її на руки, вона почне верещати. А верещить вона голосно.

— Міло? — Лукас уже гатив у двері. — Відімкни двері! Міло!

Реджина передбачувано завилала. Джейн подивилася на блондина, той нарешті кивнув. Вона взяла маля на руки, але обійми, схоже, ніяк не заспокоїли Реджину. «Вона відчуває, як калатає в мене серце. Відчуває мій страх».

У коридорі пролунало грюкання, тоді Лукас вибив двері. За мить убіг до вітальні, розчервонілий.

— Вона втекла.

— Що?

— Вікно у ванній відчинене. Певно, вибралася.

Білявий тільки плечима стенов.

— То знайдемо її потім. Йому насправді потрібне відео.

— Воно в нас.

— Ти певен, що це остання касета?

— Остання.

Джейн витріщилася на Лукаса.

— Ти знав про запис.

— Знаєш, скільки непроханого сміття надсилають репортерам? — спитав він. — Скільки любителів теорій змови та психів-параноїків відчайдушно прагнуть публіки, яка їм повірить? Я написав одну колонку про «Баллентрі» й раптом став найкращим другом для всіх Джозефів Роуків цієї країни. Усіх ненормальних. Вони думають, що розкажуть мені про свої марення — і далі

їхні історії розкопуватиму я. Я стану для них і Вудвордом, і Бернстайном¹.

— Так воно й *мусить* бути. Це робота журналіста.

— Ти знаєш заможних журналістів? Якщо забути про поодиноких суперзірок, скільки імен назвеш? Насправді аудиторії начхати на правду. Ну, спалахне на кілька тижнів загальний інтерес. Кілька передовиць про скандал: «Директора Служби національної розвідки звинувачують у вбивстві». Білий дім висловить належне занепокоєння, Карлтон Вінн визнає свою провину, і все скінчиться так само, як і всі інші вашингтонські скандали. За кілька місяців усі про це забудуть. А я повернуся до своєї колонки, виплачуватиму кредит за будинок і водитиму все туж побиту життям «Тойоту». — Він похитав головою. — Коли я подивився касету, яку мені лишила Олена, то зрозумів, що вона варта більшого, ніж Пулітцерівська премія. Я знав, хто мені за неї заплатить.

— Відео, яке тобі відправив Джо. То ти його отримав.

— І мало не викинув спочатку. А тоді подумав — біс із ним, подивимося, що там. Карлтона Вінна я одразу впізнав. І поки не зателефонував йому, він навіть не знав про існування цього відео. Думав, що просто ганяється за парою хвойд. А ситуація раптом виявилася значно серйознішою. І кошовнішою.

— Він був готовий з тобою домовлятися?

— А ти не була б? Знаючи, до чого може призвести оприлюднення цієї касети? Знаючи, що десь є інші копії?

— Ти справді думаєш, що Вінн дозволить тобі жити? Тепер, коли ти здав йому Джо та Олену? Йому більше нічого від тебе не потрібно.

Втрутився блондин:

— Мені потрібна лопата.

---

¹ Боб Вудворд і Карл Бернстайн — репортери, які перші почали висвітлювати скандал у Вотергейті, що призвів до відставки президента Ніксона в 1974 році.

Але Лукас не зводив очей із Джейн.

— Я не дурний, — сказав він. — Вінн це знає.

— Лопата? — повторив білявий.

— У гаражі є, — відповів Лукас.

— То принеси.

Лукас пішов до гаража, і Джейн гукнула йому навздогін:

— Ти йолоп, якщо думаєш, що проживеш достатньо для того, щоб насолодитися відплатою. — Реджина в неї на руках замовкла, заціпеніла від матеріної люті. — Ти бачив, як ці люди ведуть гру. Ти знаєш, як помер Чарльз Дезмонд. Тебе знайдуть у твоїй ванні, і твої вени будуть перерізані. Або запхають тобі в горлянку пляшку фенобарбіталу й скинуть у затоку, як Олену. А може, цей тип просто всадить тобі кулю в голову — банально й елегантно.

Лукас повернувся з лопатою, передав її білявому.

— Ліс у тебе за будинком далеко заходить? — спитав чоловік.

— Це частина заповідника Блу-Гіллс. Простягається кілометри на два.

— Треба завести її подалі.

— Слухай, я не хочу цим займатися. Він тобі за це платить.

— Тоді мусиш подбати про її авто.

— Чекай. — Лукас нахилився за диван, дістав торбу з підгузками. Передав блондину. — Щоб і сліду її тут не лишилося.

«Мені дай, — подумала Джейн. — Дай мені мою клятву торбу».

Натомість блондин повісив її собі на плече й сказав:

— Ходімо до лісу, детективе, прогуляймося.

Джейн розвернулася, кинула на Лукаса останній погляд.

— Ти свою прогулянку теж отримаєш. Вважай, що вже труп.

На зоряному небі сяяв півмісяць. Тримавши на руках Реджину, Джейн шкандибала крізь підлісок і молоді деревця, її шлях слабо освітлював ліхтарик блондина. Він був обачний, тримався на відстані, не даючи їй жодного шансу напасти. Вона й не могла — не з Реджиною в руках. Реджиною, яка прожила лише кілька тижнів.

— Моє маля нічого тобі не заподіє, — сказала Джейн. — Їй навіть місяця немає.

Чоловік не відповів. Чутно було тільки їхні кроки в лісі. Хрускіт гілок, шелест листя. Стільки звуків, але ніхто не міг їх почути. «З яким звуком жінка впаде в лісі, якщо ніхто її не чує...»

— Просто забери її, — сказала Джейн. — Залиш там, де хтось її підбере.

— Вона — не моя проблема.

— Вона — просто *немовля!*

Голос Джейн зірвався. Вона зупинилася поміж дерев, притискаючи дочку до грудей, сльози стали в горлі клубком. Реджина тихенько затуркотіла, наче намагалася заспокоїти її. Джейн торкнулася обличчям голівки дочки, вдихнула солодкий запах волосся, відчула тепло оксамитових щічок. «Як я могла тебе в це втягнути? — подумала вона. — Немає гіршої помилки для матері. І тепер ти помреш разом зі мною».

— Іди далі, — сказав чоловік.

«Я раніше відбивалася й вижила, — подумала Джейн. — Я можу зробити це знову. *Мушу* зробити. *Заради тебе*».

— Чи хочеш, щоб я покінчив з цим тут? — спитав він.

Джейн глибоко вдихнула аромат дерев і вологого листя. Подумала про людські рештки, які оглядала у Стоуні-Брук за літо до того. Як лози зміями випиналися з очниць, обвивали череп жадібними мацаками. Як бракувало стоп і кистей рук, які повідгризали й порозтягали падальники. Вона відчула власний пульс у пальцях і подумала про те, які ж крихкі й дрібні кістки в людській руці. Як просто вони розносяться по лісу.

Рушила знову, глибше в ліс. «Не втрачай голови, — подумала собі. — Якщо панікуватимеш, проґавиш шанс заскочити його. Шанс порятувати Реджину». Усі відчуття загострилися. Вона відчувала, як кров пульсує в литках, майже відчувала кожную молекулу повітря, що торкалась її обличчя. Подумала: «Оживаєш саме тоді, як от-от помреш».

— Гадаю, це вже достатньо далеко, — сказав чоловік.

Вони стояли на невеликій просіці. Їх оточували дерева — темне коло мовчазних свідків. Холодно мерехтіли зорі. «Коли мене

не стане, вони не зміняться, — подумала Джейн. — Зіркам байдуже. Деревам байдуже».

Чоловік жбурнув лопату їй до ніг.

— Починай копати.

— А що буде з дитиною?

— Поклади її й копай.

— Земля така тверда.

— Хіба це зараз має значення? — Він кинув їй і торбу з підгузками. — Поклади на торбу.

Джейн стала на коліна. Серце гупало так шалено, що здавалося, зараз проб'є ребра. «У мене один шанс, — подумала вона. — Розкрити торбу, дістати зброю. Розвернутися, натиснути на гачок, перш ніж він зрозуміє, що відбувається. Без жалю, просто вибити йому мізки».

— Бідолашна моя, — муркотала вона, зігнувшись над торбою. Тихо запусивши в неї руку. — Матуся тебе зараз вкляє...

Рука торкнулася гаманця, пляшечки, підгузків. «Пістолет. Де мій клятий пістолет?»

— Клади вже дитину.

«Немає. — Повітря вирвалося з легень зі схлипуванням. — Звісно ж, він його забрав. Він не дурень. Я коп, він знав, що в мене буде з собою».

— Копай.

Джейн нахилилася, лагідно поцілувала Реджину, тоді поклала на торбу з підгузками замість подушки. Взяла лопату й повільно підвелася. Ноги не тримали, з них наче витекла вся енергія, уся надія. Блондин стояв надто далеко для того, щоб ударити його лопатою. Навіть якби вона її кинула, це могло хіба на кілька секунд оглушити. Забракне часу для того, щоб схопити Реджину й утекти.

Вона подивилася на землю. Побачила у світлі місяця листя на моховій підстилці. Її постіль до кінця вічності. «Гебріел нас ніколи тут не знайде. Він не дізнається».

Джейн встромила лопату в землю й відчула, як по щоках потекли перші сльози. Вона почала копати.

36

Двері до квартири були відчинені.

Гебріел зупинився в коридорі — усі інстинкти били тривогу. Почув усередині голоси й звуки кроків. Штовхнув двері, увійшов.

— Що ви тут робите?

До нього від вікна розвернувся Джон Барсанті. Перше ж запитання заскочило Гебріела:

— Ви знаєте, де ваша дружина, агенте Дін?

— Її тут немає?

Він перевів погляд на другу гостю, яка щойно вийшла з дитячої кімнати. То була Гелен Глассер із міністерства юстиції. Забране в тугий хвіст сріблясте волосся різко підкреслювало схвильованість обличчя.

— Вікно у спальні було відчинене, — сказала вона.

— Як ви сюди потрапили?

— Управитель будинку нас упустив, — відповіла Глассер. — Ми не могли більше чекати.

— Де Джейн?

— Ми теж хотіли б це знати.

— Вона мала бути тут.

— Вас довго не було? Коли ви востаннє бачили дружину?

Гебріел подивився на Глассер, знервованій її нетерплячим тоном.

— Мене не було з годину. Я відвіз додому її матір.

— Джейн вам після того не телефонувала?

— Ні.

Він рушив до телефону.

— Її мобільний не відповідає, агенте Дін, — сказала жінка. — Ми вже намагалися зв'язатися. Нам дуже треба з нею зв'язатися.

Він розвернувся до них.

— Що тут, у біса, відбувається?

Глассер тихо запитала:

— Вона зараз з Мілою?

— Дівчина так і не прийшла до... — Він зупинився. — Ви це вже знаєте. Теж стежили за парком.

— Міла — наш останній свідок. Якщо вона зараз разом з вашою дружиною, ми мусимо це знати.

— Коли я пішов, Джейн з дитиною були тут самі.

— То де вони зараз?

— Я не знаю.

— Зрозумійте, агенте Дін. Якщо Міла з нею, Джейн зараз у небезпеці.

— Моя дружина може про себе подбати. Вона не втручатиметься ні у що, не переконавшись, що готова до цього.

Гебріел підійшов до шухляди, де Джейн тримала зброю, і побачив, що вона відімкнута. Висмикнув її, подивився на порожню кобуру.

«Вона взяла пістолет».

— Агенте Дін?

Гебріел грюкнув шухлядою й пішов до спальні. Як і сказала Глассер, вікно було відчинене. Йому стало страшно. Він повернувся до вітальні й відчув, як Глассер вивчає його обличчя, читає на ньому страх.

— Куди Джейн могла поїхати? — спитала вона.

— Вона зателефонувала б мені, обов'язково.

— Ні, якщо вважала, що телефон прослуховують.

— Тоді поїхала б у поліцію. Одразу в «Шредер Плаза».

— Ми вже телефонували до департаменту. Її там немає.

— Мусимо знайти цю дівчину, — сказав Барсанті. — Вона потрібна живою.

— Я ще раз зателефоную на мобільний. Може, не сталося нічого такого. Може, вона просто вибігла по молоко.

«Авжеж. І взяла з собою пістолет».

Він узяв слухавку і вже збирався натиснути першу кнопку, коли раптом спохмурнів, дивлячись на клавіатуру. «Це малоймовірно, — подумав. — Але...»

І натиснув повторний набір.

Після трьох гудків відповів чоловік.

— Алло?

Гебріел завагався, намагаючись упізнати голос. Він точно чув його раніше. Начебто пригадав.

— Це... Пітер Лукас?

— Так.

— Це Гебріел Дін. Джейн, випадково, не у вас?

Довге мовчання. Дивне мовчання.

— Ні, а що?

— Ваш номер на повторному наборі. Вона вам, певно, телефонувала.

— А, ви про це? — Лукас зареготав. — Вона хотіла побачити мої нотатки щодо історії з «Баллентрі». Я сказав, що пошукаю.

— Коли це було?

— Зараз, хвилинку. Десь годину тому.

— І все? Вона нічого більше не сказала?

— Ні, а що?

— Тоді спробую знову її набрати. Дякую.

Гебріел поклав слухавку й стояв, дивлячись на телефон. Думаючи про паузу, коли Лукас не одразу відповів на його запитання. «Щось тут дуже не так».

— Агента Дін? — гукнула його Глассер.

Він розвернувся до неї.

— Що ви знаєте про Пітера Лукаса?

Яма була вже по коліно.

Джейн вигребла чергову лопату землі й скинула на купу. Сльози перестали литися, їх замінив піт. Вона працювала мовчки. Єдині звуки були шкрябання лопати й шурхіт камінців. Реджина

теж лежала тихо, наче розуміла, що немає сенсу метушитися. Що її доля, як і доля її матері, уже вирішена.

«Ні, це не так. Чорт забирай, ніщо ще не вирішено».

Джейн угатила лопату в кам'янистий ґрунт, і хоча спина боліла й руки трусилися, відчула, як жар люті заповнює її м'язи, мов найпотужніше паливо. «Ти не скривдиш моє дитя, — подумала вона. — Я тобі спочатку голову відірву». Вона викинула землю на купу. Біль і втома більше не мали значення, поступилися зосередженості на тому, що зробити далі. Убивця був лише силуетом під деревами. Вона не бачила його обличчя, але знала, що він мусить за нею спостерігати. Копала вже близько години, кам'янистий ґрунт ускладнював роботу, тож його увага мала б розпорошитися. Зрештою, який опір могла чинити виснажена жінка проти озброєного чоловіка? Усе грало проти неї.

Залишався лише ефект несподіванки. І материнська лютість.

Перший постріл він зробить поспіхом. Цілитиме в торс, не в голову. «Хай там що, — думала вона, — рухайся, біжи. Куля вбиває не одразу, і навіть тіло, яке падає, ударить з якоюсь силою».

Вона нахилилася, вигрібаючи чергову лопату землі, тримаючи її в затінку, подалі від світла ліхтарика. Він не бачив, як напружились її м'язи, як нога вперлася в край ями. Не чув, як вона набрала повітря, стискаючи руки на руків'ї лопати. Вона зігнулася, мов туга пружина.

«Це заради тебе, моя дитинко. Усе заради тебе».

Джейн скинула лопату в повітря, земля полетіла блондинові в обличчя. Він позадкував, здивовано гаркнувши, коли вона вистрибнула з ями й кинулася на нього, цілячи головою в живіт. Вони покотилися по землі, гілки затріщали під тілами. Вона потяглася по зброю, рука схопила зап'ясток чоловіка, і Джейн усвідомила, що пістолета в ній немає, що його вибило падінням.

«Пістолет! Знайти пістолет!»

Вона викрутилася й почала порпатися в підліску, шукаючи зброю.

Удар збив її на землю, вона впала на спину, у легенях забрак-
ло повітря. Спочатку болю не було, лише німий шок від того, як
швидко скінчився бій. Тоді обличчя почало пекти, а далі череп
охопив справжній біль. Вона побачила, що блондин стоїть над
нею, закриваючи головою зорі. Почула, як верещить Реджина —
останні крики її короткого життя. «Бідолашна моя. Ти так і не
дізнаєшся, як я тебе любила».

— Лізь у яму, — звелів чоловік. — Вона вже достатньо глибока.

— Тільки не дитину, — прошепотіла Джейн. — Вона така ма-
ленька...

— Лізь, сучко.

Він копнув її в ребра, Джейн перекотилася на бік, неспромож-
на кричати, бо навіть просто дихати було боляче.

— Ворушись, — скомандував блондин.

Джейн повільно підвелася навкарачки й поповзла до Реджи-
ни. Відчула, як щось мокре й тепле тече з носа. Піднявши дитину
на руки, вона притисла вуста до м'яких пасм її волосся й почала
заколисувати її. На голівку дитини скрапувала кров. «Мама тебе
тримає. Мама тебе ніколи не відпустить».

— Уже час, — сказав він.

Гебріел дивився на «Субару» Джейн, і серце падало в п'яти. Її телефон лежав на приладовій дошці, на задньому сидінні — дитяче крісло. Він розвернувся, цілячи світлом ліхтарика точно в обличчя Пітеру Лукасу.

— Де вона?

Погляд Лукаса перелетів до Барсанті та Глассер, які стояли за кілька метрів і мовчки дивилися на протистояння.

— Це її автомобіль, — сказав Гебріел. — Де вона?

Лукас підняв руку, затуляючись від яскравого світла.

— Вона, певно, стукала до мене, поки я був у душі. Навіть не побачив, що авто тут стоїть.

— Спочатку вона вам телефонує, тоді приїздить. Навіщо?

— Не знаю...

— Навіщо? — повторив Гебріел.

— Це *ваша* дружина. Ви не знаєте?

Гебріел так швидко схопив його за горло, що Лукас не встиг зреагувати. Він повалився на машину Барсанті, стукнувся головою об капот. Хапаючи повітря, чіплявся за руки Гебріела, та не міг звільнитися, тільки смикався безпорадно, прищиплений до автомобіля.

— Діне, — застережливо озвався Барсанті. — Діне!

Гебріел відпустив Лукаса й позадкував, тяжко дихаючи, намагаючись не піддатися паніці. Але вона вже схопила його за горло, так само, як щойно він — репортера, який тепер відкашлювався й хрипів, стоячи навколішки. Гебріел розвернувся

до будинку. Бігом піднявся сходами, увірвався у двері. Він розмитою блискавкою бігав з кімнати до кімнати, відчиняв двері, перевіряв шафи. Тільки повернувшись до вітальні, помітив те, що проминув, — ключі від машини Джейн, що лежали на килимі біля дивана. Він витріщився на них, паніка перетворювалася на жах. «Ти була в цьому домі, — подумав він. — Ви з Реджиною...»

Звук віддалених пострілів змусив його рвучко підняти голову. Він вибіг з будинку.

— Це з лісу, — сказав Барсанти.

Усі завмерли, коли пролунав третій постріл.

Гебріел зірвався з місця й помчав до лісу, не звертаючи уваги на гілки й деревця. Промінь його ліхтаря божевільно танцював по землі, усипаній мертвим листям і березовим гіллям. Куди, куди? Чи у правильному напрямку він біжить?

Переплетені лози вчепилися йому в ногу, він поточився, упав на коліна. Підвівся, важко дихаючи, відвів дух.

— Джейн! — закричав він. Голос зірвався, перетворився на шепіт. — Джейн...

«Допоможи тебе знайти. Покажи дорогу».

Він стояв, прислухаючись, навколо височіли дерева, мов ґрати в'язниці. За межами променя ліхтарика була ніч, така темна, що цілком могла бути тверда, непробивна.

Удалині тріснула галузка.

Гебріел різко розвернувся, але за світлом ліхтаря не бачив нічого. Вимкнув світло і вдивився в темряву, намагаючись розібрати бодай щось. Серце калатало. Тільки тоді зміг побачити мерехтіння, таке слабке, що це цілком могли бути світлячки між дерев. Тріснула ще одна гілка. Світло рухалося до нього.

Він витяг зброю, спрямував до землі, дивлячись, як світло стає яскравішим. Йому не було видно, хто тримає той ліхтарик, але він чув наближення кроків, шурхіт листя за кілька метрів від себе.

Підняв пістолет. Увімкнув ліхтарик.

Фігурка у промені зіщулилася, мов налякана тварина, при-
мружилася від світла. Гебріел дивився на бліде обличчя, кошла-
те руде волосся. «Просто дівчисько, — подумав він. — Переляка-
не, хude дівчисько».

— Міло? — звернувся до неї він.

А тоді побачив, як із тіней за нею з'являється інша постать.
Ще до того, як стало видно обличчя, він упізнав ходу, обрис не-
слухняних кучерів.

Гебріел упустив ліхтарика й побіг до дружини з дочкою, роз-
кривши зголоднілі до обіймів руки. Джейн тремтіла, вона при-
тулилася до нього, огорнувши руками Реджину, так само, як він
огортав її саму. Обійми в обіймах, усесвіт однієї маленької
родини.

— Я чув постріли, — сказав він. — Подумав...

— То була Міла, — прошепотіла Джейн.

— Що?

— Вона забрала мій пістолет. Пішла за нами... — Джейн рап-
том заціпеніла, підняла до нього очі. — Де Пітер Лукас?

— Барсанті наглядає за ним. Він нікуди не подінеться.

Джейн тремтливо видихнула й озирнулася на ліс.

— До тіла скоро дістануться падальники. Треба викликати
криміналістів.

— До чийого тіла?

— Я покажу.

Гебріел стояв під деревами, щоб не заважати детективам і кри-
міналістам, і не зводив очей з ями, що мала б стати могилою
його дочки й дружини. Галявину обнесли поліційною стрічкою,
і на тіло чоловіка світили ліхтарями, які живив генератор. Мора
Айлс, яка сиділа над тілом, підвелася й розвернулася до детек-
тивів Мура і Кроу.

— Бачу три вхідні рани, — сказала вона. — Дві в грудях, одну
в чолі.

— Так, ми й чули три постріли, — сказав Гебріел.

Мора подивилася на нього.

— З яким інтервалом?

Гебріел замислився і знову відчув відлуння паніки. Він згадав, як кинувся до лісу, як із кожним кроком жах дедалі наростав.

— Два практично поспіль, — сказав він. — Третій — секунд за п'ять чи десять.

Мора мовчки перевела погляд на труп. Дивилася на біляве волосся, могутні плечі. На «ЗІГ Зауер»¹ біля правої руки.

— Що ж, — озвався Кроу. — Я б сказав, що це дуже очевидний випадок самозахисту.

Ніхто не відповів — ані про порохові опіки на обличчі, ані про затримку між другим і третім пострілами. Але всі знали.

Гебріел розвернувся й пішов до будинку.

Під'їзна доріжка вже кишіла транспортом. Він постояв, трохи засліплений спалахами пробліскових вогнів, а тоді помітив Гелен Глассер, яка допомагала дівчині сісти на пасажирське сидіння свого авто.

— Куди ви її везете? — спитав він.

Глассер розвернулася до нього. Волосся, що відбивало синє світло пробліскових вогнів, здавалося блакитною фольгою.

— У безпечне місце.

— Невже таке знайдеться?

— Повірте, знайду. — Глассер зупинилася біля дверей водія, глянула на будинок. — Знаєте, це відео все змінює. І ми можемо перевербувати Лукаса. Він тепер не має вибору, мусить співпрацювати з нами. Бачите, не все тепер зав'язано на цю дівчину. Вона важлива, але вона й не єдина наша зброя.

— Навіть якщо так, то чи вистачить цього, щоб скинути Карлтона Вінна?

— Немає людей, вищих за закон, агенте Дін. — Глассер глянула на нього, в очах блімнула сталь. — Немає.

---

¹ Марка пістолета.

Вона сіла за кермо.

— Заждіть, — гукнув Гебріел. — Мені треба поговорити з дівчиною.

— А нам треба їхати.

— Це на хвилину.

Гебріел обійшов до пасажирського сидіння, відчинив дверцята, пильно подивився на Мілу. Вона сиділа, зіщулившись, утиснувшись у сидіння, наче боялася його намірів. «Ще зовсім дитина, — подумав він. — І все одно вона сильніша за нас усіх. Маючи хіба що пів шансу, вона переживе що завгодно».

— Міло, — м'яко звернувся до неї він.

Дівчина підняла на нього недовірливі очі; можливо, вона вже ніколи не довірятиме чоловікам, і хіба ж не має на те причин? «Вона бачила від нас лише найгірше».

— Я хотів подякувати, — сказав Гебріел. — Дякую, що повернула мені мою родину.

Ось вона — тїнь усмішки. Більше, ніж він сподівався побачити.

Він зачинив двері, кивнув до Глассер. Гукнув:

— Посадіть його.

— Саме за це мені й платять великі гроші, — засміялася вона й поїхала геть з ескортом поліції Бостона.

Гебріел піднявся до будинку. У вітальні Баррі Фрост про щось говорив з Барсанті, а спецпідрозділ ФБР виносив геть комп'ютер Лукаса й коробки з документами. Тепер це точно була федеральна справа, і департамент поліції Бостона передавав розслідування бюро. «Навіть і так, — подумав Гебріел, — чи далеко вони зможуть зайти?» А тоді на нього подивився Барсанті, і Гебріел побачив у його очах ту ж сталь, що й у погляді Глассер. І помітив, що Барсанті тримає в руках відеокасету. Охороняє, мов святий Грааль.

— Де Джейн? — спитав він Фроста.

— На кухні. Дитина зголодніла.

Його дружина сиділа спиною до дверей, вона не бачила, як він увійшов. Гебріел зупинився за нею, дивлячись, як вона при-

тискає Реджину до грудей і тихенько й немелодійно щось наспівує. З усмішкою подумав: «Джейн ніколи не влучає в ноти». Реджина, однак, була не проти, вона тихенько лежала в по-новому впевнених материних руках. «Любов – це те, що приходить від природи, – подумав Гебріел. – Це все інше потребує часу. Доводиться вчитися».

Він поклав руки на плечі Джейн, нахилився й поцілував її волосся. Дружина підняла на нього сяйливі очі.

– Їдьмо додому, – сказала вона.

МІЛА

Ця жінка до мене добра. Наше авто підстрибує на ґрунтівці, вона бере мене за руку, стискає. Я почуваюся з нею безпечно, хоча й знаю, що вона не завжди буде поруч, не завжди триматиме мою руку. Є стільки дівчат, про яких треба піклуватися, стільки дівчат, досі загублених по темних кутках цієї країни. Але зараз вона тут, зі мною. Вона мене захищає, і я лину до неї, сподіваючись, що вона мене обійме. Та її увага деінде, погляд зосереджений на пустелі, в якій їде наша машина. Її волосина впала мені на рукав і блищить, мов срібна нитка. Я беру її, кладу до кишені. Можливо, це буде єдиний сувенір на згадку про неї, коли наш спільний час добіжить кінця.

Авто зупиняється.

— Міло, — каже вона, злегка штурхаючи мене. — Ми вже близько? Це ті місця?

Я піднімаю голову від її плеча й дивлюсь у вікно. Ми зупинилися біля пересохлої річки, де ростуть покручені, вимучені дерева. Далі — коричневі пагорби, усипані валунами.

— Не знаю, — кажу я їй.

— Схоже на те місце?

— Так, але...

Я дивлюся, змушую себе пригадувати те, що так палко намагалася забути.

Один із чоловіків на передньому сидінні озирається на нас.

— Тут знайшли слід, з іншого боку річища, — каже він. — Ми-нулого тижня перехопили групу дівчат. Може, їй варто вийти й роздивитися. Раптом щось упізнає.

— Ходімо, Міло. — Жінка відчиняє дверцята, вибирається, а я не ворущуся. Вона схиляється до мене. М'яко каже: — Тільки так ми зможемо це зробити. Ти мусиш допомогти нам знайти це місце.

Вона простягає мені руку. Я неохоче беру її.

Один із чоловіків веде нас крізь поплутані кущі й дерева, вузькою стежкою в пересохле річище. Там зупиняється, дивиться на мене. Вони з жінкою обидва пильно дивляться на мене, чекають реакції. Я дивлюся на берег, на старий черевик, сухий, потрісканий від спеки. Спогад мерехтить, тоді різко фокусується. Я розвертаюся до протилежного берега, усипаного пластиковими пляшками, і бачу шмат синього брезенту на гілці.

Ще один погляд, і все стає на місце.

Там він мене вдарив. Там стояла Аня, зі скривавленою ногою.

Не кажучи ані слова, я розвертаюся й лізу на берег. Серце б'ється дуже швидко, жах стискає горло, але вибору немає. Я бачу її привид, він пурхає переді мною. Пасмо волосся, підхоплене вітром. Сумний погляд через плече.

— Міло? — гукає жінка.

Я не зупиняюся, пробиваюся крізь кущі, аж поки не доходжу до дороги. Тут. Тут стояли фургони. Тут на нас чекали чоловіки. Спогади виринають дедалі швидше, жохливі спалахи кошмару. Чоловіки ласо дивляться, як ми роздягаємося. Дівчина верещить, коли її притискають до капота. І Аня. Я бачу, як Аня лежить на спині, а чоловік, який щойно згвалтував її, застібає штани.

Аня ворущиться, нетвердо стає на ноги, мов новонароджене теля. Така бліда, така тоненька — привид, а не дівчина.

Я йду за нею, за духом Ані. Пустеля всіяна гострими камінцями. З ґрунту випинаються колючі кущі, Аня біжить через них,

скривавлені ноги спотикаються. Вона схлипує, тягнеться до того, що вважає свободою.

— Міло?

Я чую перелякані схлипування Ані, бачу біляве волосся, що падає на плечі. Перед нею — порожня пустеля. Якби ж вона змогла бігти швидше, далі...

Тріщить постріл.

Я бачу, як вона поточується, з неї вибиває повітря, кров ллється на теплий пісок. І все-таки вона підводиться, навкарачки повзе через колючі кущі, через каміння, що ріжеться, мов скло.

Гримить другий постріл.

Аня падає. Біла шкіра на коричневому піску. Це тут вона впала? Чи там? Я кружляю, відчайдушно намагаюся знайти місце. «Аню, де ти? Де?»

— Міло, скажи що-небудь.

Я раптом зупиняюся, не зводячи очей із землі. Жінка щось до мене говорить, я її заледве чую. Я спроможна тільки дивитися на те, що лежить у мене під ногами.

Жінка м'яко каже мені:

— Ходімо, Міло. Не дивися туди.

Та я не можу поворухнутися. Стою, залякла, а двоє чоловіків схилиються до землі. Один вдягає рукавички й змітає пісок, відкриваючи схожі на вичинену шкіру ребра й брунатне склепіння черепа.

— Схоже, жінка, — каже він.

Усі мовчать. Гарячий вітер кидає пісок нам в обличчя, я кліпаю, очі пече. Коли знову розплющую їх, із піску виринає дедалі більше Ані. Вигин тазової кістки, коричневе стегно. Пустеля вирішила віддати її, тож вона постає з землі.

Ті, хто зникли, іноді до нас повертаються.

— Ходімо, Міло.

Я піднімаю очі на жінку. Вона стоїть так струнко, так неприступно. Сріблясте волосся сяє, мов шолом воїтельки. Вона обіймає мене, і ми разом ідемо до машини.

— Саме час, Міло, — тихо каже жінка. — Час розповісти мені все.

Ми сидимо за столом у кімнаті без вікон. Я дивлюся на стос паперу перед нею. Він порожній, чекає на розчерк ручки. На слова, які мені страшно промовити.

— Я вам усе розповіла.

— Навряд чи.

— Ви запитували, я відповіла на все.

— Так, ти дуже нам допомогла. Дала нам усе, що було потрібно. Карлтон Вінн таки сяде за ґрати. Він заплатить. Тепер увесь світ знає, що він скоїв, і ми вдячні тобі за це.

— Я не знаю, чого ще ви від мене хочете.

— Того, що замкнене ось тут. — Вона простягає руку понад столом, торкається мого серця. — Я хочу знати те, про що ти боїшся розповісти. Це допоможе мені зрозуміти, як вони працюють, допоможе боротися з цими людьми. Це допоможе врятувати інших дівчат, таких, як ти. Ти *мусиш*, Міло.

Я скліплюю сльози.

— Або ж ви відправите мене назад.

— Ні. *Ні*. — Жінка нахилиється до мене, дивиться дуже пильно. — Це тепер твій дім, якщо ти хочеш лишитися. Тебе не депортують, даю слово.

— Навіть якщо...

Я замовкаю. Не можу більше дивитись їй в очі. Сором затоплює моє обличчя, я опускаю погляд до столу.

— Ти не винна в тому, що з тобою сталося. Хоч би що з тобою робили ті чоловіки, хоч би до чого вони змушували тебе — це було силування. Це відбувалося з твоїм тілом, але душі ніяк не стосується. Міло, твоя душа лишилася чиста.

Нестерпно зустрічати її погляд. Я далі дивлюся вниз, на те, як скрапують на стіл мої власні сльози, і відчуття таке, наче це моє серце кривавить, наче кожна сльоза — це ще одна частинка мене, що стікає геть.

— Чому тобі страшно дивитися на мене? — тихо питає вона.

— Мені соромно, — шепочу я. — Усе те, що ви просите розповісти...

— Тобі було б зручніше, якби мене тут не було? Якби я на тебе не дивилася?

Я так і не піднімаю до неї очей.

Жінка зітхає.

— Гаразд, Міло, ось як ми зробимо. — Вона ставить на стіл диктофон. — Я ввімкну оце й вийду з кімнати. А ти розкажеш усе, що захочеш, усе, що пригадаєш. Можеш говорити російською, якщо так буде зручніше. Будь-які думки, будь-які спогади. Про все, що з тобою сталося. Ти говориш не з людиною, а з машиною. Вона тебе не скривдить.

Жінка підводиться, натискає кнопку запису й виходить з приміщення.

Я дивлюся на червону лампочку, що блимає на диктофоні. Плівка повільно крутиться, чекає на мої перші слова. На мій біль. Я набираю повітря, заплющую очі й починаю говорити.

Мене звати Міла, і це моя історія.

Літературно-художнє видання

ГЕРРИТСЕН Тесс
Смертниці
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Є. Шишацький*

Підписано до друку 24.06.2020.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «FranklinGothic». Ум. друк. арк. 17,64.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
  - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
  - у мережі фірмових магазинів
- див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безкоштовний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Геррітсен Т.

Г'39 Смертниця : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. О. Оксеніч. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілья», 2020. —
336 с.

ISBN 978-617-12-8157-8 (PDF)

Мертва дівчина в морзі виявляється... живою. Патологоанатом Мойра Айлз помічає це випадково і рятує її. Проте смертниця не квалиться дякувати. Вона вбиває охоронця й бере у заручники працівників та пацієнтів лікарні. Серед них — вагітна детектив Джейн Ріццолі. Мора і чоловік Джейн, ФБР-івець Гебріел, намагаються з'ясувати, кому і за що мститись незнайомка. Але вашингтонський спецзагін, який вривається до лікарні, розстрілює смертницю. В останню мить дівчина встигає шепнути Джейн одну-єдину фразу. Це — ключ, за допомогою якого можна відімкнути двері від злочинних секретів найвищих владних ешелонів США.

УДК 821.111(73)

Убивця вдирається в домівки самотніх жінок. Він не просто їх вбиває. Він виробляє з ними таке, через що здобув прізвисько Хірург... Душогуб ретельно відтворює стиль серійного маніяка, вбитого два роки тому. А головною його ціллю стає остання жертва попередника, якій дивом удалося вціліти. Життя Кертрін Корделл знову під загрозою...

Минув рік з того дня, як детектив Джейн Ріццолі відправила за ґрати серійного вбивцю Воррена Гойта на прізвисько Хірург. Тоді вона дивом урятувалася від його скальпеля. І от на вулицях міста з'явився новий убивця. Він так само, як і Гойт, залишає на місці злочину акуратно складену нічну сорочку. Джейн здогадується, що в Хірурга з'явився асистент. А незабаром приходить звістка: Гойт втік із в'язниці. Злочинці об'єдналися. Детектив розуміє, що наступною жертвою має стати вона...

Мора Айлс бачила чимало страшних речей. Коли працюєш судмедекспертом, уже не боїся смерті. На секційний стіл потрапило тіло жінки, як дві краплини води схожої на Мору. Судмедексперта охопив справжній жах. Хто ця незнайомка? Загадкова сестра-близнючка? Чи це просто збіг? Але якщо так, то на кого насправді полював убивця: на цю дівчину чи на Мору? Можливо, це попередження? Час знайти відповіді на всі запитання, випередивши вбивцю та вийшовши на слід того, хто роками уникав правосуддя...

Бостон приголомшує жахлива звістка: у місцевому монастирі жорстоко вбито молоду послушницю. А незабаром стається ще одне вбивство: у закинутому ресторані знайдено понівечене тіло невідомої жінки. Здається, що ці два злочини аж ніяк не пов'язані між собою. Детектив Ріццолі та судмедексперт Айлс починають складне розслідування. Крок за кроком вони заглиблюються в минуле жертв. Незабаром вони дізнаються, що у священних стінах монастиря коїлося таке, про що черниці воліли б мовчати. Спокуси та страшні секрети, таємниці індійського селища Бара, моторошні події минулого... І тепер прийшов час спокути...

